

Budskaber til menigheden

af Ellen G White

originaltitel: Early Writings

*Denne danske udgave har sidetal efter en dansk udgivelse af 1943.
"ew" i kursiv er sidetal fra EarlyWritings*

ellenwhite.dk

Indholdsfortegnelse

Efaringer og syner	17
Mit første syn	20
Yderligere syner	42
Beseglingen	46
Guds kærlighed til sit folk	50
Rystelsen af himmelens kræfter	52
Den åbne og den lukkede dør	53
Vor tros prøve	58
Til den lille hjord	61
De sidste plager og dommen	66
Afslutningen af de 2300 dage	68
Vor pligt med henblik på trængselstiden	71
Hemmelighedsfuld banken	74
Guds sendebud	77
Dyrets mærke	81
De blinde leder de blinde	85
Forberedelse til endens tid	87
Bøn og tro	91
Indsamlingstiden	93
Ellen G. Whites drømme	99
William Millers drøm	103
En forklaring	107
Orden i evangeliets værk	116
Besværligheder i menigheden	125
Menighedens håb	129
Beredelse for Kristi komme	133
Troskab i vidnesbyrdsmoder	137
Til de uerfarne	142
Selvornægtelse	146
Mangel på ærbødighed	147
Falske hyrder	148
Guds gave til menneskene	151

Åndelige gaver

indledning	159
Satans fald	174
Menneskets fald	177
Frelsesplanen	179
Kristi første komme	184
Kristi virksomhed	190
Forklarelsen	194
Kristi forrådelse	198
Kristus for rådet	202
Kristi korsfæstelse	210
Kristi opstandelse	218
Kristi himmelfart	229
Kristi disciple	231
Stefanus død	237
Saulus omvendelse	240
Jøderne beslutter at dræbe Paulus	242
Paulus besøger Jerusalem	247
Det store frafald	252
Løvløshedens hemmelighed	256
Død er ikke et evigt liv i lidelse	261
Reformation	267
Menigheden og verden forenes	271
William Miller	275
Den første engels budskab	279
Den anden engels budskab	286
Adventbevægelsen belyst	289
Det andet billede	295
Helligdommen	302
Den tredje Engels budskab	306
En fast platform	312
Spiritismen	316
Begærlighed	322
Rystelsen	326
Babylons synder	331
Det høje råb	335
Det tredje budskab afsluttet	338
Trængselstiden	342
De helliges befrielse	345
De helliges belønning	348
Jorden lægges øde	350
Den anden opstandelse	353
Den anden død	356

Erfaringer og syner

Efter kære venners opfordring har jeg samtykket i at give en kort skildring af mine erfaringer og syner i håb om, at den vil kunne opmuntre og styrke de ydmyge, tillidsfulde Guds børn. I elleve års alderen blev jeg omvendt, og tolv år gammel blev jeg døbt og sluttede mig til metodistsamfundet. Da jeg var tretten år gammel hørte jeg William Miller holde sin anden række foredrag i Portland, Maine. Jeg indså da, at jeg ikke var helliggjort, ikke beredt til at møde Jesus; og da der blev rettet en henstilling til menighedsmedlemmer og syndere om at komme frem til forbøn, greb jeg den første anledning, for jeg vidste, at der måtte udføres et stort værk for mig, før jeg var skikket til at indgå i himlen. Min sjæl tørstede efter fri og fuld frelse, men jeg vidste ikke, hvorledes den kunne opnås.

I 1842 overværede jeg til stadighed adventmøderne i Portland, Maine, og troede fuldt og fast, at Herren snart ville komme. Jeg hungrede og tørstede efter at være i fuldstændig overensstemmelse med Guds vilje. Dag og nat kæmpede jeg for at opnå denne uvurderlige skat, som ikke kunne købes for alverdens rigdom. Medens jeg lå bøjet for Gud i bøn om denne velsignelse, blev det fremstillet for mig som min pligt at bede i et bønnemøde. Jeg havde aldrig bedt højt i et møde og unddrog mig pligten af frygt for, at jeg kunne blive forvirret, om jeg gjorde et forsøg. Hver gang jeg i lønkammeret nærmede mig Herren i bøn, trådte denne forsømte pligt frem for mig, indtil jeg efterhånden ophørte med at bede og henfaldt i en melankolsk tilstand og til sidst kom i dyb fortvivlelse.

I denne sindstilstand befandt jeg mig i tre uger, uden at en eneste lysstråle gennemtrængte de tykke, mørke skyer omkring mig. Jeg fik da to drømme, der bragte mig en svag stråle af lys og håb. Nu åbnede jeg mit hjerte for min gudfrygtige moder. Hun sagde til mig, at jeg ikke var fortabt, og rådede mig til at opsøge og tale med br. Stockman, som dengang prædikede for adventfolket i Portland. Jeg nærrede stor

tillid til ham, da han var en gudhengiven og afholdt Kristi tjener. Hans ord greb mig og bragte mig håb. Jeg gik hjem og søgte atter Herren og lovede, at jeg ville gøre og lide hvad som helst, når jeg blot kunne nyde Jesu velbehag. Den samme pligt trådte på ny frem for mig.

Den samme aften var der et bønnemøde, som jeg overværede, og da de andre bøjede knæ for at bede, knælede jeg bævende ned sammen med dem. Efter at to eller tre havde bedt, oplod jeg min mund i bøn, før jeg selv rigtig vidste af det, og Guds løfter så nu ud for mig som lige så mange dyrebare perler, som man kunne få ved blot at bede om dem. Den byrde og sjæleangst, jeg så længe havde følt, forlod mig, medens jeg bad, og Guds velsignelse kom over mig som den milde dug. Jeg gav Gud æren for, hvad jeg erfarede, men længtes efter mere. Jeg kunne ikke være tilfreds, før jeg var fyldt med Guds fylde. Usigelig kærlighed til Jesus fyldte min sjæl. Den ene bølge af herlighed efter den anden rullede hen over mig, indtil mit legeme blev stift. Alt undtagen Jesus og herligheden forsvandt for mig, og jeg vidste intet om, hvad der foregik omkring mig.

De fleste af min Faders familie troede fuldt og fast på Kristi tilkommelse, og fordi vi vidnede om denne herlige lære, blev syv af os samtidig udelukket af metodistsamfundet. På den tid var profetens ord overmåde dyrebare for os: "Jeres brødre, som hadede jer, som udstødte jer for mit navns skyld, sagde: "Lad Herren få æren; men han skal åbenbares til jeres glæde, og de skal beskæmmes." Es. 66,5.

Fra nu af og til i december 1844 mødte jeg de samme glæder, prøvelser og skuffelser som mine kære venner iblandt adventfolket i mine omgivelser. Ved denne tid besøgte jeg en af vore adventtroende søstre, og om morgenen knælede vi omkring familiealteret. Der var intet usædvanligt ved anledningen, og der var kun fem af os til stede, alle sammen kvinder. Medens jeg bad, kom Guds kraft over mig på en måde, som jeg aldrig før havde mærket den. Jeg blev indhyllet i et syn af Guds herlighed og syntes at stige højere og højere

op fra jorden, og ting vedrørende adventfolkets vandring til den hellige stad blev fremstillet for mig, således som nedenfor skildret.

Mit første syn

Eftersom Gud har vist mig adventfolkets vandring til den hellige Stad og den rige belønning, som vil tilfalde dem der venter deres Herres tilbagekomst fra brylluppet, turde det være min pligt at give jer en kort skildring af, hvad Gud har åbenbaret for mig. De kære troende har mange prøvelser at gennemgå. Men vore trængsler, der kun varer et øjeblik, vil bringe os en over al måde og mål stor og evig vægt af herlighed idet vi ikke ser på de synlige ting, for de synlige ting er timelige, men de ting, der ikke ses, er evige. Jeg har forsøgt at bringe en god beretning og nogle få druer med tilbage fra det himmelske Kana'an, hvorfor mange gerne ville stene mig, ligesom menigheden bød, at Kaleb og Josva skulle stenes for den beretning, de aflagde. 4Mos. 14,10. Men jeg vil sige jer, mine brødre og søstre i Herren, at det er et godt land, og at vi fuldt ud er i stand til at drage op og underlægge os det.

Medens jeg bad ved familiealteret, kom Helligånden over mig, og jeg syntes at stige højere og højere op, langt op over den mørke jord. Jeg vendte mig om for at se efter adventfolket i verden, men kunne ikke finde dem, da en røst sagde til mig: "Se igen, og se lidt højere!" Jeg vendte nu blikket opad og så en lige, smal sti (Matt 7,14), som var lagt højt oven over jorden. På denne sti vandrede adventfolket fremad mod staden, der lå ved stiens anden ende. Ved stiens begyndelse bag dem var der opstillet et klart lys, som en engel fortalte mig var midnatsråbet. (Matt 25,6) Dette lys bestrålede hele stien og skaffede lys for deres fod, så de ikke skulle snuble. Dersom de holdt blikket fæstet på Jesus, som var lige foran dem og førte dem til staden, var de trygge. Men nogle blev snart trætte og sagde, at staden var langt borte, og de havde ventet at komme derind før. Jesus opmuntrede dem så ved at løfte sin herlige højre arm, og

fra hans arm udgik der et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: "Halleluja!"

Andre fornægtede i ubesindighed lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, som havde ført dem så langt ud. Lyset bag dem gik ud, således at der blev fuldstændig mørke for deres fødder, de snublede, tabte målet og Jesus af syne og faldt fra stien ned i den mørke ugudelige verden nedenunder. Det var lige så umuligt for dem at komme tilbage på stien der førte til byen, som for de ugudelige som Gud har forkastet. Den ene efter den anden faldt langs stien, indtil vi hørte Guds stemme der lød som en brusen af mange vande (Ezek 43,2. Joel 3,21. Åb 16,17) der forkyndte dagen og timen for Jesu komme. (Ezek 12,25. Mark 13,32) De levende hellige, 144,000 i tallet, kendte, og forstod røsten, medens de ugudelige mente, at det var torden og et jordskælv. (Joh 12,29) Da Gud meddelte tiden, udøste han Helligånden over os, og vore ansigter begyndte at oplyses og skinne af Guds herlighed, som tilfældet var med Moses's ansigt, da han kom ned fra Sinaj bjerg. (Es. 10,27. 2Mos 34,30-34)

De 144,000 var alle sammen beseglede og fuldkommen forenede. På deres pander stod skrevet: Gud, nye Jerusalem, og en herlig stjerne, der indeholdt Jesu nye navn. (Åb 3,12) Vor lykkelige tilstand forbitrede de ugudelige, som styrtede til for at lægge voldshånd på os og kaste os i fængsel; men vi rakte hånden ud i Herrens navn, og de faldt hjælpeløse til jorden. Da var det, at Satans synagoge erkendte, at Gud havde elsket os, som kunne tvætte hverandres fødder og hilse brødrene med et helligt kys, og de tilbad for vore fødder. (Åb 3,9)

Snart vendtes vore øjne mod øst, idet en lille sort sky, omtrent halvt så stor som en mands hånd, var kommet til syne, og vi vidste alle, at det var Menneskesønnens tegn. (Matt 24,30) I højtidelig tavshed stirrede vi alle på skyen, som nærmede sig og stadig blev herligere og herligere, indtil den var en stor, hvid sky. (Åb 14,14) Nedentil så den ud som ild; over skyen var der en regnbue, medens der omkring den var ti tusind engle, der sang den yndigste

sang, og oven på den sad Menneskesønnen. (Lukas 21,27) Hans hår var hvidt og krøllet og hvilede på hans skuldre, (Åb 1,14) og på hans hoved var der mange kroner. (Åb 19,12) Hans fødder så ud som ild; (Åb 1,15) i hans højre hånd var der en skarp segl (Åb 14,14) og i hans venstre en sølvbasun. (1Thess 4,16) Hans øjne var som ildsluer (Åb 1,14) og gennemskuede hans børn. Alle ansigter blev blege, og de, som Gud havde forkastet, skiftede farve. Da råbte vi alle: "Hvem vil kunne bestå? (Åb 6,1) Er min kjortel pletfri?" Englenes sang ophørte, og i nogen tid herskede der en forfærdende stilhed, (Åb 8,1) indtil Jesus sagde: "De der har rene Hænder og rene hjerter, vil kunne bestå; min nåde er jer nok." Dette fik vore ansigter til at lyse op, og glæde fyldte hvert hjerte. Englene slog en tone højere an og sang igen, medens skyen kom jorden endnu nærmere.

Derpå lød Jesu sølvbasun, idet han steg ned på skyen, omgivet af ildflammer. (2Thess 1,7. og 8) Han betragtede de hensovede helliges grave, løftede så sine øjne og sine hænder op mod himlen og råbte: "Vågn op! Vågn op! I, som sover i støvet, og stå op!" (John 5,25) Derefter fulgte et stærkt jordskælv. Gravene åbnedes, og de døde kom frem iført udødelighed. De 144.000 råbte: "Halleluja!" idet de genkendte deres venner, som døden havde revet bort fra dem, og i samme øjeblik blev vi forvandlet og sammen med dem rykket op for at møde Herren i luften. (1Thess 4,17)

Vi trådte alle ind i skyen tilsammen, og det tog os syv dage at stige op til Glarhavet, hvor Jesus hentede kronerne og med sin egen højre hånd satte dem på vore hoveder. Han gav os harper af guld, og sejrspalmer. (Åb 15,2. Åb 7,9) Her på glarhavet stod de 144.000 i en fuldkommen firkant. Nogle af dem havde meget strålende kroner, andres var ikke så strålende. Nogles kroner syntes at være fulde af stjerner, medens andres kun havde få. Enhver var fuldkommen tilfreds med sin krone. Alle var iført en herlig hvid kappe, som nåede fra skuldrene til fødderne. (Åb 7,9) Der var engle overalt omkring os, da vi vandrede hen over Glarhavet til stadens port. Jesus løftede sin mægtige, herlige arm, greb

fat i perleporten, svingede den tilbage på dens skinnende hængsler og sagde til os: "I har tvættet jeres kjortler i mit blod, holdt standhaftigt fast ved min sandhed, trød indenfor!" (Es. 26,2) Vi gik alle ind og følte, at vi havde fuldkommen rettighed i staden.

Her så vi livets træ og Guds trone. Ud fra tronen vældede en flod af rent vand, og på hver side af floden var livets træ. (Åb 22,1-2) Der var en træstamme på den ene side af floden og en træstamme på den anden side, begge af rent gennemsigtigt guld. Først troede jeg, at jeg så to træer. Jeg betragtede dem igen og så da, at de i toppen var forenede til et træ. Således var livets træ på begge sider af livets flod. Dets grene bøjede sig ned til det sted, hvor vi stod, og frugten var herlig; den så ud som guld blandet med sølv.

Vi gik alle ind under træet og satte os ned for at beskue stedets herlighed, da brødrene Fitch og Stockman, som havde forkyndt rigets evangelium, og som Gud havde lagt i graven for at frelse dem, kom hen til os og spurgte, hvad vi havde oplevet, siden de hensov. Vi forsøgte at mindes vore største prøvelser; men sammenlignet med den over alt mål og måde store og evige vægt af herlighed, (2Kor 4,17) som vi var omgivet af, forekom de os så små, at vi ikke kunne omtale dem, (Esajas 65,17) og vi råbte alle: "Halleluja! himlen var dog ikke dyr! "Og så slog vi vore herlige harper an og bragte himlens hvælvinger til at genlyde af klang.

Med Jesus foran os steg vi alle ned fra staden til denne jord, ned på et stort og mægtigt bjerg, som ikke kunne bære Jesus, men skiltes ad, så der blev en mægtig slette. (Zak 14,4) Vi vendte derpå blikket opad og så den store stad med tolv grundvolde og tolv porte, tre på hver side, og en engel ved hver port. Vi råbte alle: "Staden, den store stad, kommer, den kommer ned fra himlen fra Gud!" (Åb 21,10. og 13) Og den kom og stillede sig på det sted, hvor vi stod. Vi begyndte da at betragte de herlige ting uden for staden, Der så jeg overmåde herlige huse, der så ud som sølv og hvilede på fire søjler, som var besatte med perler, overmåde herlige

at skue. Der skulle de hellige bo. (Esajas 65,21) I hvert hus var der en hylde af guld.

Jeg så mange af de hellige gå ind i husene, tage deres strålende kroner af og lægge dem på hylden og gå ud på marken omkring huset for at gøre noget ved jorden (Esajas 65,21) ikke sådan som vi arbejder med jorden her; nej, nej! et herligt lys skinnede rundt omkring deres hoveder, og de opsendte stadig råb med lov og pris til Gud. Jeg så en anden mark fuld af alle slags blomster, og idet jeg plukkede dem, udbrød jeg: "De skal aldrig visne!" Dernæst så jeg en eng med højt græs, overmåde herlig at beskue. Det var levende grønt og skinnede som sølv og guld, idet det bølgede stolt til kong Jesu ære. Dernæst kom vi ud på en mark, som var fuld af alle slags dyr løven, lammet, leoparden og ulven, alle i fuldkommen enighed. (Esajas 11,6-9) Vi gik midt imellem dem, og de fulgte fredeligt efter. Så trådte vi ind i en skov, ikke som de mørke skove, vi har hernede nej, nej, men lyst og overmåde herlige. Træernes grene svajede frem og tilbage, og vi råbte alle: "Vi kan bo trygt i ørkenen og sove i skovene." (Ezek. 34,25) Vi gik igennem skoven, for vi var på vej til Zions bjerg.

Idet vi vandrede fremad, traf vi en skare, som også beskuede stedets herlighed. Jeg lagde mærke til en rød kant på deres klædning. Deres kroner var strålende, og deres dragter var af rent hvidt. Da vi hilste på dem, spurgte jeg Jesus, hvem de var. Han sagde, at de var martyrer, der var blevet ihjelslået for hans skyld. Sammen med dem var der en utallig skare små børn, som også havde en rød kant på deres klædebon. (Jer 31,15. og 17. Matt 2,18) Zions bjerg lå lige foran os, og på bjerget var der et herligt tempel; rundt omkring var der syv andre bjerge, hvor der voksede roser og liljer. Jeg så de små klatre eller, om de ville, bruge deres små vinger og flyve op på bjergtoppene og plukke de aldrig falmende blomster. Rundt omkring templet var der træer af enhver slags til at pryde stedet; buksbom, grantræer, fyrretræer, olietræer, myrte-træer, granatæbletræer samt figentræer, som bugnede under vægten af de rettidigt udviklede figener disse gjorde stedet

overmåde herligt. (Esajas 41,19. og 60,13) Og idet vi trådte ind i det hellige tempel, hørtes lyden af Jesu elskelige stemme, idet han sagde: "Kun de 144.000 træder ind på dette sted." Og vi råbte: "Halleluja!"

Dette tempel hvilede på syv søjler, alle af gennemsigtigt guld, besatte med overmåde herlige perler. De vidunderlige ting, som jeg så der, kan jeg ikke beskrive. O, kunne jeg blot tale Kana'ans tungemål, så kunne jeg fortælle lidt om herligheden i hin verden! Jeg så der stentavler, på hvilke navnene på de 144.000 var indpræget med guldbogstaver. Efter at have betragtet templets herlighed gik vi ud, og Jesus forlod os og gik ind i staden. Snart hørte vi atter hans elskelige stemme sige: "Kom" mit folk; I er kommet ud af den store trængsel, har gjort min vilje og lidt for mig; kom til nadveren, for jeg vil binde op om mig og opvarte jer." (Luk. 12,37) Vi råbte: "Ære, halleluja!" og trådte ind i staden. Der så jeg et bord af rent sølv. Det var mange mile langt, men vi kunne dog overskue det hele. Jeg så frugten af livets træ, manna, mandler, figener, granatæbler, vindruer og mange andre slags frugter.

Jeg bad Jesus om at lade mig spise af frugten. Han sagde: "Ikke nu. De, som æder af frugten i dette land, går aldrig mere tilbage til jorden. Men hvis du er tro, vil du om en kort stund æde frugten af livets træ og drikke af vandet fra kilden." Og han sagde: "Du må vende tilbage til jorden igen og fortælle andre, hvad jeg har åbenbaret for dig." En engel førte mig derpå mildt tilbage til denne mørke verden. Undertiden synes jeg ikke, jeg kan blive her længere; alting på jorden forekommer mig så trist. Jeg føler mig meget ensom her, for jeg har set et bedre Land. O, om jeg havde vinger som en due, da fløj jeg bort for at finde ro!

Da synet forlod mig, var det, som om alt var forandret; der hvilede noget dunkelt over alt, hvad jeg så. O, hvor mørk denne verden så ud for mig! Jeg græd, da jeg fandt, at jeg var her, og følte hjemve. Synet af en bedre verden havde fordærvet mig den nærværende. Jeg fortalte vor lille gruppe i Portland om synet, og de troede da fuldt og fast, at det var fra

Gud. Det var en mægtig tid. Evighedens alvor hvilede over os. Omtrent en uge senere gav Gud mig endnu et syn, hvori han viste mig de prøvelser, jeg ville komme til at gennemgå, og åbenbarede for mig, at jeg måtte gå og fortælle andre, hvad han havde vist mig, og at jeg ville møde stærk modstand og komme til at lide åndelige kvaler på min vej; men engelen sagde: "Guds nåde er dig nok; han vil holde dig oppe."

Efter at have haft dette syn følte jeg mig overmåde besværet. Jeg var meget skrøbelig af helbred og kun sytten år gammel. Jeg vidste, at mange var faldne som følge af hovmod, og jeg vidste, at dersom jeg i nogen henseende blev hovmodig, ville Gud forlade mig og jeg visselig gå fortabt. Jeg gik til Herren i bøn og tryglede ham om at lægge byrden på en anden; jeg syntes ikke, jeg kunne bære den. Længe blev jeg liggende med ansigtet mod jorden, men det eneste svar, jeg kunne få, var: "Kundgør for andre, hvad jeg har åbenbaret for dig."

I det næste syn, jeg havde, bad jeg Herren inderligt om, at han ville bevare mig fra hovmod, dersom jeg skulle gå og fortælle, hvad han havde vist mig. Han viste mig da, at min bøn var hørt, og at hvis jeg stod i fare for at blive hovmodig, ville han lægge sin hånd på mig, og jeg ville blive plaget af sygdom. Engelen sagde: "Dersom du trofast overbringer budskaberne og holder ud indtil enden, skal du æde frugten af livets træ og drikke vand af livets flod."

Snart spredtes det rygte overalt, at synerne var en følge af mesmerisme, og mange blandt adventfolket var villige til at tro og udbrede rygtet. En læge, der var en kendt magnetisør, fortalte mig, at mine syner var mesmerisme, at jeg meget let lod mig påvirke af den, og at han kunne magnetisere mig og give mig et syn. Jeg meddelte ham at Herren havde vist mig i syner, at mesmerismen stammer fra djævelen, fra afgrunden, og at den snart ville fare derhen sammen med dem, der vedblev at anvende den. Jeg gav ham derpå lov til at magnetisere mig, hvis han kunne. I over en halv time forsøgte han ved forskellige midler, hvorefter han opgav forsøget. Ved tro på Gud

kunne jeg modstå hans indflydelse, således at den ikke havde den ringeste indvirkning på mig.

Havde jeg et syn i et møde, var der mange, som sagde, at det var overspændthed, og at en eller anden magnetiserede mig. Jeg gik da ud i skoven alene, hvor ingen anden end Gud kunne se eller høre mig, og bad, og der gav han mig undertiden et syn. Dette glædede mig, og jeg fortalte, hvad Gud havde åbenbaret for mig alene, hvor intet dødeligt menneske kunne påvirke mig. Men så var der nogle, der fortalte mig, at jeg magnetiserede mig selv. Ak, tænkte jeg, er det kommet dertil, at de, som i oprigtighed søger Gud i enrum for at tilegne sig hans forjættelser og hans frelse, skal beskyldes for at stå under mesmerismens fordærvelige og sjælsødelæggende indflydelse? Beder vi vor kærlige fader i himlen om "brød" kun for at få en "sten" eller en "skorpion"? Disse ting sårede min ånd og pinte min sjæl med bitter kval, indtil jeg var fortvivlelse nær, medens mange ville have mig til at tro, at der ikke fandtes nogen Helligånd og at de påvirkninger, som Guds hellige mænd har erfaret, blot var mesmerisme, Satans bedrag.

Ved denne tid forekom der fanatisme i staten Maine. Nogle afstod fra alt arbejde og udstødte enhver, som ikke ville slutte sig til deres anskuelser angående dette punkt og visse andre ting, som de anså for at være religiøse pligter. Gud åbenbarede disse vildfarelser for mig i syner og sendte mig til sine vildfarende børn for at påvise dem; men mange forkastede budskabet fuldstændigt og beskyldte mig for at følge verden. På den anden side beskyldte de, som af navn var adventister, mig for fanatisme, og jeg blev falskt, og af nogle ondskabsfuldt, fremstillet som lederen af den fanatisme, som jeg i virkeligheden arbejdede for at afhjælpe. For Herrens komme blev der gang på gang fastsat forskellige tider, som man søgte at pånøde brødrene; men Herren viste mig, at alle disse således fastsatte tider ville gå forbi; for trængselstiden måtte indtræffe før Kristi komme, og hver fastsat tid, der gik forbi, ville kun svække Guds folks tro. Jeg blev derfor

beskyldt for at være den onde tjener, som sagde i sit hjerte: "Min Herre tøver."

Alle disse ting hvilede tungt på mit sind, og i forvirringen var jeg undertiden fristet til at drage min egen erfaring i tvivl. Medens vi en morgen holdt familieandagt, begyndte Guds kraft at virke i mig, og den tanke trængte sig ind i mit sind, at det var mesmerisme, hvorfor jeg gjorde modstand. Øjeblikkelig blev jeg slået med stumhed, og i nogle øjeblikke vidste jeg intet om, hvad der foregik omkring mig. Jeg indså da min synd i at betvivle Guds magt og forstod, at jeg af den grund blev stum, og at min tunge skulle løses igen i løbet af 24 timer. Et kort blev holdt op foran mig, og på dette stod der med guldbogstaver henvist til et halvt hundrede skriftsteder med opgivelse af kapitel og vers. (Side 32 og 33. kommer først efter skriftstederne)

Da synet med disse skriftsteder forsvandt, gjorde jeg tegn for at få en tavle, og på denne skrev jeg, at jeg var stum, og ligeledes hvad jeg havde set, samt at jeg ønskede den store bibel. Jeg tog bibelen og slog med lethed op til alle de skriftsteder, jeg havde set på kortet. Hele dagen var jeg ude af stand til at tale. Tidligt den følgende morgen fyldtes min sjæl med glæde, og min tunge blev løst til at ophøje Gud. Efter denne erfaring vovede jeg ikke at tvivle eller et eneste øjeblik at sætte mig op imod Guds magt, uanset hvad andre måtte tænke om mig.

Under et ophold i Fairhaven, Massachusetts, i 1846 tiltrådte min søster (der i almindelighed ledsagede mig på den tid), søster A., br. G. og jeg en sejltur i en båd for at besøge en familie på West's Island. Det var næsten aften, da vi drog af sted. Vi var kun kommet et kort stykke på vej da en storm pludselig brød løs. Det tordnede og lignede, og regnen styrtede ned over os i strømme. Det syntes, som om vi visselig måtte omkomme, medmindre Gud kom os til hjælp.

Jeg knælede ned i båden og begyndte at råbe til Gud om hjælp. Derude på de urolige bølger, hvor vandet skyllede ind over båden, fik jeg et syn og så, at før ville hver eneste dråbe i havet udtørres, end vi ville omkomme,

for min virksomhed var kun lige begyndt. Da synet ophørte, var al min frygt forsvundet; vi sang og priste Gud, og vor lille båd var for os et svømmende Bethel. Redaktøren af "Advent Herald" har sagt, at mine syner vitterlig "skyldtes mesmeristiske foreteelser". Men jeg spørger: Hvilken anledning til mesmeristiske foreteelser var der ved en sådan lejlighed? Br. G. havde mere end nok med at manøvrere båden. Han forsøgte at kaste anker, men ankeret slæbte. Vort lille fartøj blev kastet omkring på bølgerne og dreves om af vinden, medens det var så mørkt, at vi ikke kunne se fra den ene ende af båden til den anden. Snart greb ankeret fat, og Br. G. råbte om hjælp. Der var kun to huse på øen, og det viste sig, at vi var kommet i nærheden af det ene, dog ikke det, vi ønskede at besøge. Hele familien var gået til hvile undtagen en lille pige, der heldigvis hørte råbet om hjælp ude på vandet. Hendes fader kom os snart til hjælp i en lille båd. Størstedelen af den nat tilbragte vi i tak og pris til Gud for hans underfulde godhed mod os.

"Og se, du skal blive stum og ikke kunne tale indtil den dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine ord, som dog skal fuldbyrdes i deres tid." Luk. 1,20.

"Alt, hvad faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde jer" Luk. 16,15.

"Og de blev alle fyldte med Helligånden, og de begyndte at tale i andre tungemål, efter hvad Ånden gav dem at udsige." Apg. 2,4.

"Og nu, Herre! se til deres trusler, og giv dine tjenere at tale dit ord med al frimodighed, idet du udrækker din hånd til helbredelse, og der sker tegn og undere ved din hellige tjeners Jesu navn. Og da de havde bedt, rystedes stedet, hvor de var forsamlet; og de blev alle fyldte med Helligånden, og de talte Guds ord med frimodighed." Apg. 4,29-31.

"Giv ikke hunde det hellige, kast ikke heller jeres perler for svin, for at de ikke skal nedtræde dem med deres fødder og vende sig og sønderrive jer. Bed, så skal jer gives; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op

for jer. Thi hver den, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op. Eller hvilket menneske er der iblandt jer, som, når hans søn beder ham om brød, vil give ham en sten. Eller når han beder ham om en fisk, mon han da vil give ham en slange? Dersom da I, som er onde, ved at give jeres børn gode gaver, hvor meget mere skal jeres fader, som er i himlene, give dem gode gaver, som beder ham? Altså, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre imod jer, det skal også I gøre imod dem; thi dette er loven og profeterne." "Men vogt jer for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men indvortes er glubende ulve." Matt. 7,6-12. og 15.

"Thi falske messiaser og falske profeter skal fremstå og gøre store tegn og undergerninger, så at også de udvalgte skulle blive forført, om det var muligt." Matt. 24,24.

"Derfor, ligesom I har modtaget Kristus Jesus, Herren, så lev jeres liv i ham, idet I er rodfæstede og opbygges i ham og stadfæstes ved troen, således som I blev oplært, så I vokser i den med taksigelse. Se til, at der ikke skal være nogen, som gør jer til bytte ved den verdslige visdom og tomt bedrag efter menneskers overlevering, og verdens magter og ikke efter Kristus." Kol. 2,6-8.

"Kast altså ikke jeres frimodighed bort, hvilken jo har stor belønning; thi I behøver udholdenhed, for at I, når I har gjort Guds vilje, kan opnå forjættelsen, thi der er endnu kun en liden stund, så kommer han, der skal komme, og han vil ikke tøve. Men min retfærdige skal leve af tro; og dersom han unddrager sig, har min sjæl ikke behag i ham. Men vi er ikke af dem, som unddrager sig, og går fortabt, men til dem, som tror, og vinder deres sjæle," Hebr. 10,35-39.

"Thi den, som er gået ind til hans hvile, også han har fået hvile fra sine gerninger, ligesom Gud fra sine. Lad os derfor stræbe efter at gå ind til den hvile, for at ikke nogen skal falde ved den samme genstridighed, som hine gav eksempel på. Thi Guds ord er levende og kraftigt og skarper end noget tveægget sværd og trænger igennem, indtil det deler sjæl og

ånd, ledemod såvel som marv og dømmer over hjertets tanker og råd." Hebr. 4,10-12.

"Forvisset om dette, at han, som begyndte en god gerning i jer, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi dag." "Kun skal I leve Kristi evangelium værdigt, for at, hvad enten jeg kommer og ser jer eller er fraværende, jeg dog kan høre om jer, at I står faste i een ånd, så at I med een sjæl strider tilsammen for troen på evangeliet og ikke lader jer forfærde i nogen ting af modstanderne, thi dette er for dem et tegn på undergang, men for jer på frelse, og det fra Gud. Thi jer er det forundt for Kristi skyld ikke alene at tro på ham, men også at lide for hans skyld," Fil. 1,6. og 27-29.

"Thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, efter sit velbehag. Gør alle ting uden knurren og betæneligheder, for at I må blive udadelige og rene, Guds ulastelige børn, midt i en vanartet og forventt slægt, iblandt hvilke I viser jer som himmellys i verden." Fil. 2,13-15.

"For øvrigt, bliv stærke i Herren og i hans styrkes vælde! Ifør jer Guds fulde rustning" for at I må kunne holde stand imod djævelens snigløb. Thi for os står kampen ikke imod blod og kød, men imod magterne, imod myndighederne, imod verdensherskerne i dette mørke, imod ondskabens åndemagter i det himmelske. Derfor tag Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og bestå efter at have fuldbyrdet alt. Så stå da omgjorde om jeres lænd med sandhed og iførte retfærdighedens panser, fødderne ombundne med kampberedthed fra fredens evangelium; og i alle forhold løft troens skjold, med hvilket I vil kunne slukke alle den ondes gloende pile, og tag imod frelsens hjelm og åndens sværd, som er Guds ord, idet I under al påkaldelse og bøn beder til enhver tid i ånden og er årvågne dertil i al vedholdenhed og bøn for alle de hellige." Ef. 6,10-18.

Men vær velvillige imod hverandre, barmhjertige, tilgivende hverandre, ligesom jo Gud har tilgivet jer i Kristus." Ef. 4,32. "Lutrer jeres sjæle i lydighed imod sandheden til uskrømtet broderkærlighed, og elsk

hverandre inderligt af Hjertet." 1Pet. 1,22. "Jeg giver jer en ny befaling, at I skal elske hverandre, at ligesom jeg elskede jer, skal også I elske hverandre. Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." Joh. 13,34-35. "Ransag jer selv, om I er i troen; prøv jer selv! Eller erkender I ikke om jer selv, at Jesus Kristus er i jer? ellers har I ikke bestået." 2Kor. 13,5.

"Efter den Guds nåde, som blev givet mig, har jeg som en viis bygmester lagt grundvold, men en anden bygger derpå. Men enhver ser til, hvorledes han bygger derpå! thi anden Grundvold kan ingen lægge end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. Men dersom nogen på grundvolden bygger med guld, sølv, kostbare sten, træ, hø, strå, da skal enhvers arbejde blive åbenbaret; thi Dagen skal gøre det klart, fordi den åbenbares med ild, og hvordan enhvers arbejde er, det skal ilden prøve." 1Kor. 3,10-13.

"Så giv agt på jer selv og den hele hjord, i hvilken helligånden satte jer som tilsynsmænd, til at vogte Guds menighed, som han erhvervede sig med sit eget blod. Jeg ved, at der efter min bortgang skal komme farlige ulve ind iblandt jer, som ikke vil spare hjorden. Og af jeres egen midte skal der opstå mænd, som skal tale farlige ulve fordrejede ting for at drage disciplene efter sig " Apg. 20,28-30.

"Jeg undrer mig over, at I så snart lader jer føre bort fra ham, som kaldte jer til Kristi nåde, hen til et anderledes evangelium; hvilket dog ikke er et andet, men det er kun nogle, som forvirrer jer og vil vende op og ned på Kristi evangelium. Men selv om vi eller en engel fra himlen forkynder jer evangeliet anderledes, end vi har forkyndt jer det, jeg nedkalder Guds forbanelse over ham!" Gal. 1,6-9.

"Derfor, alt hvad I har sagt i mørket, skal høres i lyset; og hvad I har talt i øret i kamrene, skal blive prædikeret på tagene. Men jeg siger til jer, mine venner! frygt ikke for dem, som slår legemet ihjel og derefter ikke formår at gøre mere. Men jeg vil vise jer, for hvem I skal frygte: Frygt for ham, som har

magt til, efter at have slået ihjel, at kaste i helvede; ja, jeg siger jer: Frygt for ham! Sælges ikke fem spurve for to penninge? og ikke een af dem er glemt af Gud. Ja, endog hårene på jeres hoved er alle talt; frygt ikke, I er mere værd end mange spurve." Luk. 12,3-7.

"Thi der er skrevet: Han skal give sine engle befaling om dig, at de skal bevare dig, og at de skal bære dig på hænderne, for at du ikke skal støde din fod på nogen sten." Luk. 4,10-11. "Thi Gud, som sagde: Af mørke skal lys skinne frem, han har ladet det skinne i vore hjerter for at bringe kundskaben om Guds herlighed på Kristi åsyn for lyset. Men denne skat har vi i lerkar, for at den umådelige kraft må være Guds, og ikke fra os, vi, som trænges på alle måder, men ikke stænges inde, er tvivlrådige, men ikke fortvivlede, forfulgte, men ikke forladte, nedslagne, men ikke ihjelslagne." 2Kor. 4,6-9.

"Thi vor trængsel, som er stakket og let, virker for os over al måde og mål en evig vægt af herlighed, idet vi ikke ser på de synlige ting, men på de usynlige; thi synlige er timelige, men de usynlige er evige" side 36-39
2Kor. 4,17-18.

"I, som ved Guds kraft bevogtes ved tro til en frelse, som er rede til at åbenbares i den sidste tid, i hvilken I skal fryde jer, om I end nu en liden stund, hvis så skal være, bedrøves i mange hånde prøvelser, for at jeres prøvede tro, som er meget dyrebare end det forgængelige guld, der dog prøves ved ild, må findes til ros og herlighed og ære i Jesu Kristi åbenbarelse." 1Pet. 1,5-7.

"Thi nu lever vi, når I står fast i Herren." 1Thess. 3,8. "Men disse tegn skal følge dem, som tror: I mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger; de skal tage på slanger, og dersom de drikker nogen gift, skal det ikke skade dem; på syge skal de lægge hænder, og de skal helbredes." Mark. 16,17-18.

"Hans forældre svarede dem og sagde: Vi ved, at denne er vor søn, og at han var født blind. Men hvorledes han nu er blevet seende,

ved vi ikke, og hvem der har åbnet hans øjne, ved vi ikke heller; spørg ham; han er gammel nok; han må selv tale for sig. Dette sagde hans forældre, fordi de frygtede for jøderne, thi jøderne var allerede kommen overens om, at dersom nogen bekendte ham som Kristus, skulle han udelukkes af synagogen. Derfor sagde hans forældre: Han er gammel nok, spørg ham selv! Da hidkaldte de anden gang manden, som havde været blind, og sagde til ham: Giv Gud æren; vi ved, at dette menneske er en synder. Da svarede han: Om han er en synder, ved jeg ikke; een ting ved jeg, at jeg, som var blind, nu ser. Da sagde de til ham igen: Hvad gjorde han ved dig? Hvorledes åbnede han dine øjne? Han svarede dem: Jeg har allerede sagt jer det, og I hørte ikke efter. Hvorfor vil I høre det igen? Vil også I blive hans disciple?" Joh. 9,20-27.

"Og hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må herliggøres ved Sønnen. Dersom I beder om noget i mit navn, vil jeg gøre det, dersom I elsker mig, da holder I mine befalinger." Joh. 14,13-15. "Dersom I bliver i enig, og mine ord bliver i jer, da bed om hvad som helst I vil, og det skal blive jer til del. Derved er min fader herliggjort, at I bærer megen frugt, og I skal blive mine disciple." Joh. 15,7-8.

"Og der var i deres synagoge et menneske med en uren ånd, og han råbte højt og sagde: Hvad har vi med dig at gøre, Jesus af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os; jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige. Og Jesus truede ham og sagde: Ti og far ud af ham!" Mark. 1,23-25.

"Thi jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nærværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning skal kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre." Rom. 8,38-39.

"Og skriv til menighedens engel i Filadelfia: Dette siger den hellige, den sanddru, han, som har Davids nøgle, han, som lukker op, så ingen lukker i, og lukker i, så ingen lukker op: Jeg kender dine gerninger. se, jeg har givet

dig, at der foran dig er en åbnet dør, som ingen kan lukke; thi du har kun liden kraft, og dog har du bevaret mit ord og ikke fornægtet mit navn. Se, jeg lader komme nogle af Satans synagoge, som kalder sig selv jøder og ikke er det, men lyver. Se, jeg vil gøre, at de skal komme og tilbede for dine fødder og kende, at jeg har fattet kærlighed til dig. Fordi du har bevaret mit ord om udholdenheden, vil også jeg bevare dig ud af fristelsens stund, som skal komme over hele jorderige for at friste dem, som bor på jorden. Jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din krone. Den, som sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal ikke mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og min Guds stads navn, det nye Jerusalem, der kommer ned fra himlen fra min Gud, og mit nye navn. Den, som har øre, høre, hvad ånden siger til menighederne!" Åb. 3,7-13.

"Dette er dem, som ikke har besmittet sig med kvinder, thi de er jomfruelige; dette er dem, som følger Lammet, hvor det går. Disse er løskøbte fra menneskene, en førstegrøde for Gud og Lammet, og i deres mund er der ikke fundet løgn; thi de er ulastelige." Åb. 14,4-5.

"Thi vort borgerskab er i himlene, hvorfra vi også forventer som frelser den herre Jesus Kristus." Fil. 3,20. "Derfor, vær tålmodige, brødre! indtil Herrens tilkommelse. Se, bonden venter på jordens dyrebare frugt og bier tålmodigt efter den, indtil den får tidlig regn og sildig regn. Vær også I tålmodige, styrk jeres hjerter; thi Herrens tilkommelse er nær." Jak. 5,7-8. "Der skal forvandle vort fornedrelses legeme til at blive ligedannet med hans herligheds legeme, efter den kraft, ved hvilken han også kan underlægge sig alle ting." Fil. 3,21.

"Og jeg så, og se en hvid sky, og på skyen sad der en lig en menneskesøn med en guldkrone på sit hoved og en skarp segl i sin hånd. Og en anden engel gik ud fra templet og råbte med høj røst til ham, som sad på skyen: Udsend din segl og høst; thi timen til at høste er kommen, fordi jordens høst er moden. Og han, som sad på skyen, lod sin segl gå over

jorden, og jorden blev høstet. Og en anden engel gik ud fra templet i himlen; også han havde en skarp segl." Åb. 14,14-17.

"Altså er der en sabbatshvile tilbage for Guds folk." Hebr. 4,9. "Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned fra himlen fra Gud, beredt som en brud, der er smykket for sin brudgom." Åb. 21,2. "Og jeg så, og se, Lammets stod på Zions bjerg, og med det hundrede og fire og fyrretyve tusinde, som havde dets navn og dets faders navn skrevet på deres pander," Åb. 14,1.

"Og han viste mig livets vands flod, skinnende som krystal, udvældende fra Guds og lammets trone. Midt i dens gade og på begge sider af floden voksede livets træ, som bar tolv gange frugt og gav hver måned sin frugt; og bladene af træet tjente til lægedom for folkeslagene. Og der skal intet bandlyst være mere; og Guds og Lammets trone skal være i den, og hans tjenere skal tjene ham, og de skal se hans ansigt, og hans navn skal være på deres pander. Og nat skal der ikke være mere, og de trænger ikke til lys af lampe eller lys af sol, fordi Gud Herren skal lyse over dem; og de skal være konger i evighedernes evigheder." Åb. 22,1-5.

Yderligere syn

Medens brødrene en sabbat i 1847 var forsamlet i Topsham, Maine, gav Herren mig følgende syn:

Vi mærkede bønnens ånd i en usædvanlig grad, og idet vi bad, kom Helligånden over os. Vi var meget lykkelige. Jeg mistede snart bevidstheden om jordiske ting og blev indhyllet i et syn af Guds herlighed. Jeg så en engel flyve hastigt hen over mig. Han førte mig hurtigt på Jorden til den hellige stad. I staden så jeg et tempel, hvor jeg gik ind. Før jeg kom til det første forhæng, gik jeg gennem en dør. Dette forhæng blev løftet til side, og jeg gik ind i det Hellige. Der så jeg røgelsesaltert, lysestagen med syv lamper samt bordet med skuebrødene på. Efter at jeg havde set Herligheden i det hellige, trak Jesus

det andet forhæng til side, og jeg gik ind i det allerhelligste.

I det allerhelligste så jeg en ark. Dens låg og sider var af det reneste guld. Ved hver ende af arken var der en yndig kerub, som spredte sine vinger over den. De vendte ansigtet mod hinanden og så nedad. (2Mose 25,18. og 22) Imellem englene var der et røgelseskar af guld. Over arken, hvor englene stod, var der en overmåde klar glans af herlighed, der så ud som en trone, hvor Gud var. (2Mose 25,20. og 22) Jesus stod ved arken, og idet de helliges bønner kom op til ham, opsteg der røg fra røgelsen i røgelseskarret, og han opsendte deres bønner med røgen af røgelsen til sin Fader. (Åb 8,3-4) I arken var guldkrukken med manna, Arons blomstrende stav og stentavlerne, der var foldet sammen som en bog. (Heb 9,4) Jesus åbnede dem, og jeg så de ti bud skrevet derpå med Guds finger. (2Mose 31,18) På den ene stentavle var der fire bud og på den anden seks. De fire på den første tavle skinnede klarere end de øvrige seks; men det fjerde, sabbatsbuddet, overstrålede dem alle, for sabbatten var bestemt til at skulle holdes til ære for Guds hellige navn. (Esajas 58,13-14) Den hellige sabbat havde et herligt udseende den var helt omgivet af en glans af herlighed. Jeg så at sabbatsbuddet ikke blev naglet til korset. Hvis det blev det, så blev også de andre ni bud, og vi har da frihed til at overtræde dem alle lige så vel som til at overtræde det fjerde. Jeg så, at Gud ikke havde forandret sabbatten, for han forandres aldrig. (Malak 3,6) Men paven har forandret den fra den syvende til den første dag i ugen; thi han skulle forandre tider og lov. (Dan 7,25)

Og jeg så, at hvis Gud havde forandret Sabbatten fra den syvende dag til den første, ville han have forandret ordlyden i sabbatsbuddet, som var skrevet på stentavlerne, der nu er i arken i det allerhelligste i det himmelske tempel, (Åb 11,9) og det ville have lydt således: "Den første dag er sabbat for Herren din Gud." Men jeg så, at det har den samme ordlyd, som da det blev skrevet på stentavlerne med Guds finger og overgivet til Moses på Sinaj: "Men den syvende dag er sabbat for Herren, din

Gud." (2Mose 20,10) Jeg så, at den hellige sabbat er og vil vedblive at være det, som skiller Guds sande Israel og de vantro, og at sabbatten er det store tema, der vil forene Guds kære, ventende helliges hjerter.

Jeg så, at Gud havde børn, som ikke ser sabbatten eller holder den. De har ikke forkastet lyset om dette. Og ved trængseltidens begyndelse blev vi fyldt med Helligånden, (Hoseas 6,2-3) idet vi gik ud og forkyndte sabbatten mere fuldstændigt. Dette forbitrede kirkesamfundene og navn adventisterne, fordi de ikke kunne gendrive sandheden vedrørende sabbatten. Og ved denne tid indså alle Guds udvalgte klart, at vi havde sandheden, og de trådte ud og udholdt forfølgelse sammen med os. Jeg så sværd, hungersnød og stor forvirring i Landet. (Ezek 7,10. og 19) De ugudelige mente, at vi havde bragt straffedomme over dem, og de rejste sig op og rådslog om at udrydde os af jorden, idet de mente, at så ville det onde ophøre. Det følgende citat er ikke i den danske oversættelse. Jeg så at alle der ikke ville tage dyrets mærke på deres hånd eller i deres pande, ikke kunne købe eller sælge. (Åb 13,15. og 17) Jeg så at dyrets tal var 666 (Åb 13,8) og at det var dyret der havde ændret sabbatten, og at dyrets billede havde fulgt efter og holdt pavens og ikke Guds sabbat. Og at alt hvad vi skulle gøre var at opgive Guds sabbat og holde pavens og derved tage dyrets mærke.

I trængselstiden flygtede vi alle fra stæderne og landsbyerne, (Ezek 7,15-16. Lukas 17,30. og 36) men blev forfulgt af de ugudelige, som gik ind i Guds Børns huse med et sværd. De løftede sværdet for at dræbe os, men det gik i stykker og faldt kraftsløst som et strå. Vi råbte da alle både dag og nat om befrielse, og råbet steg op til Gud. (Lukas 18,7-8) Solen gik op, og månen stod stille. (Hab 3,11) Strømmene ophørte at flyde; mørke, tunge skyer steg op og stødte mod hverandre. Men der var een klar plet af uomskiftelig herlighed, hvorfra Guds røst lød som mange vandes lyd og rystede himlene og jorden. (Joel 3,16. Heb 12,25. og 27) himlen åbnede og lukkede sig og var i bevægelse. (Åb 6,14. Matt 24,29) Bjergene rystede som et siv i

vinden og kastede sønderrevne klippestykker omkring overalt. Havet kogte som en gryde og kastede sten op på land. (Hab 3,8. og 10. Esajas 2,19. 21)

Da Gud forkyndte dagen og timen for Jesu komme (Ezek 12,25. Mark 13,32) og forkyndte den evige pagt til sit folk, (Ezek 20,37. Heb 12,22. og 25) udtalte han een sætning og holdt derpå op, medens ordene rullede hen over jorden. (Jer 25,30-31) Guds Israel stod med øjnene vendt opad og hørte på ordene, der udgik fra Jehovas mund og rullede hen over jorden som de stærkeste tordenskrald. Det var overmåde højtideligt. Og ved slutningen af hver sætning råbte de hellige: "Ære, halleluja!" Deres ansigter oplystes af Guds herlighed, og herligheden skinnede fra dem, ligesom den skinnede fra Moses' ansigt, da han kom ned fra Sinaj. De ugudelige kunne ikke se på dem på grund af herligheden. Da den evige velsignelse blev udtalt over dem der havde æret Gud ved at helligholde hans Sabbat, lød der et mægtigt råb om sejr over dyret og dets billede. Derpå begyndte jubelåret, da landet skulle hvile.

Jeg så den gudfrygtige slave rejse sig i triumf og sejr og afryste de lænker, der bandt ham, medens hans ugudelige herre var i forlegenhed og ikke vidste, hvad han skulle gøre; for de ugudelige kunne ikke forstå de ord, som Guds røst udtalte. (Dan 12,10) Snart kom den store hvide sky tilsyne. (Åb 14,14) Dens udseende var skønnere end nogensinde før. På skyen sad menneskesønnen. (Lukas 21,27) Først kunne vi ikke se Jesus på skyen, men da den nærmede sig jorden, kunne vi se hans elskelige skikkelse. Da denne sky først viste sig, var den Menneskesønnens tegn i himlen. (Matt 24,30) Guds Søns røst kaldte de sovende hellige frem, (John 5,25. og 28) iførte herlig udødelighed. De levende hellige blev forvandlet i et øjeblik og rykkedes op sammen med dem ind i skyvognen. (1Thess 4,17) Dens udseende var overmåde herligt, idet den rullede opad. På begge sider af vognen var der vinger og nedenunder hjul, og idet vognen rullede opad, råbte hjulene: "Hellig!" og vingerne i bevægelse råbte også: "Hellig!" Og det hellige englefølge omkring Skyen råbte : "Hellig, hellig, hellig er Herren

Gud, den Almægtige!" og de hellige i skyen råbte: "Ære! Halleluja!" Og vognen rullede opad til den hellige stad. Jesus åbnede den gyldne stads porte og førte os ind. (Esajas 26,2) Der blev vi budt velkommen; for vi havde bevaret Guds befalinger og havde ret til livets træ. (Åb 22,14)

Beseglingen

Ved begyndelsen af den hellige sabbat den 5. januar 1849 holdt vi bøn sammen med br. Beldens familie i Rocky Hill i staten Connecticut, og Helligånden faldt på os. I et syn blev jeg ført ind i det allerhelligste, hvor jeg så Jesus stadigvæk gøre forbøn for Israel. Forneden på hans klædebon var der en bjælde og et granatæble. Jeg så da at Jesus ikke ville forlade det allerhelligste, før hvert eneste menneskes sag var afgjort enten til frelse eller til undergang, og at Guds vrede ikke kunne komme, før Jesus havde fuldbyrdet sin gerning i det allerhelligste, havde aflagt sin præstelige dragt og iført sig hævnens klædebon. Da vil Jesus forlade sin plads imellem Faderen og menneskene, og Gud vil ikke længere tie, men udgyde sin vrede over dem, der har forkastet hans sandhed. Jeg så, at nationernes vrede, Guds vrede og tiden til at dømme de døde var forskellige og adskilte begivenheder, der fulgte efter hverandre, ligeledes at Mikael ikke var stået frem, og at den store trængselstid, som hidtil ikke har haft sin lige, endnu ikke var begyndt. Nationerne er nu i færd med at vredes; men når vor Ypperstepræst har fuldført sin gerning i helligdommen, vil han stå frem og iføre sig hævnens kjortel, og da vil de syv sidste plager blive udgydt.

Jeg så, at de fire engle ville holde de fire vinde, indtil Jesu gerning i helligdommen var fuldført, og da vil de syv sidste plager komme. Disse plager forbitrede de ugudelige imod de retfærdige; de mente, at disse havde ført Guds straffedomme over dem, og at dersom de kunne udrydde os fra jorden, ville plagerne ophøre. Der blev udstedt en forordning om at ihjelslå Guds børn, hvilket bragte disse til at råbe dag og nat om

befrielse. Dette var Jakobs trængselstid. Da råbte alle de hellige i sjæleangst og blev befriet ved Guds røst. De 144 000 frydede sig. Deres ansigter oplystes af Guds herlighed. Derefter så jeg en skare, der hylede af angst. På deres klæder stod der skrevet med store bogstaver: »Du er vejet på vægten og fundet for let.« Jeg spurgte, hvem denne skare var. Englen sagde: »Disse er dem, der engang holdt Sabbaten og var ophørt dermed.« Jeg hørte dem råbe med høj røst: »Vi har troet på dit komme og tilskrevet det en kraft!« Og medens de talte, faldt deres øjne på deres klæder og så skriften, og de jamrede sig højt. Jeg så, at de havde drukket af det klare vand og plumret det med deres fødder - trådt sabbaten under fode - og det var grunden til, at de var vejet på vægten og fundet for lette.

Min ledsagende engel henviste mig derpå atter til staden, hvor jeg så fire engle flyve på deres vinger hen til stadens port. De var netop i færd med at fremvise det gyldne kort til engelen ved porten, da jeg så en anden engel komme flyvende hastigt fra det sted, hvor den umådelig store herlighed dvælede, og hørte ham råbe med høj røst til de andre engle, idet han svingede op og ned med noget, som han holdt i sin hånd. Jeg bad min ledsagende engel om at forklare mig, hvad jeg så. Han sagde, at jeg ikke kunne se mere nu, men at han snart ville vise mig betydningen af det, som jeg havde set.

Sabbats eftermiddag var en iblandt os syg og ønskede forbøn for at blive helbredt. Vi forenede os alle i bøn til den store læge, for hvem et sygdomstilfælde aldrig mislykkedes, og mens den lægende kraft kom til stede, og den syge blev helbredt, faldt ånden på mig, og jeg fik et syn.

Jeg så fire engle, der havde en gerning at udføre på jorden og var på vej for at fuldbyrde den. Jesus var iført præstelige klæder. Han så medlidende på de trofaste af sit folk, løftede derpå sine hænder op og råbte med en stemme, der vidnede om dyb medlidenhed: "Mit blod, Fader, mit blod, mit blod, mit blod!" Derpå så jeg, at der fra Gud, som sad på den store, hvide trone, udgik et overmåde klart lys, der ganske indhyllede Jesus.

Derefter så jeg en engel med et budskab fra Jesus flyve hastigt hen til de fire engle, som havde en gerning at udføre på jorden. Han svingede op og ned med noget, som han havde i sin hånd, og råbte med høj røst: "holdt! holdt! holdt! holdt! indtil Guds tjenere er beseget i deres pander."

Jeg spurgte min ledsagende engel om betydningen af, hvad jeg hørte, og om, hvad de fire engle ville til at gøre. Han sagde til mig, at det var Gud, som holdt magterne i tøjler, og at han gav sine engle kontrol over forholdene på jorden, at de fire engle havde magt fra Gud til at holde de fire vinde, og at de var i færd med at slippe dem løs; men medens deres hænder var ved at løse dem, så Jesus med sit nådige blik på de trofaste af sit folk, der ikke var beseget, og han løftede sine hænder til Faderen og fremholdt for ham, at han havde udgydt sit blod for dem. En anden engel fik da befaling om at flyve hastigt hen til de fire engle og byde dem at holde tilbage, indtil Guds tjenere var beseget med den levende Guds segl i deres pander.

Guds kærlighed til sit folk

Jeg har set den ømme kærlighed, Gud nærer til sit folk, og den er meget stor. Jeg så engle over de hellige med vingerne udbredt omkring dem. Hver hellig havde en ledsagende engel. Dersom de hellige var mismodige og græd, eller de var i fare, fløj de engle, der altid ledsagede dem, hurtigt op for at bringe meddelelse derom, og englene i staden ophørte med at synge. Jesus sendte da en anden engel ned for at opmuntre dem, våge over dem og søge at bevare dem fra at forlade den trange sti; men dersom de ikke agtede på disse engles årvågne omhu og ikke ville lade sig trøste af dem, så englene bedrøvede ud og græd. De bragte beretningen derom op til himlen og alle englene i staden græd og sagde derpå med høj røst: "Amen." Men dersom de hellige fæstede deres øjne ved klenodiet foran dem og ærede Gud ved at prise ham, bragte englene det glade budskab derom til staden, og englene i staden slog deres gyldne harper an og sang med høj røst: "Halleluja!" O-

himlens hvælvinger genlød af deres yndige sange.

Der hersker fuldstændig orden og harmoni i den hellige stad. Alle de engle, der udsendes for at besøge jorden, har et gyldent kort, som de fremviser til englene ved stadens porte, når de går ind og ud. Himlen er et godt sted. Jeg længes efter at være der og se min elskelige Jesus der gav sit liv for mig, og efter at blive forvandlet efter hans herlige billede. Gid jeg havde ord, hvormed jeg kunne beskrive herligheden i den tilkommende lyse verden! Jeg tørster efter de levende strømme, der glæder vor Guds stad.

Herren har ladet mig se andre verdener. Vinger blev mig givet, og en engel ledsagede mig fra staden til et sted, der var lyst og herligt. Græsset på dette sted var levende grønt og fuglene der kvidrede en yndig sang. Stedets beboere var af alle forskellige størrelser; de var ædle, majestætiske og yndige. De havde Jesu udtrykte billede, og deres ansigter lyste af en hellig glæde et udtryk for den frihed og lykke, som rådede der. Jeg spurgte en af dem, hvorfor de var så meget yndigere end menneskene på jorden. Svaret var: "Vi har levet i streng lydighed mod Guds bud og er ikke faldne ved ulydighed således som de, der bor på jorden." Jeg så to træer; det ene lignede meget livets træ i staden. Frugten på dem begge var det en fryd at skue, men af det ene måtte de ikke spise. De havde magt til at spise af begge træer, men det var dem forbudt at spise af det ene. Min ledsagende engel sagde da til mig: "Ingen på dette sted har smagt af det forbudne træ; men hvis de spiste, ville de falde." Jeg blev derpå ført hen til en verden, som havde syv måner. Der så jeg den fromme Enok, som var blevet forvandlet. På sin højre arm bar han en herlig palme og på hvert blad stod der skrevet "sejr". Omkring hans hoved var der en blændende hvid krans, og i midten af hvert blad stod der skrevet "renhed"; og rundt om kransen var der forskelligtfarvede sten, der skinnede klarere end stjernerne og kastede stråler tilbage på bogstaverne og forstørrede dem. Bag på hans hoved var der en bue, som omsluttede kransen, og på buen stod der skrevet "hellighed". Og over kransen var der

en yndig krone, som skinnede klarere end solen. Jeg spurgte ham, om dette var det sted, han blev ført hen til fra jorden. Han sagde: "Det er det ikke; staden er mit hjem, og jeg er kommet for at besøge dette sted." Han bevægede sig omkring på stedet, som om han var fuldstændig hjemme der. Jeg tryglede min ledsagende engel om lov til at blive på dette sted. Jeg kunne ikke udholde den tanke atter at skulle vende tilbage til denne mørke verden. Engelen sagde da: "Du må vende tilbage, og dersom du er tro, vil du sammen med de 144,000 nyde den forret at kunne besøge alle verdener og beskue Guds hænders gerninger."

Rystelsen af himmelens kræfter

Den 16. december 1848 gav Herren mig et syn angående rystelsen af himlens kræfter. Jeg så, at når Herren sagde "himlen", da han gav de tegn, som Mattæus, Markus og Lukas omtaler, mente han himlen, og når han sagde "jorden", mente han jorden. himlens kræfter er solen, månen og stjernerne. De regerer på himlen. Jordens kræfter er dem, der regerer på jorden. himlens kræfter vil blive rystet ved Guds røst. Da vil solen, månen og stjernerne blive flyttet bort fra deres steder. De vil ikke forgå, men Guds røst vil ryste dem.

Mørke, tunge skyer kom op og stødte mod hverandre. Atmosfæren skiltes ad og blev rullet sammen; da kunne vi se op igennem det åbne felt i Orion, hvorfra Guds røst kom. Den hellige stad vil komme ned igennem dette åbne felt. Jeg så, at jordens kræfter nu rystes, og at begivenhederne indtræffer i ordnet rækkefølge. Krig, krigsrygter, sværd, hungersnød og pest skal først ryste jordens kræfter; derefter vil Guds røst ryste solen, månen og stjernerne og også denne jord. Jeg så, at rystelsen af de europæiske magter ikke, således som nogle lærer, er rystelsen af himlens kræfter, men at det er rystelsen af de vrede nationer.

Den åbne og den lukkede dør

Sabbatten den 24. marts 1849 havde vi et lifligt og meget interessant møde sammen med brødrene i Topsham, Maine. Helligånden blev udgydt over os, og jeg blev i Ånden ført til den levende Guds stad. Det blev åbenbaret for mig, at Guds bud og Jesu Kristi vidnesbyrd angående den lukkede dør ikke kunne skilles, samt at det tidspunkt, da Guds bud skulle fremstråle i deres fulde betydning, og da Guds folk skulle prøves med sandheden vedrørende sabbatten, indtraf, da døren blev åbnet i det allerhelligste i den himmelske helligdom, hvor arken er, som indeholder de ti bud. Denne dør blev ikke åbnet, før Jesu midlærgerning i det hellige var fuldbyrdet i 1844. Da stod Jesus op og lukkede døren i det Hellige og åbnede døren til det allerhelligste og gik inden for det andet forhæng, hvor han nu står ved arken, og hvorhen Israels tro nu er vendt.

Jeg så, at Jesus havde lukket døren til det hellige, og intet menneske kan åbne den, og at han havde åbnet døren til det allerhelligste, og intet menneske kan lukke den. Åb. 3,7-8. og at siden Jesus har åbnet døren til det allerhelligste, der indeholder arken, har budene skinnet for Guds folk, som prøves ved sabbatsspørgsmålet.

Jeg så, at den nærværende prøve angående sabbatten ikke kunne komme, før Jesu midlærgerning i det hellige var fuldbyrdet, og han var gået inden for det andet forhæng, og at de kristne, som hensov, før døren til det allerhelligste blev åbnet, da midnatsrådet var afsluttet i den syvende måned i 1844, og som ikke havde holdt den rette sabbat, derfor nu hviler i håb; for de havde ikke det lys angående sabbatten, som vi nu har, siden den dør blev åbnet; sabbatten var ikke en prøvesten for dem således som for os. Jeg så, at Satan fristede nogle iblandt Guds folk på dette punkt. Fordi så mange gode kristne er hensovet i troens sejr uden at have holdt den sande sabbat, var de i tvivl om, hvorvidt den kunne være en prøvesten for os.

Den nærværende sandheds fjender har forsøgt at åbne den dør til det hellige, som

Jesus har lukket, og at lukke den dør, som han i 1844 åbnede til det allerhelligste, hvor arken er, som indeholder de to stentavler, på hvilke de ti bud er skrevet med Jehovas finger.

Nu i denne beseglingstid benytter Satan ethvert middel for at holde Guds folks tanker borte fra den nærværende sandhed og bringe dem til at vakle. Jeg så et dække, som Gud lagde over sit folk for at beskytte dem i trængselstiden, og enhver sjæl, som stod fast i sandheden og var ren af hjertet, skulle skjules under den Almægtiges dække.

Satan vidste dette, og han virkede med stor kraft for at gøre så mange som muligt vaklende og usikre med hensyn til sandheden. Jeg så, at den hemmelighedsfulde banken i New York og på andre steder var Satans kraft, og at sådanne ting ville blive mere og mere almindelige, indhyllede i en religiøs klædning for at dysse de forførte i større sikkerhed og for om muligt at drage Guds Folks tanker hen til disse ting og lede dem til at betvivle Helligåndens undervisning og kraft.

Jeg så, at Satan ved hjælp af sine redskaber virkede på mangfoldige måder. Han virkede gennem prædikanter, der har forkastet sandheden og er overladt til kraftige vildfarelser, så at de tror løggen, for at de skulle dømmes. Medens de prædikede eller bad, kunne det ske, at nogen faldt hjælpeløs om, ikke ved Helligåndens kraft, men ved den kraft, Satan åndede på disse redskaber og gennem dem på folket. Medens nogle, der kaldte sig adventister, men havde forkastet den nærværende sandhed, prædikede, bad eller talte sammen, benyttede de sig af mesmerisme for at vinde tilhængere, og folket glædede sig over denne indflydelse, idet de mente, at det var Helligånden. Nogle, der anvendte den, var endog i den Grad hyldet i mørke og djævelens bedrag, at de troede, det var Guds kraft, som de havde fået, for at de skulle gøre brug af den. De havde gjort Gud til en, der ganske lignede dem selv, og havde agtet hans kraft som noget, der ingen betydning havde.

Nogle af disse Satans redskaber påvirkede enkelte af de helliges legemer sådanne, som

de ikke kunne forføre og drage bort fra sandheden ved en satanisk Indflydelse. Gid alle kunne få dette at se, således som Gud har åbenbaret det for mig, så at de kunne vide mere om Satans rænker og være på vagt! Jeg så, at Satan ved hjælp af sådanne fremgangsmåder var i virksomhed for at forvirre, forføre og forlede Guds folk netop nu i denne beseglingstid. Jeg så nogle, der ikke stod fast på den nærværende sandhed. Deres knæ rystede, og deres fødder gled, fordi de ikke stod fast på sandhedens grund, og den almægtige Guds dække kunne ikke drages over dem, medens de således stod vaklende.

Satan forsøgte ved alle sine kunster at holde dem, hvor de var, indtil beseglingen var forbi, indtil dækket var trukket over Guds folk, og de stod uden beskyttelse mod Guds brændende vrede i de syv sidste plager. Gud er begyndt at drage dette dække over sit folk, og det vil snart blive draget over alle, der skal have ly. Gud vil virke med kraft for sit folk, men Satan vil også få lov til at virke.

Jeg så, at de mystiske tegn og undere og falske reformbevægelser ville tiltage og brede sig. De reformbevægelser, der blev vist mig, var ikke reformer, der førte fra vildfarelse til sandhed. Min ledsagende engel bad mig se mig om efter den byrde for synderes sjæle, som man tidligere kunne se. Jeg så efter, men kunne ikke se den; for tiden for deres frelse er forbi.

Vor tros prøve

I denne prøvelsens tid behøver vi opmuntring og trøst af hverandre. Satans fristelser er større end nogensinde, for han ved, at hans tid er kort, og at enhvers skæbne meget snart vil være afgjort enten til liv eller til død. Nu er ikke tiden til at bukke under for modløshed og prøvelse; vi må holde os oppe under alle vore trængsler og forlade os helt på Jakobs Gud, den almægtige. Herren har vist mig, at hans nåde er tilstrækkelig i alle vore prøvelser; og selv om disse er større end nogensinde, kan vi overvinde enhver fristelse,

dersom vi stoler helt på Gud, og ved hans nåde gå af med sejren.

Dersom vi overvinder vore prøvelser og vinder sejr over Satans fristelser, så udholder vi prøvelsen af vor tro, som er dyrebarere end guld, og vi bliver stærkere og bedre skikkede til at møde den næste prøvelse. Men dersom vi bukker under og giver efter for Satans fristelser, bliver vi svagere. Prøvelsen bringer os ingen belønning, og vi vil ikke være så godt forberedt til den næste. På denne måde bliver vi svagere og svagere, indtil Satan tager os til fange efter sin vilje. Vi må have Guds fulde rustning på og hvert øjeblik være beredt til at optage en kamp med mørkets magter. Når fristelser og prøvelser styrter ind over os, lad os da gå til Gud og kæmpe med ham i bøn. Han vil ikke vise os tomhændet bort, men vil give os nåde og styrke til at sejre og til at bryde fjendens magt. Gid alle kunne se disse ting i det rette lys og tåle ondt som Jesu gode stridsmænd! Da ville Israel gå fremad, stærkt i Gud og i hans vældige kraft.

Gud har vist mig, at han gav sit folk en bitter kalk at drikke for at lutre og rense dem. Det er en bitter drik, og de kan gøre den endnu bitrere ved knur, klage og utilfredshed. Men de, der modtager den således, må få endnu en drik, da den første ikke havde den tilsigtede virkning i hjertet. Og dersom den anden ikke virker, må de få en tredje og en fjerde, indtil den tilsigtede virkning er opnået; i modsat fald vil de vedblive at være urene i hjertet. Jeg så, at denne bitre kalk kan forsødes ved tålmodighed, udholdenhed og bøn, og at den vil have den tilsigtede virkning på hjertet hos dem, der således modtager den, og Gud vil blive æret og forherliget. Det er ingen ringe sag at være en kristen og at nyde Guds anerkendelse og velbehag. Herren har vist mig nogle, der bekender sig til den nærværende sandhed, men hvis liv ikke svarer til deres bekendelse. De har alt for lave begreber om gudsfrygt" og de savner i høj grad bibelsk hellighed. Nogle fører tom og usømmelig tale, medens andre giver efter, når jeg'et gør sig gældende. Vi må ikke vente at kunne behage os selv, leve og handle som verden, nyde dens vellyst og pleje samkvem

med dem, som er af verden, for derefter at regere med Kristus i herligheden.

Vi må have del i Kristi lidelser her, dersom vi ønsker at få del i hans herlighed hisset. Hvis vi søger vore egne Interesser og tænker på, hvorledes vi bedst kan behage os selv i stedet for at søge at behage Gud og fremme hans dyrebare, trængende sag, vanærer vi Gud og den hellige sag, vi bekender os til at elske. Vi har kun et kort spand af tid igen til at virke for Gud. Intet bør være os så dyrebart, at vi ikke vil opofre det til frelse for Jesu spredte og sønderrevne hjord. De, som nu gør en pagt med Gud ved offer, vil snart blive hentet hjem for at få del i en rig belønning og eje det nye rige i al evighed.

O lad os leve helt for Herren og ved et velordnet liv og en gudfrygtig livsførelse vise, at vi har været hos Jesus og er hans ydmyge og sagtmødige efterfølgere! Vi må arbejde, medens dagen varer; for når trængselens og angstens mørke nat kommer, vil det være for sent at virke for Gud. Jesus er i sit hellige tempel og vil nu modtage vore ofre, vore bønner, vor bekendelse af fejl og synder og vil tilgive alle Israels overtrædelser, for at de kan udslettes, inden han forlader helligheden. Når Jesus forlader helligheden, vil de, som er hellige og retfærdige, stadigvæk blive hellige og retfærdige, for alle deres synder vil da være udslettet, og de vil blive beseglet med den levende Guds segl. Men de, som er uretfærdige og urene, vil stadigvæk blive uretfærdige og urene, for da vil der ikke være en præst i helligheden til at frembære deres ofre, deres bekendelser og deres bønner for Faderens trone. Hvad der skal gøres for at redde sjæle fra den kommende vredens storm, må derfor gøres, før Jesus forlader det allerhelligste i den himmelske hellighed.

Til den lille hjord

Kære brødre! Den 26. Januar 1850 viste Herren mig et syn, som jeg vil berette. Jeg så, at nogle iblandt Guds folk er sløve og søvnige og kun halvt vågne; de indser ikke, hvilken tid

vi lever i, og forstår ikke, at manden med "fejekosten" er kommet ind, og at nogle står i fare for at blive fejtet bort. Jeg tryglede Jesus om at frelse dem og spare dem lidt endnu og lade dem se den frygtelige fare, de befandt sig i, således at de måtte blive beredt, før det var evigt for silde. Engelen sagde: "Ødelæggelsen kommer som en mægtig hvirvelvind." Jeg trygler engelen om at forbarme sig over og frelse dem, som elskede denne verden og klyngede sig til deres ejendele og ikke var villige til at løsrive sig fra dem og bringe ofre for at hjælpe budbærerne, som virkede for at bespise de hungrede får, der omkom af mangel på åndelig føde.

Da jeg så arme sjæle dø af mangel på den nærværende sandhed, medens nogle, som bekendte sig til at tro sandheden, lod dem dø ved at tilbageholde de nødvendige midler til at fremme Guds værk, blev synet for smerteligt for mig, og jeg bad engelen om at fjerne det. Jeg så, at når Guds sag krævede noget af deres ejendom, gik de bedrøvet bort ligesom den unge mand, der kom til Jesus Matt. 19,16-22, og at den susende svøbe snart ville gå frem og fuldstændig bortrive deres ejendom, og at det da ville være for sent at ofre jordisk gods og samle sig en skat i himlen.

Derpå så jeg den herlige genløser, smuk og elskelig; jeg så, at han forlod herlighedens rige og kom til denne mørke, ensomme verden for at give sit dyrebare liv hen i døden, den retfærdige for de uretfærdige. Han tålte den grusomme spot og pisk, bar den flettede tornekrone og svedte store blodstråber i haven, medens vægten af hele verdens synder hvilede på ham. Engelen spurgte: "Hvorfor?" O, jeg så og vidste, at det var for os; for vore synder led han alt dette, for at han ved sit dyrebare blod kunne genløse os til Gud.

Dernæst blev de fremstillet for mig, som var villige til at afstå denne verdens gods for at frelse fortabte sjæle ved at sende dem sandheden, medens Jesus står for faderen og påberåber sig sit blod, sine lidelser og sin død for dem, og medens Guds sendebud venter, færdige til at bringe dem den frelsende sandhed, så de kunne blive beseglet med den

levende Guds segl. For nogle, der bekender sig til at tro den nærværende sandhed er det svært, endog blot at gøre en så ringe ting som at overlade sendebudene Guds egne penge, som de har fået til låns af ham for at være husholdere over dem.

Jesu lidelser og hans kærlighed, som var så stor, at den drev ham til at give sit liv for menneskene, blev på ny fremstillet for mig tilligemed deres liv, der gjorde krav på at være hans efterfølgere, og som havde denne verdens gods, men betragtede det som en så stor sag at støtte frelsens værk. Engelen sagde: "Kan sådanne indgå i himlen?" En anden engel svarede: "Nej, aldrig, aldrig. De, der ikke interesserer sig for Guds sag på jorden, kan aldrig synge sangen om forløsningens kærlighed hisset." Jeg så, at den hurtige gerning, Herren var i færd med at udføre på jorden, snart ville blive afsluttet i retfærdighed, og at sendebudene må skynde sig i deres arbejde med at opsøge den adspredte hjord. En engel sagde: "Er alle sendebud?" En anden engel svarede: "Nej, nej; Guds sendebud har et budskab."

Jeg så, at Guds sag er blevet hindret og vanæret af nogle, der rejste omkring uden noget budskab fra Gud. Sådanne vil komme til at måtte aflægge regnskab hos Gud for hvert pengebeløb, de har anvendt til rejser, hvor det ikke var deres pligt at gå, fordi disse penge kunne have fremmet Guds sag; og af mangel på den åndelige føde, som Guds kaldte og udvalgte sendebud kunne have bragt dem, hvis de havde haft midler, har sjæle måttet pine og dø. Jeg så, at de, som har kræfter til at arbejde med deres hænder og hjælpe til med at støtte sagen, var lige så ansvarlige for deres kræfter, som andre var for deres ejendom.

Den mægtige rystelse er begyndt og vil fortsætte, og alle vil blive rystet ud, som ikke er villige til at indtage et frimodigt og urokeligt standpunkt for sandheden og til at gøre opofrelse for Gud og hans sag. Engelen sagde: "Tror I, at nogen vil blive tvungen til at opofre? Nej, nej! Det må være et frivilligt offer. Det vil koste alt at købe ageren." Jeg råbte til Gud om at spare sit folk, af hvilke

nogle var ved at hentynde og dø. Derpå så jeg, at den almægtiges straffedomme kom hurtigt, og jeg tryglede engelen om at tale til folket på sit sprog. Han sagde: "Al Sinajs lyn og torden kunne ikke bevæge dem, der ikke vil lade sig påvirke af Guds ords tydelige sandheder, ej heller ville en engels budskab kunne vække dem."

Jeg så dernæst Jesu skønhed og ynde. Hans klædning var hvidere end det hvideste hvidt. Ord kan ikke beskrive hans herlighed og ophøjede ynde. Alle, alle, som holder Guds bud, vil indgå gennem portene i staden og have ret til livets træ og altid være hos den elskelige Jesus, hvis åsyn lyser klarere end solen ved middagstid.

Jeg blev henvist til Adam og Eva i eden. De spiste af det forbudne træ og blev uddrevet af haven, og det glimtende flammesværd blev anbragt omkring livets træ, for at de ikke skulle spise af dets frugt og blive udødelige syndere. Livets træ skulle holde udødelighed ved lige. Jeg hørte en engel spørge: "Hvem iblandt Adams slægt er gået forbi det glimtende flammesværd og har spist af livets træ?" Jeg hørte en anden engel svare: "Ikke een af Adams slægt er gået forbi det glimtende flammesværd og har spist af træet; derfor er der ingen udødelig synder. Den sjæl, der synder, den skal dø en evig død en død, som vil vare i evighed, og fra hvilken der ikke vil være noget håb om en opstandelse; og da vil Guds vrede være stillet.

De hellige vil hvile i den hellige stad og regere som konger og præster i tusinde år; da vil Jesus sammen med de hellige engle stige ned på oliebjerg, og bjergene vil dele sig og blive en mægtig slette, hvor Guds paradis skal stå. Den øvrige del af jorden vil ikke blive rensed før ved udløbet af de tusinde år, da de ugudelige døde opstår og samles omkring staden. De ugudeliges fødder vil aldrig besmitte den nyskabte jord. Der vil falde ild ned fra himlen fra Gud og fortære dem opbrændende dem med rod og gren. Satan er roden, og hans børn er grenene. Den samme ild, som fortærer de ugudelige, vil også rense jorden.

De sidste plager og dommen

Ved det fællesmøde, som tilhængere af den nærværende sandhed afholdt i Sutton, Vermont, i september 1850, blev det vist mig, at de syv sidste plager vil blive udgydt, efter at Jesus har forladt helligdommen. Engelen sagde: "Det er Guds og lammets vrede, som forårsager de ugudeliges undergang og død. Ved Guds røst vil de hellige blive mægtige og frygtelige som hære under banner; men de vil ikke da fuldbyrde den skrevne dom. Dommens fuldbyrdelse vil finde sted ved slutningen af de tusinde år."

Efter at de hellige er blevet forvandlet og iført udødelighed og er blevet rykket op sammen med Jesus, og efter at de har modtaget deres harper, deres kjortler og deres kroner og går ind i staden, sætter Jesus og de hellige sig til doms. Bøgerne åbnes livets bog og dødens bog. Livets bog indeholder de helliges gode gerninger, og dødens bog indeholder de ugudeliges onde gerninger. Disse bøger bliver sammenlignet med lovbogen, bibelen, og i overensstemmelse dermed dømmes menneskene. I forening med Jesus afsiger de hellige deres dom over de ugudelige døde. "Se," sagde engelen, "de hellige i forening med Jesus sidder til doms og udmåler straffen til de ugudelige efter de gerninger, der er gjort ved legemet, og det, som de må lide, når dommen fuldbyrdes, skrives over for deres navne." Jeg så, at dette var de helliges værk sammen med Jesus i de tusinde år i den hellige stad, før den stiger ned til jorden. Ved udløbet af de tusinde år forlader så Jesus sammen med englene og alle de frelste den hellige stad, og medens han stiger ned til jorden med dem, opstår de ugudelige døde, og da vil de selvsamme mænd, som "har gennemstunget ham", og som er blevet oprejst, se ham langt borte i al hans herlighed, ledsaget af englene og de hellige, og de vil jamre sig for ham. De vil se mærkerne efter naglerne i hans hænder og i hans fødder, og arret, hvor de stak spydet ind i hans side. Mærkerne efter naglerne og spydet vil da være hans herlighed. Det er ved slutningen af de tusinde år, Jesus står på

oliebjerget, og bjerget deler sig og bliver en mægtig slette. De, der flygter på den tid, er de ugudelige, som netop er blevet oprejst fra de døde. Derpå kommer den hellige stad ned og får plads på sletten. Satan fylder nu de ugudelige med sin ånd. Han indbilder dem, at hæren inde i staden er fåtallig, at hans egen hær er stor, og at de kan overvinde de hellige og indtage staden.

Medens Satan samlede sine hære, opholdt de hellige sig i staden, hvor de betragtede skønheden og herligheden i Guds paradis. Jesus gik i spidsen og ledede dem. Pludselig var den elskelige Frelser blevet borte for os, men snart hørte vi hans elskelige stemme sige: "Kom hid, I min Faders velsignede, og arv det rige, som jer er beredt fra verdens grundlæggelse." Vi samledes omkring Jesus, og netop idet han lukkede stadens porte, blev forbandelsen udtalt over de ugudelige. Portene blev lukket. De hellige brugte da deres vinger og steg op på toppen af stadens mur. Jesus var også hos dem; hans krone så herlig og strålende ud. Det var krone inden i krone, i alt syv. De helliges kroner var af det reneste guld, besatte med stjerner. Deres ansigter lyste af herlighed, for de havde Jesu udtrykte billede; og da de hævede sig op og tilsammen bevægede sig hen til stadens top, var det for mig et henrivende skue.

Nu kunne de ugudelige se, hvad de havde mistet, og der blev åndet ild på dem fra Gud, og de blev fortæret. Dette var *dommens fuldbyrdelse*. De ugudelige led da den straf, som de hellige i forening med Jesus havde udmålt til dem i løbet af de tusinde år. Den samme ild fra Gud, som fortærede de ugudelige, rensede hele jorden. De sønderbrudte og sønderrevne bjerge kom i brand og opløstes, ligesom også atmosfæren og alt strå blev fortæret. Derpå blev vor arv fremstillet for os, og vi arvede hele den nyskabte Jord. Vi råbte alle med høj røst: "Ære, halleluja!"

Afslutningen af de 2300 dage

Jeg så en trone, og på den sad Faderen og Sønnen. Jeg betragtede Jesu åsyn og beundrede hans yndige skikkelse. Faderens skikkelse kunne jeg ikke se, fordi en herlig lyssky skjulte ham. Jeg spurgte Jesus, om hans Fader havde en skikkelse ligesom han selv. Han sagde, at det havde han, men jeg kunne ikke beskue den; "for," sagde han, "dersom du engang beskuede hans herlige skikkelse, ville du ophøre at være til." Foran tronen så jeg Adventfolket menigheden og verden. Jeg så to skarer, den ene bøjet foran tronen, dybt interesseret, medens den anden stod uinteressert og ligegyldig. De, der bøjede sig foran tronen, opsendte deres bønner og så hen til Jesus; han så derpå hen til sin Fader og syntes at gøre forbøn hos ham. Et lys udgik fra Faderen til sønnen og fra sønnen til den bedende skare. Derpå så jeg et overmåde klart lys udgå fra Faderen til Sønnen, og fra Sønnen bølgede det hen over folket foran tronen. Kun få ville modtage dette store lys. Mange trådte uden for det og satte sig øjeblikkelig imod det; andre var ligegyldige og agtede ikke på lyset, og det forlod dem. Nogle tog imod det og gik hen og bøjede sig ned sammen med den lille bedende skare. Hele denne skare modtog lyset og glædede sig deri, og deres ansigter strålede af dets herlighed.

Jeg så Faderen rejse sig fra tronen og i en ildvogn drage ind i det allerhelligste inden for forhængen, hvor han satte sig. Derpå rejste Jesus sig op fra tronen, og de fleste af dem, der lå bøjet, rejste sig sammen med ham. Jeg så ikke en eneste lysstråle udgå fra Jesus til den ligegyldige skare, efter at han rejste sig op, og de blev efterladt i fuldstændigt mørke. De, der rejste sig op sammen med Jesus, holdt blikket fæstet på ham, idet han forlod tronen og førte dem et lille stykke ud. Han løftede da sin højre arm, og vi hørte hans elskelige Stemme sige: "Vent her; jeg går til min Fader for at modtage Riget; bevar jeres klæder pletfri, og om en kort stund kommer jeg tilbage fra brylluppet og vil tage jer til mig." En skyvogn med hjul som flammende ild og omgivet af engle kom nu derhen, hvor Jesus var. Han steg ind i vognen og blev ført ind i

det allerhelligste, hvor Faderen sad. Der så jeg Jesus som en stor ypperstepræst stående foran Faderen. På Sømmen af hans klædebon var der skiftevis en bjælde og et granatæble. De, der rejste sig op sammen med Jesus, lod deres Tro gå op til ham i det allerhelligste og bad: "Vor Fader, giv os din ånd!" Jesus åndede så Helligånden på dem. I denne Ånd var der lys, kraft og megen kærlighed, glæde og fred.

Jeg vendte mig om for at betragte den skare, der endnu bøjede sig foran tronen; de vidste ikke, at Jesus havde forladt dem. Satan syntes at være ved tronen og forsøge at udføre Guds værk. Jeg så dem se hen til tronen og bede: "Fader, giv os din ånd!" Satan åndede da en vanhellig indflydelse på dem; i den var der lys og megen kraft" men ingen liflig kærlighed, glæde og fred. Satans hensigt var at holde dem i forførelse og at drage Guds børn bort og forføre dem.

Vor pligt med henblik på trængselstiden

Herren har gentagne gange vist mig, at det er i strid med bibelen at træffe forberedelse for vore timelige behov i trængselstiden. Jeg så, at hvis de hellige havde madvarer oplagrede hos sig eller ude på marken i trængselstiden, når der er sværd, hunger og pest i landet, ville det blive dem frataget med voldshånd, og fremmede ville høste deres marker. Da vil det netop være tiden for os til at stole helt på Gud, og han vil opholde os. Jeg så, at vort brød og vand vil være os sikret på den tid, og at vi ikke skal mangle eller lide hunger, for Gud kan dække bord for os i ørkenen. Blev det nødvendigt, ville han sende ravne til at bespise os, ligesom han bespiste Elias, eller lade manna regne ned fra himlen, ligesom han gjorde for israelitterne.

Huse og landejendomme vil være uden betydning for de hellige i trængselstiden, for de vil da måtte flygte for de rasende pøbelhobe, og på den tid kan de ikke afhænde deres ejendomme for at fremme sandhedens sag. Jeg så, at det er Guds vilje, at de hellige skulle løsrive sig fra enhver hindring, før trængselstiden kommer, og gøre en pagt med

Gud ved offer. Dersom de har lagt deres ejendom på alteret og alvorligt søger Gud angående deres pligt, vil han undervise dem om, når de skal afhænde disse ting. De vil da stå frit i trængselstiden og ikke have nogen byrde, der trykker dem ned.

Jeg så, at dersom nogen holdt fast ved sin ejendom og ikke søgte Gud angående sin pligt, ville Herren ikke åbenbare pligten for ham. Sådanne ville få Lov til at beholde deres ejendom, og i trængselstiden ville den hæve sig op foran dem som et mægtigt bjerg for at knuse dem, og de ville forgæves søge at afhænde den. Jeg hørte dem klagende sige: "Sagen vansmægtede, Guds folk hungrede efter sandheden, og vi gjorde ingen anstrengelse for at afhjælpe trangten; og nu er vor ejendom værdiløs. Gid vi dog havde givet slip på den og samlet os en skat i himlen! " Jeg så at et offer ikke forøgedes, men det formindskedes og blev fortæret. Jeg så endvidere, at Gud ikke havde krævet, at alle iblandt hans folk skulle afhænde deres ejendom samtidigt; men dersom de ønskede at blive undervist, ville han, når der var trang, lære dem, når de skulle sælge, og hvor meget de skulle sælge. Tidligere er nogle blevet opfordret til at afhænde deres ejendom for at støtte adventsagen, medens andre har fået lov til at beholde deres til en tid, da der blev trang til midler. Det bliver da deres pligt at sælge, efter som sagen behøver det.

Jeg så, at budskabet: "Sælg, hvad I har, og giv almisse," ikke er blevet fremholdt i dets klare lys af enkelte, og hensigten med vor Frelsers ord er ikke blevet fremlagt tydeligt. Hensigten med at sælge er ikke, at man skal give til dem, der kan arbejde og underholde sig selv, men at udbrede sandheden. Det er synd at underholde arbejdsdygtige personer og støtte dem i dovenskab. Nogle har været ivrige efter at overvære alle møder, ikke for at herliggøre Gud, men for "brødets og fiskenes skyld". Sådanne burde langt hellere have holdt sig hjemme og arbejdet med deres hænder for at "gøre det gode" og sørge for deres familier og for at have noget at yde til støtte for sandhedens dyrebare sag. Nu er tiden til at samle skatte i himlen og til at beskikke vore hjerter og berede os for

trængselstiden. Kun de, der har rene hænder og rene hjerter, vil bestå i den prøvende tid. Nu er tiden, da Guds lov bør være i vort sind, på vore pander og skrives i vore hjerter.

Herren har vist mig faren ved at lade sindet være fyldt med verdslige tanker og bekymringer. Jeg så, at nogles sind ledes bort fra den nærværende sandhed og fra kærlighed til den hellige bibel ved læsning af andre spændende bøger; andre er fulde af bekymring og omsorg for, hvad de skal spise, drikke og klæde sig med. Nogle ser alt for langt ind i fremtiden efter Herrens komme. Der er hengået nogle år længere, end de havde ventet, og derfor mener de, at det endnu kan vare nogle år, og på denne måde ledes deres tanker bort fra den nærværende sandhed og til verden. I disse ting så jeg en stor fare; for dersom sindet er optaget med andre ting, holdes den nærværende sandhed udenfor, og der bliver ingen plads i vore pander til den levende Guds segl. Jeg så, at den tid, Jesus skal opholde sig i det allerhelligste, næsten var udrundet, og at tiden herefter kun kan være meget kort. De ledige stunder, vi måtte have, bør vi tilbringe med at granske bibelen, der skal dømme os på den yderste dag.

Mine kære brødre og søstre, lad Guds bud og Jesu Kristi vidnesbyrd stadig være i jeres sind og lad dem fortrænge verdslige tanker og bekymringer. Lad dem være jeres betragtning, når I lægger jer, og når I står op. Bed og arbejd udelukkende med henblik på Menneskesønnens komme. Beseglingstiden er meget kort og vil snart være til ende. Nu, medens de fire engle holder de fire vinde, er tiden for os til at befæste vort kald og vor udvælgelse.

Hemmelighedsfuld banken

Den 24. august 1850 så jeg, at den "hemmelighedsfulde banken" var Satans kraft; en del deraf var direkte fra ham og en del indirekte ved hans redskaber, men det udgik alt sammen fra Satan. Det var hans værk, som han udførte på forskellige måder; men mange i kirkesamfundene og i verden var

så indhyllede i stort mørke, at de troede og lærte, at det var Guds kraft. Engelen sagde: "Skal et folk ikke søge sin Gud, skal man søge de døde for de levende?" Skulle de levende gå til de døde for at få kundskab? De døde ved ikke noget. Går I til de døde i stedet for til den levende Gud? Man har forladt den levende Gud for at samtale med de døde, som intet ved. Se Es. 8,19-20.

Jeg så, at det snart ville blive betragtet som bespottelse at tale imod denne banken, og at den ville sprede sig mere og mere, at Satans magt ville tiltage, og nogle af hans ivrigste tilhængere ville få magt til at gøre undergerninger, ja endog til at få ild til at falde ned fra himlen i menneskenes påsyn. Det blev vist mig, at disse nutidens troldmænd ved hjælp af banken og mesmerisme ville forklare alle de undergerninger, som vor Herre Jesus Kristus gjorde, og at mange ville tro, at alle de mægtige gerninger, som Guds søn udførte på jorden, blev udført ved denne samme kraft. Jeg blev henvist til Mose tid og så de tegn og undere, som Gud gjorde ved ham for Farao. De fleste af dem blev efterlignet af de ægyptiske troldmænd; og jeg så, at lige forud for de helliges endelige befrielse ville Gud virke mægtigt for sit folk, og det ville blive disse nutidens troldmænd tilladt at efterligne Guds værk.

Den tid vil snart komme, og det vil blive nødvendigt for os at holde fast ved Jehovas stærke arme; for alle disse store tegn og mægtige undere fra djævelen har til hensigt at forføre Guds folk og bringe dem til fald. Vort sind må være fæstet ved Gud, og vi må ikke frygte med de ugudeliges frygt, det vil sige frygte, hvad de frygter, højagte, hvad de højagter, men indtage et tappert og modigt standpunkt for sandheden. Dersom vore øjne kunne oplades, ville vi se skikkelser af onde engle omgive os og forsøge at finde en eller anden ny måde, på hvilken de kunne plage og ødelægge os. Og vi ville også se Guds engle beskytte os mod deres magt; for Guds vågende øje er altid over Israel til det gode, og han vil beskærme og frelse sit folk, dersom de sætter deres lid til ham. Når fjenden

kommer som en flod, vil Herrens Ånd drive ham bort.

Engelen sagde: "Husk på, at du befinder dig på fortryllet Grund." Jeg så, at vi må våge og have den fulde rustning på og gribe troens skjold; da vil vi kunne bestå, og den ondes gloende pile kan ikke skade os.

Guds sendebud

Herren har ofte ladet mig se den stilling, som hans spredte udvalgte, der endnu ikke har set den nærværende sandheds lys, befinder sig i, og har vist mig, at sendebudene bør skynde sig så meget som muligt for at finde dem og bringe dem lyset. Overalt omkring os er der mange, som blot behøver at blive af med deres fordom og få beviserne for vort nuværende standpunkt fremlagt fra Guds ord, så vil de med glæde modtage den nærværende sandhed. Sendebudene bør våge over sjæle som de, der skal aflægge regnskab. Med vægten af Kristi dyrebare, men ofte ilde behandlede sag hvilende på sig bør de leve et stræbsomt liv i Åndens kvide. De vil måtte lægge timelige interesser og nydelser til side og gøre det til deres første opgave at udrette alt, hvad der står i deres magt, for at fremskynde sandhedens sag og frelse sjæle, der går til fortabelse.

De vil også få en rig belønning. I deres hæderskroner vil de, som reddes ved deres bestræbelser og til sidst bliver frelst, skinne som stjerner evindeligt og altid. Og i al evighed vil de have den tilfredsstillende, at de gjorde, hvad de kunne, for at fremholde sandheden i dens renhed og skønhed, således at sjæle fattede kærlighed til den, blev helliggjort ved den og benyttede sig af den uvurderlige forret at blive gjort rige og blive tvættet i lammets blod og genløst til Gud.

Jeg så, at inden hyrderne forfægter nye vigtige sandhedspunkter, som bibelen efter deres mening lærer, bør de rådføre sig med sådanne, som de har grund til at have tillid til, dem der har været med i alle budskaberne og er grundfæstede i hele den nærværende

sandhed. Da vil hyrderne være fuldkommen forenede, og hyrdernes enhed vil mærkes i menigheden. Jeg så, at en sådan fremgangsmåde ville afværge ulykkelige splittelser, og der ville ikke være fare for, at den dyrebare hjord skulle splittes og fårene spredes uden en hyrde.

Jeg så videre, at Gud havde sendebud, som han ville benytte i sin sag, men de var ikke færdige. De var for overfladiske og for lidt alvorlige til at kunne øve en god Indflydelse på hjorden, og de havde ikke den forståelse af sagens betydning og sjæles værdi, som Guds sendebud må have for at kunne virke til gavn. Engelen sagde: "Vær rene, I som bærer Herrens kar! Vær rene, I, som bærer Herrens kar!" De kan kun udrette lidt godt, dersom de ikke hengiver sig helt til Gud og indser det vigtige og alvorlige ved det sidste Nådens budskab, der nu lyder til den spredte hjord. Nogle, som Gud ikke har kaldet, er meget villige til at gå ud med budskabet; men hvis de havde forståelse af sagens betydning og af det ansvar, et sådant kald medfører, ville de føle sig tilskyndet til at trække sig tilbage og sige med apostelen: "Hvem er dertil dygtig?" En af grundene til, at de er så villige til at gå, er den, at Gud ikke har lagt nogen byrde for sagen på dem. Ikke alle, som forkyndte det første og det andet englebudskab, skal forkynde det tredje, selv efter at de fuldt ud har sluttet sig til det; for mange har været hyldet i så mange vildfarelser og bedrag, at de kun med nød og næppe kan frelse deres egne sjæle, og hvis de giver sig af med at vejlede andre, vil de blive et middel til at bringe dem til fald. Men jeg så, at nogle, der tidligere er gået vidt i fanatisme, nu ville være de første til at løbe af sted, før Gud sender dem, før de endnu er blevet rensset fra deres tidligere vildfarelser. Da de har vildfarelse blandet med sandheden, ville de føde Guds hjord med den, og hvis de fik lov til at fortsætte, ville der opstå usunde tilstande inden for hjorden, og følgen af dette vil blive forvirring og død. Jeg så, at de måtte sigtes igen og igen, indtil de blev rensset fra deres vildfarelser, for i modsat fald kunne de aldrig indgå i Guds rige. Sendebudene kunne ikke have den samme tillid til deres syn og skøn, der havde været hyldet i vildfarelser og fanatisme, som de

kunne have til dem, der har været i sandheden og ikke i store vildfarelser. Der er også mange, som er alt for tilbøjelige til at haste med at få enkelte ud i arbejdsmarken, som netop har antaget den nærværende sandhed, og som har meget at lære og meget at gøre, inden de selv kan blive antagelige for Guds åsyn, end sige vise andre vejen.

Jeg så nødvendigheden af, at navnlig sendebudene er årvågne og modarbejder al fanatisme, hvor som helst den måtte vise sig. Satan trænger ind fra alle hold, og dersom vi ikke er på vagt imod ham og har øjnene åbne for hans påfund og snarer og har Guds fulde rustning på, vil den ondes gloende pile ramme os. Guds ord indeholder mange dyrebare sandheder; men det er den nærværende sandhed, hjorden nu behøver. Jeg har set faren ved, at sendebudene løber bort fra de vigtige punkter i den nærværende sandhed for at fæste sig ved emner, som ikke tjener til at forene hjorden og hellige sjælen. Satan vil her benytte enhver anledning til at skade sagen.

Men sådanne emner som helligdommen i forbindelse med de 2300 dage, Guds bud og Jesu tro er fuldt ud egnede til at forklare adventbevægelsen hidindtil og vise, hvad vort nuværende standpunkt er, befæste troen hos de tvivlende og skaffe vished med hensyn til den herlige fremtid. Det er ofte blevet vist mig, at disse er de væsentlige emner, som sendebudene bør dvæle ved.

Dersom Herrens udvalgte sendebud skulle vente, til enhver hindring var fjernet fra deres vej, ville mange aldrig gå ud for at opsøge de spredte får. Satan vil fremkomme med mange indvendinger for at afholde dem fra at gøre deres pligt; men de vil måtte gå ud i tro, stolende på ham, som har kaldet dem til sit værk, og han vil åbne vejen for dem i den udstrækning, som vil være til deres bedste og til hans ære. Jesus, den store lærer og det store mønster, havde ikke det, hvortil han kunne hælde sit hoved. Hans liv var et liv i møje, sorg og lidelse, og derefter gav han sig selv hen for os. De, der i Kristi sted opfordrer sjæle til at lade sig forlige med Gud, og som håber at kunne regere med Kristus i herlighed, må vente at blive delagtige i hans lidelser her.

"De, som sår med gråd, skal høste med frydesang; de går deres gang med gråd, når de udstrør sæden, med frydesang kommer de hjem, bærende deres neg." Sl. 126,5-6.

Dyrets mærke

I et syn, der blev givet den 27. Juni 1850, sagde min ledsagende engel: "Tiden er næsten til ende. Genstråler Jesu elskelige billede hos jer, som det burde?" Min opmærksomhed blev henledt til jorden, og jeg så, at der måtte ske en beredelse iblandt dem, der i den senere tid har antaget den tredje engels budskab. Engelen sagde: "Bered jer, bered jer, bered jer. I må afstå fra verden i en større grad, end det endnu nogensinde er sket med jer." Jeg så, at der var et stort værk at udføre for dem, men kun en lille tid at udføre det.

Derpå så jeg, at de syv sidste plager snart ville blive udgydt over dem, der ingen beskyttelse har; men verden bekymrede sig ikke mere om dem, end den ville om så mange dråber vand, der snart skulle falde. Jeg blev derefter sat i stand til at tåle det forfærdelige syn af de syv sidste plager, som er Guds harme. Jeg så, at hans vrede var frygtelig og forfærdelig, og dersom han ville udrække sin hånd eller løfte den i vrede, ville jordens indbyggere blive, som om de aldrig havde været, eller de ville komme til at lide af uhelbredelige sår og fortærende plager, som ville ramme dem, og de ville ikke finde nogen redning, men blive ødelagt deraf. Rædsel greb mig, og jeg faldt på mit ansigt foran engelen og tryglede ham om at bringe synet til at forsvinde, skjule det for mig, thi det var for rædselsfuldt. Da indså jeg som aldrig før nødvendigheden af at granske Guds ord omhyggeligt for at få at vide, hvorledes man kan undfly de plager, som Herrens ord siger vil komme over de ugudelige, der tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på deres pande eller på deres hænder. At nogen kunne overtræde Guds lov og nedtræde hans hellige sabbat på trods af så frygtelige trusler og domme, forundrede mig meget.

Paven har forandret hviledagen fra den syvende til den første dag. Han har tænkt på at forandre netop det bud, som blev givet for at lede mennesket til at komme sin skaber i hu. Han har tænkt på at forandre det største bud og således gøre sig Gud lig eller endog ophøje sig over Gud. Herren forandres ikke, og derfor er hans lov uforanderlig; men paven har ophøjet sig over Gud, idet han har forsøgt at ændre hans uforanderlige forskrifter for hellighed, retfærdighed og godhed. Den dag, Gud har helliget, har han trampet under fødder og af egen myndighed sat en af de seks arbejdsdage i dens sted. Hele nationer har fulgt efter dyret, og hver eneste uge fraraner de Gud hans hellige tid. Paven har frembragt et brud i Guds hellige lov, men jeg så, at tiden er kommet, da dette brud skal istandsættes af Guds folk og de øde steder bygges op.

Jeg bad engelen inderligt om, at Gud måtte spare sit folk, som havde faret vild, og frelse dem for sin barmhjertigheds skyld. Når Plagerne begynder at falde, vil de, der vedblivende overtræder den hellige sabbat, ikke oplade deres mund for at påberåbe sig de undskyldninger, som de nu kommer med for at blive fri for at holde den. Deres mund vil være lukket, når plagerne kommer, og den store lovgiver kræver retfærdighed af dem, der har foragtet hans hellige lov og kaldt den "ussel" og "svag", "en forbandelse for menneskene". Når sådanne mærker, at denne lov griber dem som med en jernhånd, vil disse udtryk fremtræde for dem i levende skriftræk, og de vil da indse, hvilken synd det er at foragte den lov, som Guds ord kalder hellig og retfærdig og god.

Derefter blev jeg henvist til himlens herlighed og til den skat, som er henlagt for de trofaste. Alting var yndigt og herligt. Englene sang en yndig sang, hvorefter de ophørte med at synge og tog deres strålende kroner af deres hoveder og lagde dem ved den elskelige Jesu fødder og råbte med melodisk stemme: "Ære, halleluja!" Jeg forenede mig med dem i deres lovsang og hyldest til lammet, og hver gang jeg åbnede min mund for at prise ham, havde jeg en ubeskrivelig fornemmelse af den herlighed, der omgav mig. Det var en over al måde stor og evig

vægt af herlighed, engelen sagde: "Den lille levning, som elsker Gud og holder hans bud og er tro indtil enden, skal nyde denne herlighed og altid være for Jesu åsyn og synge sammen med de hellige engle."

Mine øjne blev nu vendt bort fra herligheden, og jeg blev henvist til levningen af Guds folk på jorden, engelen sagde: "Vil I undgå de syv sidste plager? Vil I indgå i herligheden og nyde alt det, Gud har beredt for dem, der elsker ham og er villige til at lide for hans skyld? Hvis så er, må I dø, for at I kan leve. Gør jer rede, gør jer rede, gør jer rede! I må have en grundigere beredelse, end I nu har; for Herrens dag kommer, grum, med harme og brændende vrede, for at gøre jorden til en ørk og for at rydde dens syndere bort. I må ofre alt til Gud. Læg alt på hans alter jer selv, jeres ejendom og alt som et levende offer. At indgå i herligheden vil kræve alt. Samler jer en skat i himlen, hvor ingen tyv kommer, og hvor rust ikke fortærer. I må have del i Kristi lidelser her, hvis I ønsker at få del med ham i hans herlighed hisset."

Himlen vil ikke være dyr, selv om vi opnår den gennem lidelse. Undervejs må vi hele tiden fornægte jeg'et og daglig lade jeg'et dø således, at Jesus alene kommer til syne, medens vi stadig har hans ære for øje. Jeg så, at de, der i den senere tid har antaget sandheden, ville komme til at erfare, hvad det vil sige at lide for Kristi skyld, at de ville få hårde og bitre prøvelser at gennemgå for at renses ved lidelse og skikkes til at modtage den levende Guds segl, gennemleve trængselstiden, se kongen i hans herlighed og bo hos Gud og de rene, hellige engle.

Da jeg så, hvad vi må være for at kunne arve herligheden, og derefter så, hvor meget Jesus havde lidt for at skaffe os en så rig arv, bad jeg om, at vi måtte blive døbt til Kristi lidelser, at vi ikke måtte vige tilbage for prøvelser, men bære dem med tålmodighed og glæde, da vi ved, hvad Jesus har lidt, for at vi ved hans fattigdom og lidelse kunne blive rige. Engelen sagde: "Fornægt jeg'et; I må skynde jer." Nogle af os har haft tid til at modtage sandheden og til at gå fremad trin for trin, og hvert skridt, vi har taget, har givet os

kraft til det næste. Nu er tiden næsten forbi, og hvad vi har været flere år om at lære, vil disse måtte lære i løbet af få måneder. Der vil også være meget, de må lære om igen, og meget at lære på ny. De, der ikke skal modtage dyrets mærke og dets billede, når befalingen udgår, må have styrke til nu at sige: Nej, vi vil ikke agte dyrets institution.

De blinde leder de blinde

Det er blevet åbenbart for mig, hvorledes de blinde vejledere arbejdede for at gøre sjæle lige så blinde, som de selv er, uden at ane, hvad der vil ramme dem. De sætter sig op imod sandheden, og mange, der har betragtet disse forkyndere som Guds mænd og set hen til dem efter lys, føler sig besværede, efter som sandheden sejrer. De stiller spørgsmål til disse ledere angående sabbatten, og det svar, de får, går ud på at blive af med det fjerde bud. Jeg så, at der ikke blev taget hensyn til sand ærlighed i mange af de standpunkter, som man indtog imod sabbatten. Hovedhensigten er at komme uden om Herrens sabbat og at fejre en anden dag end den, som Jehova har helliget. Dersom de tvinges til at forlade et standpunkt, indtager de et modsat, selv om de for et øjeblik siden fordømte det som uholdbart.

Guds folk er ved at komme til enhed i troen. De, der helligholder bibelens sabbat, står forenede i deres anskuelse om bibelske sandheder; men de iblandt adventfolket, der modsætter sig sabbatten, står skilte og mærkværdig splittede. Den ene optræder imod sabbatten og erklærer, at sådan og sådan forholder det sig, og siger til slut, at den sag er afgjort. Men eftersom hans bestræbelser ikke løser spørgsmålet, og eftersom sandheden vedrørende sabbatten går fremad, og Herrens børn stadigvæk antager den, står en anden frem for at kuldaste den. Men idet denne fremholder sine meninger for at komme uden om Sabbatten, nedbryder han fuldstændig de argumenter, som blev hævdet af den, der først modarbejdede sandheden, og fremkommer med en teori, der er lige så meget i strid med hans som med vor. Således

også med den tredje og den fjerde; men ingen af dem vil have det sådan, som det står i Guds ord: "Den syvende dag er sabbat for Herren, din Gud."

Jeg så, at sådanne har et kødeligt sind og derfor ikke er Guds lov underdanig. De er ikke enige indbyrdes, men arbejder ihærdigt med deres slutninger for at forvanske skriften og fremkalde et brud i Guds lov, for at forandre, afskaffe eller gøre hvad som helst med det fjerde bud i stedet for at holde det. De ønsker at bringe hjorden til tavshed angående dette spørgsmål, og derfor finder de på noget i håb om, at det vil berolige dem, og at mange af deres tilhængere vil give sig så lidt af med at granske bibelen, at deres ledere med lethed kan få vildfarelse til at se ud som sandhed og tilhængerne til at tage imod den som sådan, idet de ikke retter blikket højere end deres ledere.

Forberedelse til endens tid

I Oswego, New York, viste Herren mig den 7. September 1850, at et stort værk måtte udføres for hans folk, inden de kunne bestå i striden på Herrens dag. Jeg blev henvist til dem, der gør krav på at være adventister, men forkaster den nærværende sandhed, og jeg så, at de var ved at hensmuldre, og at Herrens hånd var i deres midte for at splitte og sprede dem nu i indsamlingstiden, for at de dyrebare udvalgte, der findes iblandt dem og tidligere har været forført, kan få øjnene op og se deres virkelige stilling. Og nu, når Herrens sendebud fremholder sandheden for dem, er de villige til at høre, beredt til at se dens skønhed og harmoni og til at forlade deres forhenværende omgivelser og vildfarelser, antage den dyrebare sandhed og stille sig der, hvor de kan gøre rede for deres standpunkt.

Jeg så, at de, der modarbejder sabbatten, ikke kunne tage bibelen og påvise, at vort standpunkt er urigtigt, og derfor taler de ilde om dem, som tror og lærer sandheden, og angriber deres karakter. Mange, som engang var samvittighedsfulde og elskede Gud og hans ord, er blevet så forhærdede ved at

forkaste sandhedens lys, at de ikke betænker sig på ondskabsfuldt at bagtale og falskelig anklage dem, som har den hellige sabbat kær, hvis de derved kan skade deres Indflydelse, som uforfærdet forfægter sandheden. Men disse ting vil ikke hindre Guds værk. Denne fremgangsmåde fra deres side, der hader sandheden, vil i virkeligheden blive det middel, som åbner øjnene hos nogle. enhver udvalgt vil blive fundet og indsamlet; for Herren har udrakt sin hånd for at sikre sig levningen af sit folk, og han vil fuldbyrde værket i herlighed.

Vi, som tror sandheden, bør være meget forsigtige for ikke at give anledning til, at vort gode bliver bespottet. Vi bør forvise os om, at hvert eneste skridt, vi tager, er i overensstemmelse med bibelen; thi de, som hader Guds befalinger, vil juble over vore fejltrin og mangler, ligesom de ugudelige gjorde i 1843.

Den 14. maj 1851 så jeg Jesu skønhed og ynde. Når jeg betragtede hans herlighed, faldt den tanke mig ikke ind, at jeg nogensinde skulle skilles fra hans åsyn. Jeg så et lys udgå fra den herlighed, som omgav faderen, og idet den kom nær hen til mig, bævede og rystede mit legeme som et blad. Jeg tænkte, at dersom den kom mig nær, ville jeg ophøre at eksistere; men lyset gik mig forbi. Nu kunne jeg danne mig et begreb om den store og forfærdelige Gud, med hvem vi har at gøre. Jeg indså nu, hvilke dunkle forestillinger nogle har om Guds hellighed, og hvor meget de tager hans hellige og ærværdige navn forfængeligt uden at forstå, at det er Gud, den store og forfærdelige Gud, de taler om. I bøn er der mange, som benytter uforsigtige og uærbødige udtryk, der bedrøver Herrens milde Ånd og medfører, at deres bønner udelukkes fra himlen.

Jeg så endvidere, at mange ikke forstår, hvad de må være for at kunne leve for Herrens åsyn uden en ypperstepræst i helligdommen gennem trængselstiden. Hos dem, der skal modtage den levende Guds segl og blive beskyttet i trængselstiden, må Jesu billede komme helt og fuldt til syne.

Jeg så mange forsømme den beredelse, der er så nødvendig, og se fremad til "vederkvægens tider" og den "sildige regn" i forventning om, at disse skulle gøre dem skikkede til at bestå på Herrens dag og til at leve for hans åsyn. O hvor mange jeg så stå uden beskyttelse i trængselstiden! De havde forsømt den nødvendige beredelse, og derfor kunne de ikke modtage den vederkvægelse, som alle må have for at kunne leve for Guds hellige åsyn. De, som ikke vil lade sig tilhugge af profeterne, som forsømmer at rense deres sjæle ved at adlyde hele sandheden, og som er villige til at tro, at deres tilstand er langt bedre, end den i virkeligheden er, vil komme til den tid, da plagerne falder, og da indse, at de behøvede at blive tilhugget og tilpasset til bygningen. Men da vil der ingen tid være til at få dette gjort og ingen midler til at tale deres sag hos Faderen. Før dette tidspunkt er den overmåde højtidelige erklæring udgået: "Lad den, som gør uret, stadigvæk gøre uret, og den urene stadigvæk blive uren, og den retfærdige stadigvæk øve retfærdighed, og den hellige stadigvæk blive helliggjort!" Jeg så, at ingen kan blive delagtig i "vederkvægelsen", medmindre han vinder Sejr over enhver skødesynd, over hovmod, egennytte, kærlighed til verden og over alle urigtige ord og handlinger. Vi bør derfor nærme os Herren mere og mere og alvorligt søge den beredelse, som er nødvendig, for at vi kan bestå i striden på Herrens dag. Lad alle huske på, at Gud er hellig, og at kun hellige væsener nogensinde kan bo i hans nærhed.

Bøn og tro

Jeg har ofte set, at Herrens børn i alt for stor udstrækning forsømmer bøn, navnlig bøn i lønkammeret, og at mange ikke øver den tro, som det er deres rettighed og pligt at øve, idet de ofte venter på den følelse, som troen alene kan bringe. Følelse er ikke tro; de to er forskellige. Det er vor sag at øve tro, men glade følelser og velsignelser er noget, som Gud giver. Levende tro er det middel, gennem hvilket Guds nåde kommer til sjælen, og det står i vor magt at øve denne tro.

Sand tro griber og tilegner sig den lovede velsignelse, endnu før den erfares og føles. Vi må i tro lade vore bønner trænge inden for det andet forhæng og lade vor tro gribe fat på den forjættede velsignelse og tilegne os den som vor; og så bør vi tro, at vi får velsignelsen, fordi vor tro har grebet den, og ifølge Guds ord tilhører den os. "Alt, hvad I beder om og begærer, tro, at I har fået det, så skal det ske jer." Dette er tro, nøgtern tro, som er vis på, at vi får velsignelsen, endnu før vi erfarer den. Når man levende fatter den lovede velsignelse og glæder sig ved den, opsluges troen. Men mange mener, at de har megen tro, når de får meget af Helligånden, og at de ikke kan have tro, medmindre de føler Åndens kraft. Sådanne forveksler tro med den velsignelse, som troen bringer. Tiden til at øve tro er netop, når vi føler os blottet for Guds Ånd. Når tykke, mørke skyer synes at hvile over sindet, er det tiden til at lade den levende tro gennemtrænge mørket og sprede skyerne. Sand tro hviler på de løfter, Guds ord indeholder, og kun de, der adlyder dette ord, kan tilegne sig dets herlige Løfter. "Dersom I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, da bed om hvad som helst I vil, og det skal blive jer til del." Joh. 15,7. "Hvad vi end beder om, det får vi af ham, fordi vi holder hans bud og gør det, som er velbehageligt for ham." 1Joh. 3,22.

Vi bør bede meget i lønkammeret. Kristus er vintræet, vi er grenene. Ønsker vi at vokse og blomstre, må vi stadig drage saft og næring fra det levende vintræ; for adskilt fra vintræet har vi ingen kraft.

Jeg spurgte engelen, hvorfor der ikke var mere tro og kraft i Israel. Han sagde: "I slipper Herrens arm for hurtigt. Træd frem for tronen med jeres begæringer og bliv ved i stærk tro. Forjættelserne er sikre. Tro, at I får de ting, I beder om, så skal I få dem." Jeg blev derpå henvist til Elias. Han var underkastet de samme vilkår som vi, og han bad alvorligt. Hans Tro udholdt prøven. Syv gange bad han til Herren, og endelig kom skyen til syne. Jeg så, at vi havde draget de sikre løfter i tvivl og såret Frelseren ved vor mangel på tro. Engelen sagde: "Ifør dig rustningen og grib frem for alt troens skjold, for det vil beskytte

hjertet, selve livet, mod den ondes gloende pile." Dersom fjenden kan lede de modløse til at vende blikket bort fra Jesus og til at betragte sig selv og dvæle ved deres egen uværdighed i stedet for at dvæle ved Jesu værdighed, hans kærlighed, hans fortjeneste og hans store barmhjertighed, vil han fratage dem deres tros skjold og opnå sin hensigt; de vil blive udsat for hans heftige fristelser. De svage bør derfor se hen til Jesus og tro på ham; da øver de tro.

Indsamlingstiden

Den 23. september viste Herren mig, at han havde udrakt sin hånd anden gang for at vinde det tiloversblevne af sit folk, og at anstrengelserne bør fordobles i denne indsamlingstid. I adspredelsen blev Israel slået og sønderrevet; men nu i indsamlingstiden vil Gud læge og forbinde sit folk. I adspredelsen havde anstrengelserne for at udbrede sandheden kun ringe virkning og udrettede lidt eller intet; men under indsamlingen, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil bestræbelserne for at udbrede sandheden have den tilsigtede virkning. Alle bør være forenet og nidkære i arbejdet. Jeg så, at det var urigtigt for nogen at henvise til adspredelsen for at finde eksempler, som vi skulle rette os efter nu under indsamlingen; for dersom Gud ikke skulle gøre mere for os nu, end han gjorde den gang, ville Israel aldrig blive indsamlet. Jeg har set, at udarbejdelsen af kortet i 1843 blev ledet af Herrens hånd, og at det ikke bør forandres; at tallene var, som han ønskede dem; at hans hånd hvilede over og skjulte en fejl i nogle af tallene, således at ingen kunne se dem, før hans hånd var fjernet.

Derpå så jeg med hensyn til det "daglige" i Dan. 8,12" at ordet "offer" blev tilføjet ved menneskers kløgt og ikke hører med til skriftstedet, og at Herren gav den rigtige anskuelse derom til dem, der forkyndte budskabet om dommens time. Dengang enighed herskede før 1844, var næsten alle enige om den rigtige anskuelse vedrørende det "daglige"; men i forvirringen siden 1844

er andre anskuelser blevet antaget, og følgen har været mørke og forvirring. Spørgsmålet om tid har ikke været en prøvesten siden 1844 og vil aldrig mere blive en prøvesten.

Herren har vist mig, at den tredje engels budskab må gå og blive forkyndt for Herrens adspredte børn, men det må ikke hænges på tid. Jeg så, at nogle blev grebet af en falsk spænding som følge af forkyndelsen af tid; men den tredje engels budskab er stærkere, end et spørgsmål om tid kan blive. Jeg så, at dette budskab kan stå på sin egen grundvold og ikke behøver at underbygges af tid, og at det vil gå i stor kraft og udføre sin gerning og blive afsluttet i retfærdighed.

Det blev derpå vist mig, at nogle svæver i den store vildfarelse, at det er deres pligt at rejse til det gamle Jerusalem, hvor de mener, at de har en gerning at udføre, inden Herren kommer. Sådanne anskuelser er egnede til at lede sindet og interessen bort fra Herrens værk for nærværende under den tredje engels budskab; for de, der mener, at de bør rejse til Jerusalem, vil have deres sind og tanker der, og de vil holde deres midler tilbage fra sandhedens sag, for at de selv og andre må kunne rejse dertil. Jeg så, at en sådan mission ikke ville udrette noget virkelig godt, og at det ville tage lang tid at bringe nogle meget få jøder til at tro endog på Kristi første komme og meget mere at få dem til at tro på hans andet komme. Jeg så, at Satan havde bedraget nogle i denne sag, og at sjæle overalt omkring dem her i landet kunne blive hjulpet af dem og ledet til at holde Guds bud; men de overlod dem til fortabelse. Jeg så tillige, at det gamle Jerusalem aldrig ville blive opbygget, og at Satan gør sit yderste for at lede Herrens børn til at tænke på disse ting nu i indsamlingstiden for at afholde dem fra at lægge hele deres Interesse i det værk, Herren nu udfører, og lede dem til at forsømme den nødvendige beredelse til Herrens dag.

Kære læser! Det, som har ledet mig under udfærdelsen af denne lille bog, er en følelse at pligt over for mine brødre og søstre og et ønske om, at sjæles blod ikke måtte blive fundet på mine klæder. Jeg er opmærksom på den vantro, mange nærer i deres sind

angående syner, og jeg ved også, at mange, som bekender sig til at vente Kristus, og som lærer, at vi lever i de "sidste dage", erklærer dem alle for at være fra Satan. Jeg venter megen modstand fra sådanne, og hvis jeg ikke havde følt, at Herren krævede det af mig, ville jeg ikke således have ladet mine syner komme frem for offentligheden, eftersom de sandsynligvis vil fremkalde had og spot hos nogle. Men jeg frygter Gud mere end mennesker.

Da Herren først gav mig budskaber, der skulle overleveres til hans folk, var det svært for mig at overbringe dem, og jeg mildnede ofte på dem og gjorde dem så lemfældige som muligt af frygt for at bedrøve nogen. Det var en stor prøvelse at forkynde budskaberne, således som Herren gav mig dem. Jeg forstod ikke, at jeg var så utro, og indså ikke det syndige og farlige ved en sådan fremgangsmåde, førend jeg i et syn blev ført frem for Jesu ansigt. Han så på mig med et strengt blik og vendte ansigtet bort fra mig. Det er umuligt at beskrive den skræk og angst, jeg da følte. O hvor jeg længtes efter at kunne skjule mig for det forfærdelige, strenge blik! Nu kunne jeg i nogen grad forstå, hvilke følelser der vil røre sig hos de fortabte, når de råber: "Bjerger og klipper, fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen, og for Lammets vrede!"

Snart bød en engel mig stå op, og det syn, der mødte mit blik, kan næppe beskrives. Der blev fremstillet for mig en skare med forrevet hår og klædedragt, og hvis ansigtstræk udgjorde selve billedet på fortvivelse og rædsel. De kom nær ind til mig og tog deres klæder og gned dem mod mine. Jeg betragtede mine klæder og så, at de var plettet med blod, og at blodet åd huller i dem. Atter faldt jeg ned for min ledsagende engels fødder som en død. Jeg kunne ikke påberåbe mig en eneste undskyldning. Min tunge nægtede fuldstændig at tale, og jeg ønskede mig bort fra et så helligt sted. Engelen rejste mig igen op på mine fødder og sagde: "Sådan er din stilling ikke nu; men dette skue er blevet fremstillet for dig" for at du kan vide, hvordan din stilling må blive, hvis du nægter at forkynde for andre, hvad Herren har

åbenbaret for dig. Men dersom du er tro indtil enden, skal du spise af livets træ og drikke vand af livets flod. Du vil komme til at lide meget, men Guds nåde er dig nok." Jeg var nu villig til at gøre alt, hvad Herren måtte kræve af mig, for at jeg kunne nyde yndest hos ham og ikke fornemme hans forfærdelige mishag.

Jeg er ofte med urette blevet beskyldt for at fremholde anskuelse, der er ejendommelige for spiritismen. Men førend redaktøren af "Morgenstjernen" indviklede sig i dette bedrag, lod Herren mig se de sørgelige og ødelæggende virkninger, det ville have på hjorden, at han og andre forfægtede spiritistiske anskuelse. Jeg har ofte set den elskelige Jesus, at han er en person, Jeg spurgte ham, om hans fader var en person og havde en skikkelse ligesom ham selv. Jesus sagde: "Jeg er det udtrykte billede af min faders person."

Jeg har ofte set" at den spiritistiske anskuelse tog al herligheden i himlen bort, og at Davids trone og Jesu elskelige person i manges sind er blevet opbrændt i spiritismens ild. Jeg har set, at nogle, der er blevet forført og ledet ind i denne vildfarelse, vil blive ledet ud i sandhedens lys, men at det vil være næsten umuligt for dem at komme helt bort fra spiritismens forførelses magt. Sådanne bør grundigt bekende deres vildfarelser og bortkaste dem for stedse.

Jeg anbefaler dig, kære læser, Guds ord som rettesnor for din tro og din livsførelse. Efter dette ord skal vi dømmes. I dette ord har Gud lovet at give syner i de "sidste dage", ikke som en ny trosregel, men for at trøste sit folk og tilrettevise dem, der afviger fra bibelens sandheder. Således handlede Gud med Peter, da han ville sende ham ud for at prædike for hedningerne. Apg. 10.

Til dem, der måtte udbrede denne lille bog, ønsker jeg at sige, at den kun er tiltænkt de oprigtige og ikke dem, der vil latterliggøre de ting, som hører Guds Ånd til.

Ellen G. Whites drømme

Jeg drømte, at jeg så et tempel, hvor mange mennesker strømmede til. Kun de, der søgte tilflugt i dette tempel, ville blive frelst, når Tidens afslutning kom. Alle, der blev udenfor, ville gå evigt fortabt. Skarerne udenfor, som gik deres forskellige veje, spottede og latterliggjorde dem, der gik ind i templet, og sagde til dem, at denne sikkerhedsforanstaltning var et listigt bedrag, og at der i virkeligheden aldeles ikke var nogen fare på færde. De greb endog fat på nogle for at hindre dem i at skynde sig med at komme inden for murene.

Af frygt for at blive udleet og latterliggjort mente jeg, det var bedst at vente, til mængden var spredt, eller til jeg kunne gå ind, uden at de mærkede det. Men antallet blev større i stedet for mindre, og af frygt for at komme for sent forlod jeg hastigt mit hjem og trængte mig frem gennem mængden. I min iver for at komme hen til templet lagde jeg ikke mærke til og brød mig ikke om mængden omkring mig. Da jeg kom ind i huset, så jeg, at det store tempel blev båret oppe af een mægtig søjle, og til denne var der fastbundet et blødende lam, bedækket med sår. Vi, som var til stede, vidste, at dette lam var blevet såret og knust for vor skyld. Alle, der gik ind i templet, måtte komme frem for lammet og bekende deres synder.

Lige foran Lammet var der ophøjede siddepladser, hvorpå der sad en gruppe mennesker, som så meget lykkelige ud. himlens lys syntes at skinne på deres ansigter, og de priste Gud og sang glade lovsange, der syntes at lyde som englemusik. Disse var sådanne, som var kommet frem for Lammet, havde bekendt deres synder og fået forladelse og nu befandt sig i glad forventning om en liflig begivenhed af en eller anden art.

Selv efter at være kommet ind i huset grebes jeg af frygt og en følelse af skamfuldhed over, at jeg måtte ydmyge mig i disse menneskers påsyn. Men det var, som om jeg blev tvungen til at gå videre, og jeg banede mig langsomt vej omkring søjlen for at blive stillet over for lammet, da en basun lød, templet rystede,

sejrsråb opsteg fra de forsamlede hellige, og en frygtindgydende klarhed oplyste huset, hvorpå alt blev fuldstændig mørkt. De lykkelige mennesker var alle sammen forsvundet sammen med klarheden, og jeg var alene igen i nattens uhyggelige stilhed.

Jeg vågnede i angst og kunne næppe overbevise mig selv om, at jeg havde drømt. Mig forekom det, som om min dom var besejlet, og at Herrens Ånd havde forladt mig for aldrig at vende tilbage. Min forsagthed blev om muligt endnu større.

Snart derefter havde jeg endnu en drøm. Jeg syntes at sidde hen i den yderste fortvivlelse og med ansigtet skjult i mine hænder, idet jeg tænkte: Dersom Jesus var på jorden, ville jeg gå til ham, kaste mig ned for hans fødder og fortælle ham om alle mine lidelser. Han ville ikke vende sig bort fra mig; han ville forbarme sig over mig, og jeg ville altid elske og tjene ham. Netop da gik en dør op, og et væsen, smuk af skikkelse og ansigt, trådte ind. Han så medlidende på mig og sagde: "Ønsker du at se Jesus? Han er her, og du kan få ham at se, hvis du vil. Tag alt, hvad du ejer, og følg mig."

Med usigelig fryd hørte jeg dette og samlede alle mine små ejendele, hver eneste lille nipsgenstand, og fulgte min fører. Han førte mig til en stejl og tilsyneladende skrøbelig trappe. Da jeg begyndte opstigningen, pålagde han mig at holde blikket opadvendt, for at jeg ikke skulle blive svimmel og falde. Mange andre, der var i færd med at bestige den stejle opgang, faldt, inden de nåede toppen.

Endelig kom vi op til det sidste trin og stod foran døren. Her bød min fører mig at efterlade alle de ting, jeg havde medbragt. Jeg lagde dem med glæde fra mig, hvorpå han åbnede døren og bad mig gå ind. Et øjeblik efter stod jeg foran Jesus. Man kunne ikke tage fejl af dette smukke åsyn. Et så strålende udtryk af godhed og majestæt kunne ikke tilhøre nogen anden. Da hans blik hvilede på mig, vidste jeg straks, at han kendte til hver eneste omstændighed i mit liv og til alle de tanker og følelser, der rørte sig i mit indre.

Jeg forsøgte at skærme mig for hans forskende blik, som jeg følte mig ude af stand til at udholde, men han trådte nær til med et smil, lagde sin hånd på mit hoved og sagde: "Frygt ikke!" Lyden af hans liflige stemme bragte mit hjerte til at banke af en lykke, som jeg aldrig før havde erfaret. Jeg var alt for fuld af glæde til at kunne sige et ord, men overvældet af usigelig lykke faldt jeg om for hans fødder. Medens jeg lå der hjælpeløs, passerede skønne og herlige scener mit blik, og det var, som om jeg havde opnået himlens tryghed og fred. Efterhånden vendte mine kræfter tilbage, og jeg rejste mig op. Jesu kærlige øjne var stadigvæk fæstet på mig, og hans smil fyldte min sjæl med glæde. Hans nærværelse fyldte mig med hellig ærbødighed og en ubeskrivelig kærlighed.

Min Fører åbnede nu døren, og vi gik begge ud. Han bad mig samle sammen alle de ting, jeg havde efterladt udenfor. Da dette var gjort, gav han mig en grøn snor, som var fast sammenrullet. Denne bad han mig anbringe nærmest mit hjerte, og når jeg ønskede at se Jesus, skulle jeg tage den frem fra min barm og strække den ud til det yderste. Han rådede mig til ikke at lade den ligge sammenrullet ret længe ad gangen, for at den ikke skulle slå knuder og blive vanskelig at strække ud. Jeg anbragte snoren nær mit hjerte og gik med glæde ned af den snævre trappe, idet jeg priste Herren og med glæde fortalte alle dem, jeg mødte, hvor de kunne finde Jesus. Denne drøm gav mig håb. Efter min opfattelse var den grønne snor et symbol på tro, og det skønne og enkle ved tilliden til Gud begyndte at gry over min formørkede sjæl.

William Millers drøm

Jeg drømte, at Gud med en usynlig Hånd sendte mig en kunstfærdigt tilvirket æske omtrent ti tommer lang, seks tommer bred og seks tommer høj, lavet af ibenholt og med kunstfærdigt indfattede perler. Til æsken var der fæstet en nøgle. Jeg tog øjeblikkelig nøglen og åbnede æsken og fandt til min store forundring og overraskelse, at den var fyldt med iuveler, diamanter og kostbare sten af

alle slags og i alle størrelser tilligemed pengestykker af guld og sølv i alle størrelser og af forskellig værdi, nydeligt anbragt på deres respektive pladser i æsken; og således anbragt udsendte de en glans og herlighed, som kun solen kunne måle sig med.

Jeg mente, at det var min pligt ikke at nyde dette vidunderlige skue alene, skønt mit hjerte var overvældet af indholdets glans, skønhed og værdi. Jeg stillede den derfor på et bord midt i mit værelse og udsendte meddelelse om, at alle, der ønskede det, kunne komme og betragte det herligste og mest strålende syn, mennesker nogensinde havde set her i livet.

Folk begyndte at komme, først nogle få, men stadig flere og flere, indtil en skare var samlet. Da de først så ned i æsken, forundrede de sig og råbte af glæde. Men da tilskuernes antal forøgedes, begyndte enkelte at røre ved juvelerne og at tage dem ud af æsken og sprede dem omkring på bordet.

Jeg begyndte at tænke på, at ejeren ville kræve æsken og juvelerne af min hånd, og dersom jeg tillod, at de spredtes, ville jeg aldrig kunne lægge dem på deres rette plads i æsken, og jeg følte, at jeg aldrig ville være i stand til at bære dette ansvar, som ville blive overmåde stort. Jeg begyndte så at trygle folket om ikke at røre ved dem og ikke tage dem ud af æsken; men jo mere jeg tryglede, desto mere spredte de dem og nu syntes de at sprede dem over hele værelset, på gulvet og på hvert eneste stykke møbel i værelset.

Dernæst så jeg, at man mellem de ægte juveler og pengestykker havde spredt en utallig mængde uægte juveler og falske pengestykker. Jeg blev i høj grad opbragt over deres dårlige optræden og deres utaknemmelighed og irettesatte og bebrejdede dem derfor; men jo mere jeg irettesatte dem, desto mere spredte de, de uægte juveler og falske pengestykker mellem de ægte.

Dette virkede opirrende på mit fysiske væsen, og jeg begyndte at bruge fysisk magt for at drive dem ud af værelset; men når jeg fik sat een udenfor, kom der tre andre ind, medbringende smuds, spåner og sand og al

slags urenhed, indtil de havde tildækket hver eneste en af de ægte juveler, diamanter og pengestykker, som nu var fuldstændig usynlige. De rev også min æske i stykker og kastede den omkring i snavset. Jeg troede, at intet menneske agtede på min sorg eller min vrede. Jeg blev ganske forsagt og modløs og satte mig ned og græd.

Medens jeg således græd og sørgede over mit store tab og ansvar, kom jeg Gud i hu og bad ham alvorligt om at sende mig hjælp.

Straks gik døren op, og en mand trådte ind i værelset, medens alle de tilstedeværende gik ud. Han havde en fejekost i sin hånd, åbnede vinduerne og begyndte at feje smudset og snavset ud af værelset.

Jeg råbte til ham og bad ham holde op, da der lå nogle dyrebare juveler spredt i smudset.

"Frygt ikke," sagde han til mig; for han ville "passe på dem".

Medens han derpå fejede smudset og urenheden bort, hvirvledes alle de uægte juveler og falske pengestykker op og for ud gennem vinduet som en sky, og vinden førte dem bort. I det herskende virvar lukkede jeg et øjeblik mine øjne, og da jeg åbnede dem igen, var alt smuds forsvundet. De kostbare juveler, diamanterne samt pengestykkerne af guld og sølv lå spredt i mængde over hele værelset.

Derpå stillede han en æske på bordet, meget større og smukkere end den første, og samlede håndfulde af juveler, diamanter og pengestykker og kastede dem i æsken, indtil der ikke var en eneste igen skønt nogle af diamanterne ikke var større end spidsen af en knappenål.

Han kaldte nu på mig og bad mig "komme og se".

Jeg så ned i æsken, men synet blændede mine øjne. De lyste med en glans, der var ti gange stærkere end før. Jeg tænkte, at de var blevet gnedet i sandet, idet de dårlige mennesker, der havde spredt dem omkring, trådte dem ned i

støvet. Uden nogen synlig møje fra den mands side, der kastede dem i æsken, lå de smukt anbragt, hver på sin plads. Jeg råbte af glæde, og dette råb vækkede mig.

En forklaring

Kære kristne venner! Eftersom jeg har givet en kortfattet skildring af mine erfaringer og syner, udgivet i 1851, synes det at være min pligt at omtale nogle punkter i den nævnte lille bog og ligeledes at nævne nogle syner af senere dato.

1. På Side 43 findes følgende: "Jeg så, at den hellige Sabbat er og vil vedblive at være det, som skiller Guds Israel fra de vantrø, og at sabbatten er det store tema, som vil forene Guds kære, ventende helliges hjerter. Jeg så, at Gud havde børn, som ikke ser sabbatten eller holder den. De har ikke forkastet lyset angående dette. Og ved trængseltidens begyndelse blev vi fyldt med Helligånden, idet vi gik ud og forkyndte sabbatten mere fuldstændigt."

Dette syn blev givet i 1847, da der kun var meget få af adventistbrødrene, der holdt sabbatten, og af disse var der kun et ringe antal, som mente, at dens helligholdelse var af tilstrækkelig betydning til, at den skulle danne en skillelinje mellem Guds folk og de vantrø. Nu begynder opfyldelsen af dette syn at vise sig. "Trængseltidens begyndelse", som her omtales, sigter ikke til den tid, da plagerne vil begynde at falde, men til en kort tidsperiode umiddelbart før de falder, medens Kristus er i helligdommen. På den tid, medens Frelsens værk er ved at afsluttes, vil der komme trængsel over jorden, og nationerne vil være vrede, men dog blive holdt i tøjler for ikke at hindre den tredje engels gerning. På den tid vil den "sildige regn" eller vederkvælgelsen fra Herrens åsyn komme for at meddele kraft til den tredje engels høje røst og berede de hellige til at bestå i den tid, da de syv sidste plager udgydes.

2. Synet om "den åbne og den lukkede dør" (Side 53-57) blev givet i 1849. Anvendelsen

af Åb. 3,7-8. på den himmelske helligdom og Kristi tjeneste var fuldstændig ny for mig. Jeg havde aldrig hørt nogen fremholde den tanke. Nu, da vi har en klar forståelse af spørgsmålet om helligdommen, ser man betydningen og skønheden i denne anvendelse.

3. Synet om, at Herren "havde udrakt sin hånd anden gang for at vinde det tiloversblevne af sit folk" (Side 93), sigter kun til den enhed og styrke, som engang fandtes iblandt dem, der forventede Kristus, og til den omstændighed, at han var begyndt at forene og rejse sit folk igen.

4. Åndeforeteelser. På Side 55 læses følgende: "Jeg så, at den hemmelighedsfulde banken i New York og på andre steder var Satans kraft, og at sådanne ting ville blive mere og mere almindelige, indhyllede i en religiøs klædning for at dysse de forførte i større sikkerhed og for om muligt at drage Guds folks tanker hen til disse ting og lede dem til at betvivle Helligåndens undervisning og kraft." Dette syn blev givet i 1849, for næsten fem år siden. Åndeforeteelserne indskrænkede sig dengang hovedsagelig til byen Rochester og gik under navnet "Rochester banken". Siden den tid har vildfarelsen fået en udbredelse, som ingen havde ventet.

En stor del af det syn, som omtales under overskriften "Hemmelighedsfuld banken" (Side 74), og som blev givet i august 1850, er senere blevet opfyldt og opfyldes stadigvæk. Vi citerer en del deraf: "Jeg så, at det snart ville blive betragtet som bespottelse at tale imod denne banken, og at den ville sprede sig mere og mere, at Satans magt ville tiltage, og nogle af hans ivrigste tilhængere ville få magt til at gøre undergerninger, ja endog til at få ild til at falde ned fra himlen i menneskenes påsyn. Det blev vist mig, at disse nutidens troldmænd ved hjælp af banken og mesmerisme ville forklare alle de undergerninger, som vor herre Jesus Kristus gjorde, og at mange ville tro, at alle de mægtige gerninger, som Guds Søn udførte på jorden, blev udført ved denne samme kraft."

5. Side 69 og 70 skrev jeg, at en herlig lyssky skjulte Faderen, således at hans skikkelse ikke kunne ses; men jeg vidste, at det var faderen, og at dette lys og denne herlighed udgik fra hans person. Da jeg så denne glans af lys og herlighed hæve sig fra tronen, vidste jeg, at det skyldtes, at Faderen bevægede sig, og sagde derfor, at jeg så Faderen rejse sig. Hans skikkelses herlighed og storhed har jeg aldrig set, for ingen kan se den og leve; men det lys og den herlighed, som indhyllede hans skikkelse, kunne ses.

Jeg skrev også, at "Satan syntes at være ved tronen og forsøge at udføre Guds værk". Jeg vil citere et par andre sætninger på den samme side: "Jeg vendte mig om for at betragte den skare, der endnu bøjede sig foran tronen." Den bedende skare var dødelige mennesker her på jorden, men blev fremstillet for mig som liggende bøjet foran tronen. Jeg har aldrig nærret den opfattelse, at disse personer virkelig var i det nye Jerusalem. Ej heller har jeg nogensinde ment, at noget menneske kunne tænke, at jeg troede, at Satan virkelig var i det nye Jerusalem. Men så Johannes ikke den store, røde drage i himlen? Jo, visselig. "Og et andet tegn blev set i himlen, og se, der var en stor, ildrød drage, som havde syv hoveder og ti horn." Åb. 12,3. Hvilket monstrum til at være i himlen! Her synes dog at foreligge lige så god anledning til latterliggørelse, som der er i den betydning, nogle har lagt i mine udtalelser.

6. Side 61-65 skildres et syn, der blev givet i januar 1850. Den del af synet, som taler om, at midler blev holdt tilbage fra Guds sendebud, tog særlig sigte på den tid. Senere har den nærværende sandhed vundet venner, som har søgt efter anledninger til at gøre godt med deres midler. Nogle har til skade for modtagerne givet for meget. I omtrent to år er der blevet vist mig mere angående en uforsigtig og for rigelig anvendelse af Herrens penge end vedrørende mangel på midler.

Følgende er et syn, der blev givet i Jackson, Michigan, den 2. Juni 1853, sigtende hovedsagelig til brødrene på stedet: "Jeg så, at brødrene begyndte at ofre deres ejendom og delte den ud, uden at det rigtige formål den

trængende sag var blevet fremstillet for dem, og at de uddelte for frit, for meget og for ofte. Jeg så, at de, der underviste, burde have været i en stilling, hvor de kunne have rettet på denne fejl og øvet en god Indflydelse i menigheden. Man har tillagt penge liden eller ingen betydning jo hurtigere de blev afhændet desto bedre. Nogle har sat et dårligt eksempel ved at tage imod store gaver og ved ikke at råde dem, der havde midler, til at undgå at bruge dem for overflødig og med for lidt forsigtighed. Ved at modtage pengebeløb uden at spørge, hvorvidt Gud har gjort det til en pligt for brødrene at yde så meget, har man billiget, at der blev givet for rigeligt.

De, der gav, har også fejlet ved ikke at undersøge forholdene i de enkelte tilfælde, om der virkelig var trang til stede eller ej. De, som havde midler, kom i en meget vanskelig stilling. En broder tog megen skade derved, at der blev lagt for mange midler i hans hænder. Han lagde ikke vind på at være sparsommelig, men levede ødselt og gav på sine rejser penge ud her og der til ingen nytte. Han øvede en forkert indflydelse ved en så fri brug af Herrens penge og sagde i sit eget hjerte og til andre: "Der er penge nok i J, mere end man kan bruge, inden Herren kommer." Nogle tog meget stor skade af en sådan fremgangsmåde og kom ind i sandheden med urigtige anskuelser, idet de ikke forstod, at det var Herrens penge, de anvendte, og ikke indså pengenes værdi. Disse arme sjæle, der netop har antaget den tredje engels budskab og er blevet vist et sådant eksempel, vil have meget at lære med hensyn til at fornægte sig selv og lide for Kristi skyld. De vil måtte lære at give afkald på magelighed, ophøre med at tænke på deres egen bekvemmelighed og komfort og have sjæles Værd i tanker. De, som føler byrden hvilende på sig, vil ikke lægge an på at gøre store forberedelser for at kunne rejse mageligt og bekvemt. Nogle, som ikke har fået noget kald dertil, er blevet opmuntret til at gå ud i arbejdsmarken. Andre er blevet påvirket af disse ting og har ikke indset nødvendigheden af at være sparsommelige, fornægte sig selv og bringe noget ind i Herrens forrådshus. De tænker og siger: "Der er andre, som har midler nok; de vil yde til

bladet. Jeg behøver ikke at gøre noget. Bladet vil blive støttet uden min hjælp."

Det har været en ikke ringe prøvelse for mig at se, at nogle har taget den del af mine syner, som drejede sig om opofrelse af ejendom til støtte for sagen, og gjort en forkert anvendelse deraf. De ødsler med midler, medens de forsømmer at gennemføre de principper, der omtales på andre steder. På side 64 læser vi følgende: "Jeg så, at Guds sag er blevet hindret og vanæret af nogle, der rejste omkring uden noget budskab fra Gud. Sådanne vil komme til at måtte aflægge regnskab hos Gud for hvert pengebeløb, de har anvendt til rejser, hvor det ikke var deres pligt at gå, fordi disse penge kunne have fremmet Guds sag." Videre læser vi på den samme side: "Jeg så, at de, som har kræfter til at arbejde med deres hænder og hjælpe til med at støtte sagen, var lige så ansvarlige for deres kræfter, som andre var for deres ejendom."

Jeg ønsker her særlig at gøre opmærksom på, hvad der siges om denne sag på side 72-73. Følgende er et kort uddrag: "Hensigten med vor Frelsers ord i Luk. 12,33. er ikke blevet fremlagt tydeligt. Hensigten med at sælge er ikke, at man skal give til dem, der kan arbejde og underholde sig selv, men at udbrede sandheden. Det er synd at underholde arbejdsdygtige personer og at støtte dem i dovenskab. Nogle har været ivrige efter at overvære alle møder, ikke for at herliggøre Gud, men for "Brødets og fiskenes skyld". Sådanne burde langt hellere have holdt sig hjemme og arbejdet med deres hænder for at "gøre det gode" og sørge for deres familier og for at have noget at yde til støtte for sandhedens dyrebare sag." Det har ned igennem tiden været Satans plan at få mennesker, som har for stort hastværk, til at tage fat og gøre en alt for fri brug af midler, og at formå brødrene til overilet at afhænde deres ejendom, for at sjæle kunne lide skade og gå fortabt som følge af, at en overflod af midler blev udgivet skyndsomt og på en uforsigtig måde, og for at mangelen kan gøre sig gældende nu, når sandheden skal spredes videre ud. Denne hensigt har han i nogen grad opnået.

Herren har vist mig, at mange begår en fejl ved at mene, at kun de, der har midler, skal yde til støtte for udbredelsen af bladet og af traktater. Alle bør udføre deres del. De, som har kræfter til at arbejde med hænderne og til at tjene penge for at støtte sagen, er lige så ansvarlige for deres kræfter, som andre er for deres ejendom. Ethvert Guds barn, som bekender sig til at tro den nærværende sandhed, bør med nidkærhed udføre sin del i denne sag.

I juli 1853 så jeg, at det ikke var, som det burde være, når et blad, som Gud anerkender og billiger, udkom så sjældent. I den tid, hvori vi nu lever, kræver sagen, at bladet udkommer ugentligt, og at der udgives mange flere traktater for at afsløre de tiltagende vildfarelser i denne tid; men virksomheden hindres af mangel på midler. Jeg så, at sandheden må gå fremad, og at vi ikke må være for frygtsomme, ligeledes, at det er bedre, om traktater og blade kom til tre, der ikke behøver dem, end at een, som sætter pris på dem og kan have nytte af dem, skulle være dem foruden. Jeg så, at tegnene på de sidste dage bør lægges klart frem, eftersom foreteelser, der stammer fra Satan, tiltager. De skrifter, som den onde og hans redskaber udgiver, forøges, og deres magt vokser, og hvad vi gør for at bringe sandheden til andre, må gøres hurtigt.

Det blev vist mig, at sandheden" som nu fremholdes, vil bestå, for den er sandheden for de sidste dage; den vil leve, og man behøver ikke at sige så meget om den i fremtiden. Det er ikke nødvendigt at sætte utallige ord på papiret for at forsvare det, som taler for sig selv og skinner i sin klarhed. Sandheden er ligefrem, enkel og klar og fremtræder djærvt til eget forsvar. Men således er det ikke med vildfarelsen; den er så bugtet og sammensnoet, at der kræves en mængde ord for at forklare den i dens krogede skikkelse. Jeg så, at alt det lys, man på nogle steder havde fået, var kommet gennem bladet, at sjæle havde antaget sandheden på denne måde og derefter talt med andre om den, og at de, der findes på visse steder, hvor der nu er flere, er kommet med ved denne tavse budbærer. Den var deres eneste prædikant.

Sandhedens sag bør ikke hindres i sin fremgang af mangel på midler.

Orden i Evangeliets værk

Herren har vist os, at man i for høj grad har været bange for menighedsorden og forsømt den. Formvæsen bør undgås, men medens man gør det, må man ikke forsømme orden. Der er orden i himlen. Der var orden i menigheden, da Kristus var på jorden, og efter hans bortgang blev orden strengt overholdt blandt hans apostle. Og nu i disse sidste dage, da Gud fører sine børn til enhed i troen, er nødvendigheden af orden mere påkrævet end nogensinde; for medens Gud forener sine børn, er Satan og hans onde engle stærkt optaget med at forhindre denne enhed og tilintetgøre den. Derfor skynder man sig med at sende mænd ud i missionsarbejdet, som mangler visdom og dømmekraft, mænd, som ikke forestår deres eget hus vel og ikke holder orden på eller styrer de få, som Gud har stillet under deres opsyn i hjemmet; dog føler de sig dygtige til at føre opsyn med hjorden. De gør mange misgreb, og de, der ikke kender vor tro, anser alle budbærerne for at ligne disse selvudsendte mænd. Derved bliver Guds sag vanæret, og mange vantro, der ellers ville være oprigtige og alvorligt søgende, undgår sandheden.

Mænd, som ikke fører en hellig livsførelse, og som er uskikkede til at undervise om den nærværende sandhed, begiver sig ud på virkefeltet uden at være anerkendt af menigheden eller af brødrene i almindelighed, og følgen bliver forvirring og splid. Nogle har sandheden som en teori og kan fremholde argumentere, men mangler åndelighed, skønhed og erfaring. De kommer til kort i mange ting, som det er meget nødvendigt for dem at forstå, før de kan forkynde sandheden. Andre behersker ikke argumenterne, men fordi nogle enkelte brødre hører dem bede smukt og nu og da holde en kraftig formaningsstale, iler man med at sende dem ud i arbejdsmarken for at optage en gerning, som Gud ikke har gjort dem skikkede til, og til hvilken de ikke har tilstrækkelig erfaring og

skønhed. Åndeligt hovmod trænger sig ind, og de bliver opblæste og handler i den bedragelige formening, at de er arbejdere. De kender ikke sig selv. De mangler sund dømmekraft og evnen til at ræsonnere besindigt, taler brovtende om sig selv og påstår mange ting, som de ikke kan bevise med Guds ord. Dette ved Gud, og derfor kalder han ikke sådanne til at virke i disse vanskelige tider, og brødrene bør være forsigtige og ikke at forivre sig ved at udsende dem, som han ikke har kaldet.

De mænd, som ikke er kaldet af Gud, er i almindelighed netop dem, der er mest overbevist om, at de er dertil kaldet, og at deres gerning er meget vigtig. De går ud i missionen og øver som oftest ingen god indflydelse; dog kan de på nogle pladser have lidt fremgang, og dette leder dem og andre til at tænke, at de sikkert er kaldet af Gud. At de har nogen fremgang, er ikke et afgørende bevis på, at Gud har kaldet dem; for Guds engle påvirker nu hans oprigtige børns hjerter for at oplyse deres forstand angående den nærværende sandhed, for at de kan gribe den og leve. Og om end selvbestaltede mænd stiller sig, hvor Gud ikke stiller dem, og giver sig ud for at være lærere, og sjæle antager sandheden ved at høre dem tale, er dette intet bevis på, at de er kaldet af Gud. De sjæle, der modtager sandheden af dem, antager den for at blive ført ind i prøvelse og trældom, når de senere opdager, at disse samme mænd ikke stod i Guds fortrolige råd. Selv om ugudelige mennesker fremholder sandheden, kan en og anden antage den, men det skaffer ikke dem, der fremholdt den, større velbehag hos Gud. De onde er stadigvæk onde, og deres straf vil svare til det bedrag, de øvede over for dem, som Gud elskede, og efter den forvirring, de indførte i menigheden; deres synder vil ikke vedblive at være skjult, men vil blive åbenbaret på Guds brændende vredes dag.

Disse selvbestaltede udsendinge er en forbandelse for sagen. Oprigtige sjæle sætter lid til dem i den tro, at de handler efter Guds rådslutning, og at de er i overensstemmelse med menigheden, og tillader dem derfor at forrette de anordninger, Herren har indstiftet; og når det senere bliver klart for den, at det er

deres pligt at gøre deres første gerninger, lader de sig døbe af disse mænd. Men når så lyset kommer, som det visselig vil, og de finder at disse mænd ikke er, hvad de anså dem for at være, Guds kaldte og udvalgte sendebud, kommer de i prøvelse og tvivl vedrørende den sandhed, som de har taget imod, og de føler, at de må lære det hele om igen; fjenden besværer og plager dem med uvished angående hele deres erfaring, hvorvidt Gud har ledet dem eller ej, og de er ikke tilfredse, før de bliver døbt på ny og begynder forfra igen. Det er langt mere åndsfortærende for Guds sendebud at optage virksomhed på steder, hvor disse mænd har øvet en sådan forkert indflydelse, end det er at begynde på nye pladser. Guds tjenere må optræde bestemt, handle åbent og ikke dække over synder; for de står mellem de levende og de døde og må aflægge regnskab for deres troskab, deres mission og den indflydelse, de øver over hjorden, hvor Herren har sat dem som tilsynsmænd.

De, som antager sandheden og kommer i sådanne prøvelser, ville have fundet sandheden, selv om disse mænd havde holdt sig borte og fyldt den beskedne plads, Herren havde bestemt for dem. Gud havde øjnene fæstet på sine dyrebare, og han ville have sendt dem sine kaldte og udvalgte sendebud mænd, som ville have handlet med forstand. Sandhedens lys ville have skinnet og åbenbaret for disse sjæle deres sande stilling, og de ville have omfattet sandheden med forståelse og glædet sig over dens skønhed og klarhed, og efter som de erfarede dens mægtige virkninger, ville de være blevet stærke og have øvet en hellig indflydelse.

Det farlige ved, at de, som Gud ikke har kaldet, rejser omkring, blev også vist mig. Selv om de har nogen fremgang, vil deres mangler gøre sig gældende. Ukloge skridt vil blive gjort, og ved mangel på visdom kan dyrebare sjæle drives derhen, hvor man aldrig mere kan nå dem. Jeg så, at menigheden bør føle sit ansvar, og at den nøje og opmærksomt bør betragte deres liv, betingelser og hele livsførelse, der udgiver sig for at være forkyndere. Medmindre der gives utvetydige beviser for, at Gud har kaldet dem, og for, at

der hviler et "ve" over dem, om de ikke efterkommer dette kald, er det menighedens pligt at handle og gøre det vitterligt, at disse mænd ikke har menighedens anerkendelse som forkyndere. Dette er det eneste standpunkt, menigheden kan indtage, hvis den skal stå uden skyld i denne sag; for ansvaret hviler på den.

Jeg så, at denne dør, hvorigennem fjenden kommer ind for at forvirre og besvære hjorden, kan lukkes. Jeg spurgte engelen, hvorledes den kunne stænges. Han sagde: "Menigheden må fly hen til Guds ord og indrette sig i overensstemmelse med evangelisk menighedsorden, som er blevet overset og forsømt." Dette er uomgængelig påkrævet for at føre menigheden til troens enhed. Jeg så, at på apostlenes tid stod menigheden i fare for at blive forført og bedraget af falske lærere. Derfor valgte brødrene mænd, der havde afgivet gode beviser for, at de var i stand til at forestå deres eget hus vel og opretholde orden i deres egne familier, og som kunne oplyse dem, der var i mørke. Han rådførte sig med Gud angående disse mænd, som derefter i overensstemmelse med menighedens og Helligåndens beslutning blev indviet ved håndspåleggelse. Efter at have modtaget deres kald fra Gud og fået menighedens bifald drog de ud for at døbe i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn og for at forrette Herrens huses anordninger, idet de ofte tjente de hellige ved at meddele dem symbolerne på den korsfæstede Frelzers brudte legeme og udgydt blod for at holde hans lidelse og død i frisk erindring hos Guds elskelige børn.

Jeg så, at vi ikke er mindre udsatte for falske lærere nu, end man var på apostlenes tid; og dersom vi ikke gør mere, bør vi i det mindste tage lige så særskilte forholdsregler, som de gjorde, for at sikre fred, overensstemmelse og enhed i hjorden. Vi har deres eksempel, og det bør vi følge. Brødre, som besidder erfaring og sund forstand, bør komme sammen, vejledt af Guds ord og med Helligåndens billigelse, og under inderlig bøn lægge hænderne på dem, der har afgivet fuldgyldige beviser for, at de har modtaget deres kaldelse fra Gud, og udkåre dem til at

hellige sig helt til hans værk. Denne handling vil vise, at det er med menighedens samtykke, de går ud som sendebud for at forkynde det alvorligste budskab, der nogensinde har lydt iblandt mennesker.

Gud vil ikke betro omsorgen for sin dyrebare hjord til mænd, hvis sind og dømmekraft er blevet svækket ved vildfarelser, som de tidligere har næret, f. eks. spiritisme og den såkaldte fuldkommenhedslære, og som ved deres livsførelse i den tid, de nærrede disse vildfarelser, har påført sig selv skam og vanæret sandhedens sag. Selv om de nu måtte føle sig fri for vildfarelse og anse sig for at være skikkede til at gå ud og forkynde dette sidste budskab, vil Gud ikke antage dem. Han vil ikke betro dyrebare sjæle til deres omsorg, for deres dømmekraft blev fordærvet, medens de befandt sig i vildfarelse, og er nu svækket. Den store og hellige Gud er en nidkær Gud, og han vil have hellige mænd til at bære sin sandhed ud. Den hellige lov, som Gud forkyndte fra Sinaj, er en del af ham selv, og kun hellige mænd, der strengt overholder den, kan ære ham ved at fremholde den for andre.

Guds tjenere, der underviser om sandheden, bør være mænd med forstand. De må være mænd, der kan tåle modsigelse uden at blive oprørte; for de, som står sandheden imod, vil være på jagt efter fejl hos dem, der forkynder den, og enhver indvending, der kan skaffes til veje, vil i de værste former blive anvendt imod sandheden. Guds tjenere, som bærer budskabet, må være rede til i ydmyghed og besindighed at gendrive disse indvendinger med sandhedens lys. Ofte tiltaler modstandere Guds tjenere på en udfordrende måde for at aflukke dem noget af den samme art, så at de kan gøre det mest mulige ud af det og fortælle andre, at de, som forkynder Guds bud, har en bitter ånd og er ubehagelige, således som rygter har fortalt. Jeg så, at vi må være forberedt på indvendinger, og at vi med tålmodighed, forstand og ydmyghed må lade dem have den vægt, de fortjener, og ikke forbigå dem eller affærdige dem med positive påstande for derefter at overvælde den, som siger imod, og være hårde mod ham; vi bør tilstå indvendingerne deres vægt og derpå fremholde sandhedens lys og kraft og lade

deri opveje og fjerne vildfarelserne. Dette gør et godt lidtryk, og oprigtige modstandere vil indrømme, at de er blevet bedraget, og at de, som holder Guds bud, ikke er, hvad man har fremstillet dem for at være.

De, som bekender sig til at være den levende Guds tjenere, må være villige til at være alles tjenere i stedet for at blive ophøjet over brødrene, og de må være besjælet af en venlig, forekommende ånd. Hvis de begår fejl, bør de være rede til at aflægge en grundig bekendelse. En ærlig hensigt udgør ingen undskyldning for ikke at bekende fejltrin. Bekendelse ville ikke svække menighedens tillid til budbæreren, og han ville sætte et godt eksempel; det ville indføre i menigheden en beredvillighed til at bekende, og en liflig enhed ville blive følgen. De, som giver sig ud for at være lærere, bør være mønstre på fromhed, ydmyghed og sagtmødighed og være i besiddelse af et venligt sindelag for at kunne vinde sjæle til Jesus og til bibelens sandhed. En Kristi tjener bør være ren i tale og i handling. Han bør altid huske på, at det er det inspirerede ord, ord fra en hellig Gud, han har i sine hænder. Han må også erindre, at hjorden er blevet betroet til hans omsorg, og at han skal fremlægge deres sag for Jesus og bede for dem, ligesom Jesus beder for os hos Faderen. Jeg blev henvist til Israels børn fordem og så, hvor hellige og rene helligdommens tjenere måtte være, fordi de i deres gerning kom i nær forbindelse med Gud. De, der tjener, må være rene, hellige og uden lyde; i modsat fald vil Gud ødelægge dem. Gud har ikke forandret sig. Han er lige så hellig og ren, lige så nøje, som han altid har været. De, som bekender sig til at være Jesu tjenere, bør være mænd med eefaring og dyb gudsfrygt, og så vil de til alle tider og på alle steder kunne øve en hellig indflydelse.

Jeg har set, at nu er tiden for Herrens sendebud til at rejse ud, hvor som helst der findes en åben dør, og at Gud vil gå foran dem og oplade nogles hjerter til at høre. Arbejde må optages på nye steder, og overalt hvor dette bliver gjort, ville det være godt, om det lod sig gøre, at to og to gik sammen for således at holde hinandens hænder oppe. En plan lig denne blev fremstillet for mig: Det

ville være godt for to brødre at gå ud sammen og følges ad til de mørkeste steder, hvor der er megen modstand, og hvor det meste arbejde er påkrævet, for ved forenede bestræbelser og stærk Tro at fremholde sandheden for dem, der sidder i mørket. Og hvis de så kunne udrette mere ved at besøge mange steder, kunne de gå hver for sig, men ofte komme sammen undervejs for at opmuntre hinanden ved deres tro og derved styrke hinanden og holde hinandens hænder oppe. Lad dem tillige rådslå sammen angående de steder, hvortil der åbner sig adgang for dem, og afgøre, hvis evner, der vil være mest påkrævet, og på hvilken måde det bedst vil kunne lykkes dem at påvirke hjertet. Når de så skilles igen, vil de have fået ny frimodighed og styrke til at møde modstand og mørke og til at virke med følsomme hjerter for at frelse fortabte sjæle.

Jeg så, at Guds tjenere ikke bør gå over det samme vekselfelt gang på gang, men at de bør opsøge sjæle på nye steder. De, som allerede er grundfæstet i sandheden, må ikke kræve så meget arbejde af dem; de burde være i stand til at stå alene og til at styrke andre omkring sig, medens Guds sendebud besøger de mørke og ensomme steder og fremholder sandheden for dem, der endnu ikke er blevet oplyst angående den nærværende sandhed.

Besværligheder i menigheden

Kære brødre og søstre! Eftersom vildfarelse gør hurtig fremgang, bør vi søge at være årvågne i Guds sag og forstå tiden, vi lever i. Mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene. Og da næsten alle omkring os er i færd med at blive indhyllet i vildfarelsens og forførelsens tykke mørke, påhviler det os at afryste sløvhed og leve Gud nær, hvor vi kan hente guddommelige stråler af lys og herlighed fra Jesu åsyn. Efter som mørket tiltager, og vildfarelse forøges, bør vi få grundigere kendskab til sandheden og være beredt til at forsvare vort standpunkt med skriften.

Vi må helliges ved sandheden, overgive os helt til Gud og således efterleve vor hellige

bekendelse, at Herren kan udgyde tiltagende lys over os, og at vi må kunne se lys i hans lys og styrkes med hans kraft. Hvert øjeblik vi ikke er på vagt, udsættes vi for at blive anfægtet af fjenden og står i stor fare for at blive overvundet af mørkets magter. Satan pålægger sine engle at være årvågne og at ødelægge alle, de kan, at finde ud af, hvilken egensindighed og hvilke skødesynder der måtte findes hos dem, som bekender sig til sandheden, og at omgive dem med mørke, for at de må ophøre med at våge, opføre sig på en måde, som vil vanære den sag, de udgiver sig for at elske, og påføre menigheden sorg. Disse vildledte menneskers sjæle bliver formørkede, og himlens lys svinder bort hos dem. De kan ikke opdage deres skødesynder, og Satan spinder sit garn omkring dem, og de fanges i hans snare.

Gud er vor styrke. Vi må søge visdom og vejledning hos han, og med hans ære, menighedens vel og vor egen frelse for øje må vi sejre over vore skødesynder. Enhver af os bør daglig søge at vinde nye sejre. Vi må lære at stå alene og forlade os helt på Gud. Jo før vi lærer dette, desto bedre. Lad enhver undersøge, hvori han kommer til kort, og derpå trofast våge, for at han ikke skal besejres af sine synder, men at han vinder sejr over dem. Da kan vi have frimodighed for Gud, og menigheden vil spares for store besværligheder.

Når Guds sendebud forlader deres hjem for at virke for sjæles frelse, anvender de en stor del af deres tid i arbejde for dem, der har været i sandheden i årevis, men som endnu er svage, fordi de uden nødvendighed slapper tøjlerne, ophører med at våge over sig selv, og, som det undertiden forekommer mig, frister fjenden til at friste dem. De kommer i en eller anden ubetydelig vanskelighed og prøvelse, og Herrens tjeneres tid bliver brugt til at besøge dem; de holdes der i timevis, ja endog i dagevis, og det bedrøver og sårer deres sjæl at høre på de små vanskeligheder og prøvelser, idet enhver forstørrer sine egne besværligheder for at få dem til at se så alvorlige ud som muligt af frygt for, at Guds tjenere skal anse dem for at være for ubetydelige til at fortjene opmærksomhed. I

stedet for at overlade det til Herrens tjenere at hjælpe dem ud af disse prøvelser, burde de kaste sig i støvet for Gud og bede, indtil prøvelserne er fjernet.

Nogle synes at mene, at Guds eneste hensigt med at sende budbærere ud i missionsmarken er, at de skal gå efter deres ordre og bære dem på hænderne, og at den vigtigste del af deres gerning består i at ordne de små prøvelser og besværligheder, som de selv har påført sig ved at handle uforstandigt og ved at give efter for fjenden og lægge en stædig, kritisk ånd for dagen over for deres omgivelser. Men hvor er de hungrede får i denne tid? De hungre efter livets brød. De, som kender sandheden og har været grundfæstet deri, men ikke adlyder den, hvis de gjorde det, ville de have undgået mange af disse prøvelser, lægger beslag på budbærerne, og netop den hensigt, Gud havde med at kalde dem ud i arbejdsmarken, opnås ikke. Sådanne forhold i menigheden bedrøver Guds tjenere og berøver dem modet, medens alle derimod burde bestræbe sig for ikke at føje en fjer til vægten af deres byrde, men søge at hjælpe dem med opmuntrende ord og ved troens bøn. Hvor langt mere fri ville de ikke være, dersom alle, der bekender sig til sandheden, ville have øjnene med sig og søge at hjælpe andre i stedet for selv at kræve så megen hjælp! Når Guds tjenere, som forholdene nu er, kommer til mørke steder, hvor sandheden endnu ikke har været forkyndt, føler de sig såret i ånden på grund af deres brødres unødige prøvelser. Hertil kommer, at de må møde vantro og fordom hos modstandere og blive ringeagtede af nogle.

Hvor meget lettere det ville være at påvirke hjerterne, og hvor meget mere Gud ville blive æret, dersom hans tjenere var fritaget for mismod og prøvelser, således at de, frie i ånden, kunne fremholde sandheden i dens skønhed! De, som har gjort sig skyldige i at kræve så meget arbejde af Guds tjenere, vil komme til at gøre regnskab hos Gud for al den tid og alle de midler, der er blevet anvendt for at stille dem tilfreds og derved tilfredsstille fjenden. De burde være i den stilling, at de kunne hjælpe deres brødre. De burde aldrig lade deres prøvelser og besværligheder henstå, indtil de optager et

helt møde, eller vente, til en af Herrens tjenere kommer for at ordne dem; de burde selv gå lige til Gud, få deres besværligheder bragt helt ud af verden og være beredt til at holde arbejdernes hænder oppe, når de kommer, i stedet for at svække dem.

Menighedens håb

Mit sind har været meget besværet, når jeg i den senere tid har set mig om for at finde den ydmyge og sagtmødige Jesu beskedne efterfølgere. Mange, som bekender sig til at forvente Kristi snare komme, er i færd med at skikke sig efter verden, og de stræber mere alvorligt efter bifald fra deres omgivelser end efter yndest hos Gud. De er kolde og formelle ligesom de almindelige kirkesamfund, som de for blot en kort tid siden forlod. De ord, som tales til menigheden i Laodikæa, skildrer nøjagtigt deres nuværende tilstand. Se Åb. 3,14-20. De er hverken kolde eller varme, men lunkne. Og dersom de ikke agter på "det troværdige og sanddru Vidne"s råd og med nidkærhed vender om og kommer i besiddelse af "guld, lutret i ilden", "hvide klæder" og "øjensalve", vil han udspye dem af sin mund.

Tiden er kommet, da en stor del af dem, der engang frydede sig og råbte højt af glæde ved tanken om Herrens umiddelbart forestående genkomst, står på den samme grund som kirkesamfundene og verden, som engang hånede dem, fordi de troede, at Jesus ville komme, og udbredte alle hånde usandheder for at ødelægge deres indflydelse. Hvis nogen nu længes efter den levende Gud, hungre og tørster efter retfærdighed, og Gud lader dem erfare sin kraft og tilfredsstiller deres sjæles længsel ved at udgyde sin kærlighed i deres hjerter, og hvis de ærer Gud ved at prise ham, vil de, som bekender sig til at tro på herrens nær forestående komme, ofte betragte dem som ført bag lyset og beskyldt dem for at være påvirket af mesmerisme der være besat af en ond ånd.

Mange af disse såkaldte kristne taler, klæder sig og handler som verden, og det eneste, man kan kende dem på, er deres bekendelse. Skønt

de bekender sig til at forvente Kristus, drejer deres samtale sig ikke om himmelske men om verdslige ting. Hvor bør ikke de, som bekender sig til at "forvente og fremskynde Guds dags tilkommelse", "færdes i hellig livsførelse og gudsfrygt!" 2Pet. 3,11-12. "Hver den, som har dette håb til ham, renser sig selv, ligesom han er ren." 1Joh. 3,3. Men det er åbenbart, at mange, som bærer navnet adventist, tænker mere på at pryde deres legemer og se godt ud i verdens øjne end på at lære af Guds ord, hvorledes de kan behage Herren.

Hvordan ville det stille sig, om den elskelige Jesus, vort mønster, trådte frem iblandt dem, der almindelig kalder sig Kristne, ligesom han fremtrådte ved sit første komme? Ved sin fødsel blev han lagt i en krybbe. Følg ham gennem hans liv og virksomhed. Han var en mand kendt med sorg og smerte. Disse såkaldte kristne ville skamme sig over den ydmyge, sagtmødige Frelser, som var iført en enkel, usyet kjortel, og som ikke havde det, hvortil han kunne hælde sit hoved. Hans uplettede, selvfornægtende liv ville fordømme dem; hans alvor ville virke smerteligt hæmmende på deres letsindighed og tomme latter; hans livsførelse, fri for svig, ville lægge et bånd på deres verdslige og begærlige færd; den utilslørede, skærende sandhed, som han fremholdt, ville åbenbare deres sande karakter, og de ville ønske at få det ydmyge mønster, den elskelige Jesus, bragt af vejen så snart som muligt. De ville være blandt de første til at søge at fange ham i ord og til at opløfte råbet: "Korsfæst ham! korsfæst ham!"

Lad os følge Jesus, da han i ringhed red ind i Jerusalem, medens "hele disciplenes mængde med glæde" begyndte "at prise Gud med høj røst" og sagde: "Velsignet være kongen, som kommer, i Herrens navn! Fred i himlen, og ære i det højeste! Og nogle af farisæerne i skaren sagde til ham: Mester! irttesæt dine disciple! Og han svarede og sagde til dem: Jeg siger jer, at hvis disse tier, skal stenene råbe." Luk. 19,37-40. En stor del af dem, der bekender sig til at forvente Kristus, ville være lige så ivrige som farisæerne efter at bringe disciplene til tavshed, og de ville uden tvivl opløfte råbet: "Fanatisme! mesmerisme!

mesmerisme!" Og disciplene, som bredte deres klæder og palmegrene på vejen, ville blive anset for at være ødsle og forrykte. Men Gud vil have et folk på jorden, som ikke vil være så kolde og døde, at de ikke kan prise og ære ham. Nogle mennesker vil ære ham, og dersom hans udvalgte, der holder hans Bud, skulle tie, ville stenene råbe.

Jesus kommer, men ikke som et barn i Bethlehem, således som ved sit første komme; ikke som han red ind i Jerusalem, da disciplene priste Gud med høj røst og råbte: "Hosanna!" men i Faderens herlighed og under ledsagelse af hele den hellige engleskare på sin vej ned til jorden. Alle englens vil forlade himlen, medens de ventende hellige vil vente på ham og se op mod himlen, ligesom hine galilæiske mænd gjorde, da han opfor fra Oliebjerget. Da vil de, som er hellige, de, som nøje har fulgt det ydmyge guddommelige mønster, være de eneste, der med henrykkelsens glæde udbryder, idet de ser ham: "Se, dette er vor Gud, vi har håbet på ham, og han skal frelse os." Og de vil blive forvandlet, "i et nu, i et øjeblik, ved den sidste basun" den basun, der opvækker de hensovede hellige og kalder dem frem fra deres leje i støvet, iført herlig udødelighed og med råbet: "Sejr! sejr over døden og graven!" De forvandlede hellige rykkes da op sammen med englens for at møde Herren i luften og for aldrig mere at skilles fra ham, som er genstanden for deres kærlighed.

Skal vi vel forholde os tavse, når vi har sådant i vente, et så herligt håb, en sådan genløsning, som Kristus har købt for os med sit eget blod? Skal ikke også vi prise Gud med høj røst, ligesom disciplene gjorde, da Jesus red ind i Jerusalem? Er vore udsigter ikke langt herligere, end deres var? Hvem vover da at forbyde os at ære Gud endog med høj røst, når vi har et sådant håb med dets fylde af udødelighed og dets rigdom på herlighed? Vi har smagt den tilkommende verdens kræfter og længes efter mere. Hele mit væsen råber efter den levende Gud, og jeg vil ikke være tilfreds, før jeg fyldes med hans fylde.

Beredelse for Kristi komme

Kære brødre og søstre! Tror vi af hele vort hjerte, at Kristus snart kommer, og at vi nu har det sidste nådesbudskab, der nogensinde vil lyde for en brødefuld verden? Er vort eksempel, hvad det burde være? Kan vore omgivelser se på vort liv og vor hellige livsførelse, at vi forventer vor herres og frelsers Jesu Kristi herlige åbenbarelse, han, som skal forvandle disse fornedrelses-legemer til at blive lignedannet med hans herligheds-legeme? Jeg frygter for, at vi ikke tror og fatter dette, således som vi burde. De, som tror de betydningsfulde sandheder" vi bekender os til, bør leve i overensstemmelse med deres tro. Der er for megen søgen efter fornøjelse og efter de ting, der lægger beslag på opmærksomheden her i verden; man tænker for meget på klædedragt, og tungen beskæftiger sig for ofte med letsindig og intetsigende tale, der gør vor bekendelse til skamme, fordi vort borgersamfund ikke er i himlen, hvorfra vi forventer frelseren.

Engle våger over os og beskytter os; vi bedrøver ofte disse engle ved at give os af med intetsigende tale, vittigheder og spøg og også ved at henfalde i en ligegyldig, sløv tilstand. Måske forsøger vi nu og da at vinde sejr og opnår den; men dersom vi ikke beholder den, men falder tilbage i den samme ligegyldige, ligeglade tilstand og er ude af stand til at møde fristelse og stå fjenden imod, vil vi ikke kunne udholde prøvelsen af vor tro, som er dyrebare end guld. Vi lider ikke for Kristi skyld og roser os ikke af vore trængsler.

Der hersker stor mangel på kristelig sjælsstyrke og på en principfast gudstjeneste. Vi bør ikke lægge an på at behage og tilfredsstille os selv, men på at ære og forherlige Gud og have hans ære alene for øje i alt, hvad vi gør og siger. Dersom vi lod følgende betydningsfulde ord gøre indtryk på vore hjerter og altid havde dem i erindring, ville vi ikke så let falde i Fristelse, og vore ord ville blive få og velovervejede: "Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, og vi fik lægedom ved hans sår." Es. 53,5. "Menneskene skal gøre regnskab på dommens

dag for hvert utilbørligt ord, som de taler." Matt. 12,36. "Du er en Gud, som ser mig." 1Mos. 16,13.

Vi kan ikke tænke på disse betydningsfulde ord og erindre Jesu lidelser, for at vi arme syndere kunne få forladelse og blive købt til Gud ved hans dyrebare blod, uden at føle et helligt bånd på os og nære et oprigtigt ønske om at lide med ham, som led og tålte så meget for os. Dersom vi dvæler ved disse ting, vil det kære, stolte jeg blive ydmyget, og i dets sted vil der komme en barnlig enfoldighed, som vil tåle dadel fra andres side, og som ikke let bliver stødt. En egenrådighedens ånd vil da ikke komme ind og beherske sjælen.

En sand kristens glæde og trøst må og vil være i himlen. De længselsfulde sjæle hos dem, der har smagt den tilkommende verdens kræfter og har frydet sig over himmelske glæder, vil ikke finde tilfredsstillelse i jordiske ting. Sådanne vil finde nok at tage sig for i deres ledige øjeblikke. Deres sjæle vil hige efter Gud. Hvor skatten er, der vil hjertet også være, plejende et lifligt samfund med Gud, som de elsker og tilbeder. Deres forlystelser vil bestå i at tænke på skatten den hellige stad, den nye jord, deres evige hjem. Og medens de dvæler ved disse ting, som er ophøjede, rene og hellige, vil himlen komme dem nær, og de vil mærke Helligåndens kraft; dette vil bidrage til at drage dem mere og mere bort fra verden og lede til, at de himmelske ting, deres yndige hjem, bliver deres trøst og største glæde. Dragelsen til Gud og himlen vil da blive så stærk, at intet kan aflede deres sind fra den store opgave at sikre sig sjælens frelse og at ære og forherlige Gud.

Når jeg ser, hvor meget der er gjort for at bevare os i det, som er ret, ledes jeg til at udbryde: O, hvilken kærlighed, hvilken underfuld kærlighed Guds Søn har til os arme syndere! Skulle vi være sløve og ligegyldige, når alt bliver gjort, som kan gøres, for vor frelse? Hele himlen interesserer sig for os. Vi burde være levende og vågne til at ære, herliggøre og tilbede den Høje og ophøjede. Kærlighed og taknemmelighed burde strømme ud fra vore hjerter til ham, som har udvist en sådan fylde af kærlighed og

medlidenhed mod os. Med vort liv bør vi ære ham og ved en ren og hellig livsførelse vise, at vi er født på ny, at denne verden ikke, er vort hjem, men at vi er pilgrimme og fremmede her, på vandring til et bedre land.

Mange, som bekender Kristi navn og udgiver sig for at forvente hans nær forestående komme, ved ikke, hvad det er at lide for Kristi skyld. Deres hjerter er ikke blødgjorte ved nåden, og de er ikke afdøde fra deres eget Jeg, således som det ofte viser sig på forskellige måder. På samme tid taler de om, at de har prøvelser. Men hovedårsagen til deres prøvelser er et ubøjet hjerte, som gør jeg'et så følsomt, at der ofte kommer det noget på tværs. Hvis sådanne kunne forstå, hvad det vil sige at være en ydmyg Kristi efterfølger, en sand kristen, ville de begynde at arbejde med fuldt alvor. De ville først lade jeg'et dø, dernæst ville de være standhaftige i bøn og undertrykke enhver lidenskab i hjertet. Opgiv jeres selvtillid og selvgodhed, brødre, og følg det ydmyge mønster! Tænk altid på, at Jesus er jeres eksempel, og at I må træde i hans fodspor! Betragt vor tros begynder og fuldender, Jesus, som af hensyn til den glæde, der lå foran ham, udholdt korset uden at agte skændselen. Han udholdt synderes modsigelse imod ham. For vore synders skyld var han engang det sagtmødige, slagtede lam, såret, knust, slagen og gjort elendig.

Lad os derfor med glæde lide noget for Jesu skyld, daglig korsfæste vort Jeg og få del i Kristi lidelser, for at vi kan få del i hans herlighed og blive kronet med herlighed, ære, udødelighed og et evigt liv!

Troskab i vidnesbyrds møder

Herren har vist mig, at sabbatsholdere burde nære stor interesse for at holde deres møder ved lige og gøre dem interessante. Det er meget nødvendigt, at der lægges mere Interesse og energi for dagen i denne henseende. Alle burde have noget at sige for Herren, for ved at gøre dette vil de blive velsignet. En ihukommelsesbog skrives om dem, der ikke unnlader at komme sammen,

men ofte taler til hverandre. De tiloversblevne af Guds folk skal vinde sejr ved Lammets blod og ved det ord, de vidner. Nogle venter at vinde sejr ved Lammets blod alene uden selv at gøre nogen særlig bestræbelse. Jeg så, at Gud i nåde har givet os evnen til at tale. Han har skænket os en tunge, og for dens brug er vi ansvarlige over for ham. Vi bør ære Gud med vor mund ved at tale til ære for sandheden og om hans uendelige barmhjertighed og sejre formedelst Lammets blod ved det ord, vi vidner.

Vi burde ikke komme sammen for at forholde os tavse; kun de vil ihukømmes af Herren, der samles for at tale om hans herlighed og ære og for at fortælle om hans magt. Over sådanne vil Guds velsignelse hvile, og de vil blive vederkvæget. Hvis alle gjorde, hvad de burde, ville ingen kostbar tid gå til spilde, og ingen påtale for lange bønner og formaninger ville være påkrævet; hele tiden ville blive benyttet til korte, klare vidnesbyrd og bønner. Bed, tro og tag imod! Der er for megen driven gæk med Herren, for megen beden, som ikke er bøn, og som trætter engle og mishager Gud, for mange tomme, indholdsløse begæring. Vi må først erkende vor trang og så bede Gud netop om det, som vi trænger til, i tro på, at han giver os det, endnu medens vi beder; da vil troen tiltage hos os, alle vil blive opbygget, den svage vil blive styrket, og de mismødige og forsagte ledes til at se op og tro, at Gud belønner alle dem, der søger ham med flid.

Nogle holder sig tilbage under mødet" fordi de ikke har noget nyt at sige og må gentage det samme, hvis de taler. Jeg så, at dette bundede i stolthed, at Gud og engle påhørte de helliges vidnesbyrd og fandt behag i og blev forherliget ved, at disse blev gentaget uge efter uge. Herren elsker enfoldighed og ydmyghed, men det mishager ham og bedrøver engle, når de, der bekender sig til at være Guds arvinger og Kristi medarvinger, tillader, at kostbar tid spildes i deres møder.

Dersom brødrene og søstrene var, hvad de burde være, ville det ikke falde vanskeligt for dem at finde noget at sige til ære for Jesus, som hang på Golgatas kors for deres synders

skyld. Hvis de havde en bedre forståelse af Guds nedladdenhed, da han gav sin enbårne, elskelige Søn i døden som et slagtoffer for vore synder og overtrædelser, og af de lidelser og kvaler, som Jesus udstod for at skaffe en udvej til redning for brødefulde mennesker, således at disse kunne få tilgivelse og leve, ville de være mere beredvillige til at prise og ophøje Jesus. De ville ikke tie, men med taknemmelighed og påskønnelse tale om hans herlighed og fortælle om hans magt, og for dette ville velsignelser fra Gud hvile over dem. Selv om de samme ord blev gentaget, ville Gud blive æret. Engelen viste mig dem, som hverken dag eller nat ophørte med at råbe: "Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den almægtige!" "Idelig gentagelse," sagde engelen, "men Gud æres derved." Selv om vi fortæller det samme gang på gang, er det til Guds ære og viser, at vi ikke er ligegyldige over for hans godhed og miskundhed mod os.

Jeg så, at de almindelige kirkesamfund er faldne, og at der hersker kulde og død iblandt dem. Dersom de ville følge Guds ord, ville det ydmyge dem. Men de hæver sig op over Herrens værk. Det er for ydmygende for dem at gentage den samme enkle beretning om Guds godhed, når de kommer sammen, og de lægger sig efter at få fat på noget nyt. noget stort, og efter at gøre deres tale nøjagtig for øret og behagelig for mennesker, og Guds ånd forlader dem. Når vi følger bibelens enfoldige vej, vil vi erfare Guds Ånds påvirkning. Alle vil være i skøn overensstemmelse, dersom vi følger sandhedens enfoldige vej og forlader os helt på Gud, og der vil ikke være nogen fare for påvirkning af de onde engle. Det er, når sjælene hæver sig op over Guds Ånd og handler i deres egen kraft, at englene ophører med at våge over dem, og de overlades i Satans vold.

Guds ord påpeger pligter, hvis udførelse vil bevare Guds folk ydmygt og adskilt og afholde dem fra at falde tilbage således som de almindelige kirkesamfund. Fodtvætningen og Herrens nadver burde fejres hyppigere. Jesus efterlod os et eksempel og bød os gøre, som han havde gjort. Jeg så, at hans eksempel bør følges så nøje som muligt; men brødre og søstre har ikke altid gået så forstandigt frem,

som de burde under fodtvætningen, og dette har afstedkommet forvirring. På nye steder bør denne anordning indføres med forsigtighed og forstand, navnlig hvor folket ikke er blevet undervist om vor Herres eksempel og lære angående denne sag, og hvor der er fordom imod den. Som følge af påvirkning fra tidligere forkyndere, som de havde tillid til, er der mange oprigtige sjæle, som nærer stærk fordom imod denne tydelige pligt, og emnet bør lægges frem for dem i rette tid og på rette måde.

Skriften nævner intet eksempel på, at brødre tvætter søstres fødder, men der foreligger et eksempel på, at søstre tvætter brødres fødder. Maria toede Jesu fødder med sine tårer og tørrede dem med sit hår. Se også 1Tim. 5,10. Jeg så, at Herren havde påvirket søstre til at tvætte brødres fødder, og at dette var i overensstemmelse med evangelisk menighedsorden. Alle bør handle med forstand og ikke gøre fodtvætningen til en kedelig ceremoni.

Den hellige hilsen, som apostelen Paulus omtaler i evangeliet om Jesus Kristus, bør altid betragtes i det rigtige lys. Det er et helligt kys. Det bør betragtes som et tegn på samfund mellem kristne venner, når de skilles, og når de efter ugers eller måneders adskillelse mødes igen. I 1Thess. 5,26. siger Paulus: "Hils alle brødrene med et helligt kys!" I det samme kapitel siger han: "Sky alt ondt skin!" Der kan ikke være noget skin eller udseende af ondt, når det hellige kys anvendes på rette tid og sted.

Jeg så, at fjendens stærke hånd er udrakt imod Guds værk, og at enhver, som elsker sandhedens sag, bør yde denne sin hjælp og sin kraft; de bør udvise stor interesse for at holde deres hænder oppe, som forkynder sandheden, for at de ved stadig årvågenhed kan holde fjenden udenfor. Alle bør stå som en enhed, forenet i værket. Enhver sjælens kraft og evne bør være vågen, for det, der skal gøres, må gøres hurtigt.

Jeg så derpå den tredje engel. Min ledsagende engel sagde: "Frygtelig er hans gerning. Forfærdelig er hans mission. Han er

den engel, som skal skille hveden fra ugræsset og besegle eller binde hveden sammen til den himmelske lade. Disse ting bør lægge beslag på hele sindet og hele opmærksomheden."

Til de uerfarne

Jeg så, at nogle ikke har en levende forståelse af sandhedens betydning eller af dens virkning, og at de, drevet af øjeblikkets indskydelse eller stemning, ofte følger deres følelser uden at tage hensyn til menighedsorden. Sådanne synes at mene, at kristendom hovedsagelig består i at gøre støj. Nogle, der blot ganske nylig har antaget den tredje engels budskab, står færdige til at irettesætte og undervise dem, som i årevis har været grundfæstede i sandheden, og som har lidt for sandhedens skyld og erfaret dens helliggørende kraft. De, som er blevet så opblæste af fjenden, vil måtte erfare sandhedens helliggørende indflydelse og få en levende forståelse af, i hvilken tilstand den fandt dem "elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne". Når sandheden begynder at lutre dem og bortrense det urene og værdiløse hos dem, således som den sikkert vil, hvis den modtages i kærlighed, vil den, for hvem dette værk bliver udført, ikke føle, at han er rig og har overflod og intet fattes.

De, som bekender sig til sandheden og mener, at de kender den helt, inden de endnu har lært dens første grundsætninger, og som er rede til at optræde som lærere, og irettesætter dem, som i mange år har stået fast for sandheden, viser tydeligt, at de ikke har nogen forståelse af sandheden og ikke kender noget til dens virkninger; for hvis de kendte noget til dens helliggørende kraft" ville de bære fredens frugter i retfærdighed og blive ydmyget under dens gode, mægtige indflydelse. De ville bære frugt til Guds ære og forstå, hvad sandheden har udrettet for dem, og agte andre højere end sig selv.

Jeg så, at levningen af Guds folk ikke var beredt for det, som kommer over jorden. En sløvhed, der lignede en dvale, syntes at hvile over sindet hos de fleste, der bekender sig til

at tro, at vi har det sidste budskab. Min ledsagende engel råbte med højtidelig alvor: "Gør jer rede, gør jer rede, gør jer rede! for Herrens glødende harme kommer snart. Hans vrede vil blive udøst, ublandet med nåde, og I er ikke rede. Sønderriv hjertet og ikke klæderne: Et stort værk må udføres for de trofaste. Mange af dem dvæler ved små prøvelser." Engelen sagde: "Legioner af onde engle omgiver jer og søger at trænge deres forfærdelige mørke ind, for at I må blive besnæret og fanges. I lader tankerne alt for let afledes fra beredelsesværket og fra de over al måde vigtige sandheder for disse sidste dage. Og I dvæler ved små prøvelser og beskæftiger jer med ubetydelige enkeltheder i små vanskeligheder for at forklare dem til dennes eller hins tilfredsstillelse." Samtaler mellem vedkommende parter har kunnet vare i timevis, og ikke alene har de spildt deres tid, men Guds tjenere har været opholdt for at skulle høre på, når begge parter hjerter har været uberørt af nåden. Dersom stolthed og egenkærlighed blev lagt til side, ville de fleste vanskeligheder kunne være fjernet på fem minutter. De timer, man har anvendt til at forsvare sig selv, har bedrøvet engle og mishaget Gud, Jeg så, at Gud ikke ville nedlade sig til at høre på lange forsvarsindlæg, og han ønsker heller ikke, at hans tjenere skal gøre det og således spille kostbar tid, som burde være anvendt til at vise syndere deres vejs vildfarelse og rykke sjæle ud af ilden.

Jeg så at Guds folk befinder sig på fortryllet grund, og at nogle har mistet næsten al forståelse af tidens korthed og af sjæles værd. Stolthed har sneget sig ind iblandt sabbathholdere stolthed med hensyn til klædedragt og ydre udseende. Engelen sagde: "De, som holder sabbatten, vil komme til at lade jeg'et dø, ligesom de vil tage afstand fra stolthed og lyst til ros."

Sandheden, den frelsende sandhed, må bringes til de hungrende, der sidder i mørke. Jeg så, at mange bad Gud om at ydmyge dem; men hvis Gud skulle besvare deres bønner, ville det blive forfærdelige ting i retfærdighed. Det var deres pligt at ydmyge sig selv. Jeg så, at dersom selvophøjelse fik

lov til at komme ind, ville den sikkert lede sjæle bort og blive til deres ødelæggelse, såfremt den ikke blev besejret. Når nogen begynder at blive stor i sine egne øjne og mener, at han kan noget, trækkes Guds Ånd tilbage, og han går ud i sin egen styrke, indtil han falder. Jeg så, at en eneste hellig, der stod på den rette side, kunne bevæge Guds arm; men en samlet mængde, der befandt sig på afveje, ville være svag og intet kunne udrette.

Hos mange er hjertet ikke bøjet og ydmyget, og de tænker mere på deres egne små besværligheder og prøvelser end på synderes sjæle. Hvis de havde Guds ære for øje, ville de føle medlidenhed med de fortabte sjæle omkring sig, og i forståelsen af deres farefulde stilling ville de tage fat med kraft og øve tro på Gud og holde hans tjeneres hænder oppe, for at disse frimodigt og i kærlighed kunne forkynde sandheden og formane sjæle til, at antage den, førend nådens milde stemme ophører at lyde. Engelen sagde: "De, som bekender hans navn, er ikke beredte." Jeg så de syv sidste plager falde på de ugudeliges ubeskyttede hoveder; da vil de, som har stået dem i vejen, høre synderes bitre bebrejdelser, og deres hjerter vil vanæres inden i dem.

Engelen sagde: "I har fæstet jer ved småting dvælet ved små prøvelser og syndere går fortabt som følge deraf." Gud er villig til at virke for os i vore møder, og han har behag i at virke. Men Satan siger: "Jeg vil hindre værket." Hans agenter siger: "Amen." Nogle, der bekender sig til sandheden, dvæler ved deres ubetydelige prøvelser og vanskeligheder, som Satan har forstørret for deres øjne. Der går tid til spilde, som aldrig kan indhentes. Sandhedens fjender har set vor svaghed, vi har bedrøvet Gud og såret Kristus. Satan har opnået sin hensigt, hans planer er lykkedes, og han triumferer.

Selvornægtelse

Jeg så, at der var fare for, at de hellige skulle gøre for store forberedelser til årsmøderne, at nogle bebyrdede sig med for megen madlavning, og at appetitten må fornægtes.

Der er fare for, at nogle besøger møderne for brødets og fiskenes skyld. Jeg så, at alle de, der plejer selvet ved at bruge den smudsige tobak, bør lægge den bort og anvende deres midler til noget bedre. De, som afstår fra en eller anden nydelse og bringer til Herrens forrådshus de midler, som de tidligere anvendte for at tilfredsstille appetitten, bringer et offer. Gud vil lægge mærke til sådanne gaver, ligesom han gjorde med enkens to skærve. Beløbet er måske lille, men det vil have sin betydning for Guds forrådshus, hvis alle vil gøre dette: Dersom alle ville lægge vind på at være mere sparsomme med hensyn til deres klædedragt, undvære visse ting, som ikke er strengt nødvendige, og bortlægge sådanne unyttige og skadelige ting som kaffe og te og skænke til sagen, hvad disse ting koster, ville de opnå flere velsignelser her og en belønning i himlen. Mange mener, at fordi Gud har givet dem midlerne, kan de bruge næsten mere, end de behøver, nyde en rigelig kost og klæde sig godt, og at det ikke er nogen dyd at fornægte sig selv, når man har nok. Sådanne bringer intet offer. Hvis de ville leve lidt mere tarveligt og yde gaver til Guds sag for at hjælpe sandheden frem, ville det være et offer fra deres side, og når Gud belønner enhver efter hans gerninger, ville han komme dette i hu.

Mangel på ærbødighed

Jeg så, at Guds navn bør nævnes med ærbødighed og ærefrygt. Ordene "almægtige Gud" bliver af nogle stillet sammen og anvendt i bøn på en ligegyldig og tankeløs måde, som mishager ham. Sådanne har ingen virkelig forståelse af Gud eller sandheden, for hvis de havde det, ville de ikke tale så uærbødigt om den store og forfærdelige Gud, som snart skal dømme dem på den yderste dag. Engelen sagde: "Stil dem ikke sammen, thi forfærdeligt er hans navn." De, som indser Guds storhed og majestæt, vil tage hans navn på deres læber med hellig ærefrygt. Han bor i et utilgængeligt lys; intet menneske kan se ham og leve. Jeg så, at disse ting må blive

forstået og rettet på, før det kan gå menigheden vel.

Falske hyrder

Det er blevet vist mig, at de falske hyrder var drukne uden vin og ravede uden drik. Guds sandhed er forseglet for dem; de kan ikke læse den. Når de bliver spurgt, hvad syvendedags sabbatten er, om den ifølge Bibelen er den rette sabbat eller ej, leder de tanker hen til eventyr. Jeg så, at disse profeter var som ræve i ørkenen. De har ikke stillet sig i murbruddene, de har ikke bygget muren op, for at Guds folk må kunne stå sig i striden på Herrens dag. Når nogens opmærksomhed bliver vækket, og de begynder at spørge de falske hyrder om sandheden, følger disse den letteste og bedste fremgangsmåde for at opnå deres hensigt og stille de spørgende tilfreds, og med dette for øje skifter de endog selv standpunkt. Lyset har skinnet for mange af disse hyrder, men de ville ikke tage imod det og har skiftet standpunkt gentagne gange for at omgå sandheden og slippe uden om de slutninger, som de måtte komme til, hvis de fastholdt deres tidligere standpunkt. Sandhedens kraft rev deres grundvold bort, men i stedet for at bøje sig for den valgte de et andet grundlag, som de ikke selv var tilfreds med.

Jeg så, at mange af disse hyrder havde fornægtet de lærdomme, Gud tidligere har givet; de havde fornægtet og forkastet de herlige sandheder, som de engang nidkært forfægtede, og havde dækket sig med mesmerisme og alle håndte forførelser. Jeg så, at de var drukne af vildfarelse, og at de førte deres hjord til døden. Mange af disse modstandere optænker ondt i deres hoved på deres leje, og om dagen udfører de deres ugudelige planer for at slå sandheden ned og få noget nyt, der kan interessere folket og aflede deres sind fra den dyrebare og over al måde vigtige sandhed.

Jeg så, at præster, som fører deres hjord ind i døden, snart vil blive standset i deres frygtelige løb. Guds plager kommer, men det vil ikke være nok for disse falske hyrder at pines med een eller to af disse plager. Guds

hånd vil på den tid stadigvæk være udrakt i harme og retfærdighed, og han vil ikke tage den tilbage, før hans hensigt er helt fuldbyrdet, og de præstelige lejesvende bringes til at tilbede for de helliges fødder og til at erkende, at Gud har elsket dem, fordi de holdt fast ved sandheden og holdt Guds bud, og førend alle de uretfærdige på jorden er ødelagt.

Hver af de forskellige grupper, der bekender sig til at tro på Kristi tilkommelse, har en smule sandhed; men Gud har givet alle disse sandheder til sine børn, som beredes til Guds dag. Han har også givet dem sandheder, som ingen af disse grupper kender og heller ikke vil forstå. Ting, som er forseglet for disse, har Herren opladt for dem, der vil se og er beredt til at forstå. Dersom Gud har noget nyt lys at meddele, vil han lade sine udvalgte og elskede forstå det, uden at disse går hen og får oplysning ved at høre på dem, der er i mørke og vildfarelse.

Nødvendigheden af, at de, som tror, at vi har det sidste nådesbudskab, skiller sig fra dem, der daglig indsuger nye vildfarelser, blev fremstillet for mig. Jeg så, at hverken ung eller gammel burde besøge deres møder; for det er urigtigt således at opmuntre dem, medens de lærer vildfarelser, som er en dødelig gift for sjælen, og fremholder lærdomme, som er menneskers bud. Sådanne sammenkomster har ingen god Indflydelse. Dersom Gud har udfriet os fra sådant mørke og sådanne vildfarelser, bør vi stå fast i den frihed, han har frigjort os med, og glæde os i sandheden. Vi mishager Gud, når vi uden nødvendighed går for at høre på vildfarelse; for medmindre han sender os til disse møder, hvor vildfarelse pånødes folket gennem viljekraften, vil han ikke bevare os. Englene ophører med at våge over os, og vi overlades i fjendens vold for at blive formørket og svækket af ham og hans onde engles magt, og lyset omkring os bliver besmittet af mørket.

Jeg så, at vi ikke har nogen tid at kaste bort til at høre på eventyr. Vort sind og vore tanker bør ikke afledes på den måde, men beskæftige sig med den nærværende sandhed, idet vi søger efter visdom for at kunne opnå en

grundigere forståelse af vort standpunkt, så vi i ydmyghed må kunne aflægge regnskab for vort håb ud fra skriften. Når falske lærdomme og farlige vildfarelser påvirker sindet, kan det ikke dvæle ved den sandhed, der skal berede Israels hus til at bestå på Herrens dag.

Guds gave til menneskene

Jeg har set Guds store kærlighed og nåde, idet han hengav sin Søn i døden, for at menneskene kunne få syndsforladelse og leve. Jeg så Adam og Eva, som havde den forret at kunne beskue skønheden og herligheden i Edens have og fik tilladelse til at spise af alle træer i haven undtagen et. Men slangen fristede Eva, og hun fristede sin Mand, og de spiste begge af det forbudne træ. De brød Guds befaling og blev syndere. Beretningen derom spredtes gennem himlen, og hver harpe forstummede. Englene sørgede og frygtede for, at Adam og Eva atter skulle række hånden ud og spise af livets træ og blive udødelige syndere. Men Gud sagde, at han ville uddrive overtræderne fra haven og ved keruber og et glimtende flammesværd vogte vejen til livets træ, således at menneskene ikke kunne nærme sig det og spise dets frugt, som holder udødelighed evigt ved lige.

Sorg fyldte himlen" da det blev kendt, at mennesket var fortabt, og at den verden, som Gud havde skabt, ville blive fyldt med dødelige væsener, der var viet til elendighed, sygdom og død, og at der ingen udvej var til redning for misdæderen. Hele Adams slægt måtte dø. Da så jeg den elskelige Jesus og lagde mærke til et udtryk af medlidenhed og sorg i hans ansigt. Snart så jeg ham nærme sig det overvældende klare lys, der omgav faderen. Min ledsagende engel sagde: "Han er i fortrolig samtale med sin fader." Der syntes at råde stor ængstelse blandt englene, medens Jesus samtalte med sin Fader. Tre gange blev han omhyllet af det herlige lys omkring Faderen, og da han den tredje gang kom fra faderen, kunne vi se hans skikkelse. Hans åsyn var roligt, blottet for ethvert spor af bekymring og uro og strålede af en ynde, som ord ikke kan beskrive. Han meddelte da

engleskaren, at en udvej til redning for det fortabte menneske var fundet, at han havde talt med sin Fader og fået tilladelse til at give sit liv til genløsning for menneskeslægten, til at bære dens synder, påtage sig dødsdommen og således åbne en vej, ad hvilken de ved hans blods fortjenester kunne få forladelse for forbi gangne overtrædelser og ved lydighed blive ført tilbage til haven, som de var uddrevet fra. Da ville de atter få adgang til den herlige, udødelige frugt af livets træ, hvortil de havde forspildt enhver rettighed.

Glæde, usigelig glæde fyldte nu himlen, og det himmelske kor istemte en sang til pris og hyldest. De slog deres harper an og sang en tone højere end før på grund af den store miskundhed og nåde, som Gud udviste, idet han hengav sin højt elskede Søn i døden for en slægt af oprørere. Derpå lød der et væld af pris og hyldest for Jesu selvfornektelse og opofrelse, idet han samtykkede i at forlade faderens skød og valgte et liv i lidelse og kval og en vanærende død, for at han kunne give liv til andre.

Engelen sagde: "Tror I, at Faderen uden kamp gav Afkald på sin elskede søn? Nej, nej!" Spørgsmålet om, hvorvidt han skulle lade den skyldige menneskeslægt dø, eller om han skulle give sin kære Søn hen i døden for den, kostede endog himlens Gud en kamp. Englene nærrede så stor interesse for menneskenes frelse, at der blandt dem fandtes sådanne, som ville give afkald på deres herlighed og ofre livet for fortabte mennesker. "Men," sagde min ledsagende engel, "det ville intet gavne,." Overtrædelser var så stor, at en Engels liv ikke kunne betale skylden. Intet uden Guds Søns død ville kunne betale skylden og frelse fortabte mennesker fra håbløs elendighed og sorg.

Men den gerning, der blev englene anvist, var at stige op og ned med styrkende balsam fra herligheden hisset for at trøste Guds søn i hans lidelsesfulde liv. De tjente Jesus. Deres gerning bestod tillige i at beskytte og bevare nådens børn fra de onde engle og fra det mørke, Satan stadig omgav dem med. Jeg så, at det var umuligt for Gud at forandre sin lov for at frelse fortabte, ulykkelige mennesker;

derfor tillod han sin kære søn at dø for menneskets overtrædelse.

Åndlige gaver indledning

Profetiens gave viste sig i menigheden under den jødiske husholdning. Selv om den på grund af menighedens fordærvede tilstand forsvandt i nogle få århundreder hen imod slutningen af denne husholdning, kom den til syne igen inden dens udløb, for at bebude Messias. Zakarias, Johannes døberens fader, blev fyldt med Helligånden, og han profeterede. Simeon, en retfærdig og gudfrygtig mand, som forventede Israels trøst, kom til templet, drevet af Ånden, og profeterede om Jesus, der, som et lys skulle oplyse hedningerne og være en herlighed for sit folk Israel; og en profetinde ved navn Anna talte om ham til alle, som forventede Jerusalems forløsning. Der var ingen profet større end Johannes døbereren, ham Gud havde valgt til at fremstille for Israel det Guds Lam, som skulle bære verdens synd.

Den kristne tidsalder begyndte med Helligåndens udgydelse, og en mangfoldighed af åndelige gaver viste sig iblandt de troende. Disse gaver kom til syne i en så rigelig grad, at Paulus kunne sige til menigheden i Korinth: "Men til enhver gives Åndens åbenbarelse til det, som er gavnligt" til enhver i menigheden, ikke til enhver i verden, således som mange har villet udlægge det.

Siden det store frafald har disse gaver sjældent vist sig, og dette er sandsynligvis grunden til den blandt kristne almindelig udbredte opfattelse, at de kun tilhørte den første menighed. Men mon det ikke skyldes menighedens vildfarelse og vantro, at disse gaver ophørte? Når Guds folk kommer tilbage til den oprindelige tro, således som tilfældet visselig vil blive ved forkyndelsen af Guds bud og Jesu tro, mon da ikke "sildigregnen" atter vil frembringe disse gaver? Ud fra et rent logisk synspunkt har vi grund til at forvente dette. Trods de mange frafald i den jødiske

tidsalder begyndte og afsluttedes den med særskilte åbenbarelses af Guds Ånd. Og det er ikke rimeligt at antage, at den kristne tidsalder, hvis lys i forhold til den tidligere husholdning er, som solens glans sammenlignet med månens svage stråler, skulle begynde i herlighed og ende i dunkelhed. Og eftersom et særskilt åndens værk var nødvendigt for at berede et folk for Kristi første komme, hvor meget mere er det da ikke for hans andet komme, og det så meget mere som de sidste dage skulle rumme større farer end nogen tidligere tidsperiode. Falske profeter skulle få magt til at gøre store tegn og undere, så at endog de udvalgte skulle forføres, om det var muligt. Men lad os høre, hvad sandhedens bog siger:

"Og han sagde til dem: Gå ud i al verden og prædik evangeliet for al skabningen! Den, som tror på mig og bliver døbt, han skal blive frelst; men den, som ikke tror på mig, skal blive fordømt. Men disse tegn skal følge dem, som tror: I mit navn skal de uddrive onde ånder; de skal tale med nye tunger; de skal tage på slanger, og dersom de drikker nogen gift, skal det ikke skade dem; på syge skal de lægge hænder, og de skal helbredes." Mark. 16,15-18.

En bibeloversættelse siger: "Disse tegn skal ledsage de troende." Åndens gaver var ikke begrænset til apostlene, men strakte sig til alle de troende. Hvem vil så få del i dette? De, som tror! Hvor længe? Der er ingen tidsgrænse sat. Løftet er knyttet til den store befaling om at prædike evangeliet og er gyldig for alle de troende.

Men man indvender, at denne hjælp kun blev lovet apostlene og dem, der ved deres forkyndelse skulle tro at disse fuldbyrdede befalingen og grundlagde evangeliet, og at gaverne dermed ophørte. Men lad os se, om den store missionsbefaling ophørte med den slægt. I Matt. 28,19-20. læser vi: "Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende."

Evangeliets forkyndelse skal, efter denne befaling ikke ophøre med den apostoliske menighed, hvilket klart fremgår af løftet: "Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." Han siger ikke: "Jeg er med jer, I apostle, overalt, helt til jordens ender, men hans ord lyder: "Jeg er med jer alle dage til verdens, eller tidens ende". Man kan ikke sige, at det er den jødiske tidsalder, der sigtes til, for den var allerede ophørt ved korset. Man må derfor slutte, at forkyndelsen af og troen på det oprindelige evangelium altid vil være ledsaget af den samme åndelige bistand. Befalingen til apostlene gjaldt den kristne tidsalder og omfattede denne i sin helhed. Gaverne gik en tid tabt på grund af frafald, men de vil vise sig på ny, når den kristne tro og livsførelse atter vækkes til live.

I 1Kor. 12,28. oplyses vi om, at Gud har anbragt eller sat visse åndelige gaver i menigheden; og dersom bibelen ikke indeholder noget bevis for, at han har ophævet eller fjernet disse gaver, må man gå ud fra, at det var meningen, de skulle forblive der. Hvor er da beviset for, at de er ophævet? Det siges måske i hint mystiske kapitel, hvor den jødiske sabbat ophæves og den "kristne" sabbat indføres. Er det ikke et kapitel i lovløshedens hemmeligheds og syndens menneskes bog? Imidlertid vil nogen måske gøre gældende, at det bibelske bevis for disse gavers ophør findes i følgende skriftsted: "Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er profetiske gaver, de skal forgå, eller tungetale, den skal ophøre, eller kundskab, den skal forgå; thi vi kender stykkevis og profeterer stykkevis; men når det fuldkomne kommer, da skal det stykkevis forgå. Da jeg var barn, talte jeg som et barn, tænkte jeg som et barn, dømte jeg som et barn; efter at jeg er blevet mand, har jeg aflagt det barnagtige. Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da skal jeg erkende, ligesom jeg jo blev erkendt. Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre." 1Kor. 13,8-13.

Dette skriftsted forudsiger, at ikke alene de åndelige gaver, men også tro og håb engang skal ophøre. Men hvornår skulle de ophøre? Vi ser fremad til den tid, da håbet skal

forvandles til den lykkelige virkelighed, troen blive til beskuelse og bønnerne forme sig som lov og pris. De skal ophøre, når det fuldkomne kommer, da vi ikke længere skal se dunkelt, som i et spejl, men skue ansigt til ansigt. Den fuldkomne dag, da de retfærdige bliver fuldkommengjort og ser, ligesom de ses, hører endnu fremtiden til. Vel er det sandt, at da det syndens menneske var kommet til mands modenhed, havde det afskaffet sådanne "barnagtige" ting som profetiske gaver, tungemål og kundskab og de første kristnes tro, håb og kærlighed; men dette bibelvers indeholder intet, der beviser, at Gud havde til hensigt at fjerne de gaver, som han havde sat i menigheden, førend dens tro og håb var blevet til virkelighed, eller førend udødeligheds tilstandens overvættede herlighed skulle fordunkle de herligste åbenbarelser af åndelig kraft og kundskab, der nogensinde gav sig til kende her i dødelighedens land.

Den indvending, nogle er fremkommet med på grundlag af 2Tim. 3,16. fortjener kun en forbigående bemærkning. Dersom Paulus med sin udtalelse om, at skriften skulle gøre gudsmennesket fuldkommet, dygtiggjort til al god gerning, mente, at intet mere skulle skrives under åndens inspiration, hvorfor var han da selv i det samme øjeblik i færd med at føje noget mere til skriften? Hvorfor lagde han da ikke pennen til side i det øjeblik, han havde skrevet denne sætning? Og hvorfor skrev Johannes åbenbaringsens bog på et tidspunkt, som falder endnu tredive år senere? Denne bog indeholder også et skriftsted, der er blevet anvendt, som bevis for afskaffelsen af de åndelige gaver:

"Jeg vidner for enhver, som hører denne bogs profetis ord: Dersom nogen lægger noget til disse ting, da skal Gud lægge på ham de plager, der er skrevet om i denne bog. Og dersom nogen tager noget bort fra denne profetis bogs ord, da skal Gud tage hans lod bort fra livets træ og fra den hellige stad, om hvilke der er skrevet i denne bog." Åb. 22,18-19.

På grundlag af dette skriftsted påstås det, at Gud, som fordem mange gange og på forskellige måder talte til fædrene ved

profeterne, og som i begyndelsen af den evangeliske husholdning meddelte sig gennem Jesus og hans apostle, herved højtideligt har lovet aldrig mere at sende menneskene nogen meddelelse ad denne vej. Derfor må enhver profetisk tale efter det omtalte tidspunkt være falsk. Dette, påstår man, afslutter rækken af inspirerede skrifter. Hvis det er rigtigt, hvorfor skrev Johannes da først sit evangelium efter sin hjemkomst fra Patmos til Efesus? Føjede han derved noget til profetien i den bog, han skrev på øen Patmos? Det fremgår klart af skriftstedet, at advarselen imod at føje noget til eller tage noget bort ikke gælder samtlige skrifter, som vi har dem samlet i bibelen, men det særskilte skrift åbenbaringens bog, som den kom fra apostlens hånd. Alligevel har intet menneske ret til at føje noget til eller tage noget bort fra nogen anden bog, der er skrevet under guddommelig inspiration. Føjede Johannes noget til Daniels profetiske bog, da han skrev åbenbaringen? Aldeles ikke. En profet har ingen ret til at ændre Guds ord. Men Johannes's syner bekræfter de syner, Daniel havde, og kaster i høj grad forøget lys over de emner, Daniels bog omtaler. Vi må derfor slutte, at Herren ikke har forpligtet sig til at forholde sig tavs, men at det stadigvæk står ham frit for at tale. Måtte det derfor altid være vort hjertes bøn: Tal, Herre, gennem hvem du vil; din tjener hører!

Forsøget på at bevise fra den hellige skrift, at de åndelige gaver er afskaffet, viser sig således at være ganske forfejlet. Og eftersom dødsrigets porte intet skal formå imod menigheden, og eftersom Gud stadigvæk har et folk på jorden, må vi forvente, at disse gaver vil udvikle sig i forbindelse med den tredje engels budskab et budskab, der vil føre menigheden tilbage på apostolisk grund og i sandhed gøre den til verdens lys og ikke til mørke.

Og videre: Vi er på forhånd blevet advaret om, at der i de sidste dage skal fremstå falske profeter, og bibelen giver os en regel, efter hvilken vi kan prøve deres lære, og gør det muligt for os at skelne mellem det sande og det falske. Det store prøvemiddel er Guds lov; med den skal såvel profeternes taler, som

deres moralske karakter prøves. Hvis der ingen sande profetier skulle fremkomme i de sidste dage, hvor meget lettere ville det så ikke have været at nøjes med at påpege denne kendsgerning og derved forebygge enhver anledning til bedrag end at give os en regel for deres prøvelse, ifald der skulle fremstå sande, såvel som falske profeter!

I Es. 8,19-20. forekommer der en Profeti om visse åndeforeteelser i den nærværende tid, og loven anvises som den regel, efter hvilken disse foreteelser skal prøves: "Til loven og til vidnesbyrdet; dersom de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, så er det, fordi der intet lys er i dem." (en engelsk bibeloversættelse): Hvorfor skulle der stå: "Dersom de ikke taler," hvis der på den tid ikke skulle lyde nogen sand Åndens åbenbarelse eller profetisk tale? Jesus siger: "Vogt jer for de falske profeter. Af deres frugter skal I kende dem." Matt. 7,15-16. Disse ord forekommer i bjergprædikenen, og enhver vil forstå, at de har deres gyldighed for menigheden i den kristne tidsalder. Falske profeter skal kendes af deres frugter, eller med andre ord: af deres moralske karakter. Den eneste prøve, der kan afgøre, om deres frugter er gode eller slette, er Guds lov. Derfor henvises vi til loven og til vidnesbyrdet. Sande profeter vil ikke alene tale i overensstemmelse med dette ord, men deres liv vil også være i samklang dermed. Den, der taler og lever således, skal vi ikke fordømme.

Det har altid været et kendetegn hos falske profeter, at de har syner om fred; de vil sige "Fred og ingen fare", når undergangen pludseligt kommer over dem. De sande profeter vil uforfærdet straffe synden og advare verden imod den kommende vrede.

Profetier, der er i strid med de klare og bestemte udtalelser i Guds ord, må forkastes. Dette er, hvad Frelseren lærte sine disciple, da han underviste dem om den måde, hvorpå han ville komme igen anden gang. Da Jesus opfor til himlen, medens disciplene stod og så derpå, blev det udtrykkeligt sagt af englenerne, at "denne Jesus" skal komme igen på samme måde, som de havde set ham fare op til

himlen. Under henvisning til falske profeters virksomhed i de sidste dage forudsiger Jesus derfor: "Om de siger til jer: Se, han er i ørkenen, da gå ikke derud; se, han er i kamrene, da tro det ikke!" Al sand profetisk tale om dette emne må være en erkendelse af hans synlige komme fra himlen. Hvorfor sagde Jesus ikke: Forkast enhver profeti på den tid, for da vil der ikke mere findes sande profeter?

I Ef. 4,11-13. står der: "Og han gav nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere til de helliges fuldkomne beredelse, til en tjenestegering, til Kristi legemes opbyggelse, indtil vi alle når til enheden i troen på og erkendelsen af Guds søn, til mands modenhed, til Kristi fylde mål af vækst."

Af et tidligere: Vers i det samme kapitel lærer vi, at da Jesus opfor til det høje, gav han menneskene gaver. Blandt disse gaver opregnes apostle, profeter, evangelister, hyrder og lærere. Hensigten med disse gaver var de helliges fuldkomne beredelse i enhed og kundskab. Nogle, der i vor tid kalder sig hyrder og lærere, påstår at disse gaver fuldbyrdede deres hensigt for omkring atten hundrede år siden og derfor er ophørte. Men hvorfor beholder de så selv benævnelsen hyrder, pastorer og lærere? Dersom dette skriftsted begrænser det profetiske embede til den første menighed i den kristne tidsalder, må det samme gælde evangelisternes og alle de andres embeder; thi der gøres ingen forskel.

Lad os et øjeblik betragte dette punkt. Alle disse gaver blev skænket til de helliges fuldkomne beredelse i enhed, kundskab og ånd. Under indbydelsen af disse gaver kunne apostelmenigheden i nogen tid nyde en enhed, der udtrykkes med disse ord: "De troendes mængde havde et hjerte og en sjæl." Og det synes at være en naturlig følge af denne enighed. Når der står, at med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrdet om den Herres Jesu opstandelse, og der var stor nåde over dem alle". Apg. 4,31-34. Hvor attråværdigt ville ikke et sådant forhold være nu! Men frafaldet med dets splittende og ødelæggende

virksomheder fordærvede det skønne hos denne menighed og klædte den i sæk. Følgen blev splid og forvirring. Aldrig har der været så stor troforskell inden for kristenheden som i vor tid. Var åndens gaver nødvendige for at bevare troens enhed i apostelmenigheden, hvor meget mere nødvendige er de da ikke for at genoprette troens enighed nu! Profetierne viser til overflod, at det er Guds hensigt at genoprette enheden i menigheden i de sidste dage. Vægterne vil se, når Herren vender tilbage til Zion. Vi læser også, at ved endens tid vil de forstandige forstå. Når dette sker, vil troens enhed være at finde hos alle, som Gud kalder forstandige; for de, der virkelig har en rigtig forståelse af sagen, må nødvendigvis have den samme forståelse. Intet andet kan hidføre denne enhed. De åndelige gaver, blev givet med dette bestemte mål for øje!

Af disse og lignende betragtninger må det være klart, at den fuldkomne tilstand i menigheden, som her er forudsagt, endnu hører fremtiden til, og følgelig kan den endelige hensigt med disse gaver endnu ikke være nået. Brevet til efeserne blev skrevet ca. 64

1Thess. 5,19-21: "Udsluk ikke Ånden, ringeagt ikke profetier, prøv alt, behold det gode!"

I dette brev kommer apostelen ind på spørgsmålet om Herrens andet komme. Derefter beskriver han tilstanden blandt de vantro, som på det tidspunkt taler om "Fred og ingen fare", når Herrens dag er nær og pludselig undergang kommer over dem ligesom en tyv om natten. Med disse forhold for øje formaner han dernæst menigheden til at våge og være ædru. Blandt de formaninger, han giver, er også de ord, vi netop har anført: "Udsluk ikke ånden" o. s. v. Nogle mener måske, at disse tre vers ingen som helst forbindelse har med hverandre indbyrdes. Men de har en naturlig forbindelse i den orden, hvori de forekommer. Den, der udslukker Guds Ånd, vil blive ledt til at foragte profetisk tale, som er åndens retmæssige frugt. "Jeg vil udgyde min ånd over alt kød; jeres sønner og jeres døtre skal profetere." Joel 3,1. Udtrykket "prøv alt" er

her begrænset til det foreliggende emne, nemlig profetisk tale og vi skal underkaste ånderne de prøver, som Gud har anvist i sit ord. Åndelige forførelser og falske profetier forekommer i overflod i vore dage, og der er ingen tvivl om, at dette skriftsted har en særskilt anvendelse netop her. Læg imidlertid mærke til, at apostelen ikke siger: Forkast alt, men: Prøv alt; hold fast ved det gode.

Joel 3,1-5: "Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min ånd over alt kød; jeres sønner og jeres døtre skal profetere, jeres gamle skal drømme, drømme og jeres unge se syner; også over trælle og trælkvinder vil jeg udgyde min ånd i de dage. Og jeg lader ske tegn i himlen og på jorden, blod, ild og røgstøtter. Solen skal vendes til mørke og månen til blod, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Men enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses; thi på Zions bjerg og i Jerusalem skal der være frelse, som Herren har sagt; og til de undslupne "de levnedede" skal hver den høre, som Herren kalder."

Denne profeti, som Joel her taler om, udgydelsen af Helligånden i de sidste dage, fik ikke en fuldstændig opfyldelse ved begyndelsen af den evangeliske tidsalder. Dette fremgår klart af de deri omtalte undere i himlen og på jorden, der skulle være forløbere for "Herrens store og frygtelige dag". Denne frygtelige dag er dog endnu i fremtiden. Hele den evangeliske tidsalder kan kaldes de sidste dage; men det ville være meningsløst at sige, at de sidste dage alene tilhører et tidspunkt, som indtraf for atten hundrede år siden. Disse dage strækker sig ned til Herrens dag, da levningen af Guds folk på jorden skal befries; for "på Zions bjerg og i Jerusalem skal der være en rest, som Jehova har sagt; til de levnedede skal høre, hvem Jehova har kaldet". Joel 3,5.

Denne levning eller "rest", der lever og er vidne til de tegn og undere, der bebuder Herrens store og frygtelige dag, er uden tvivl den levning eller "rest", som omtales i Åb. 12,17, den sidste generation i Herrens menighed på jorden: "Og dragen blev forbitret på kvinden og gik bort for at føre krig mod

resten af hendes slægt dem, der holder Guds befalinger og har Jesu Kristi vidnesbyrd."

Denne sidste rest af den evangeliske menighed vil være i besiddelse af Åndens gaver. Og derfor vil der blive ført krig mod dem, der tilhører denne rest, fordi de holder Guds bud og har Jesu Kristi vidnesbyrd. Se Åb. 12,17. Jesu Kristi vidnesbyrd siges i Åb. 19,10. at være profetiens ånd; for engelen sagde: "Jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu Vidnesbyrd; thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd." I Åb. 22,9. giver Engelen udtryk for den samme tanke: "Jeg er din medtjener og dine brødres, profeternes." Sammenligningen fremhæver det betydningsfulde i udtrykket "Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd." Men Jesu vidnesbyrd indbefatter alle de gaver, der hører Ånden til. Paulus siger: "Jeg takker min Gud altid for jer, for den Guds nåde, som blev givet jer i Kristus Jesus, at I ved ham er blevet rige i alt, i al tale og al kundskab, ligesom vidnesbyrdet om Kristus Jesus er blevet stadfæstet hos jer, så at I ikke står tilbage i nogen nådegave, idet I forventer vor Herres Jesu Kristi åbenbarelse." 1Kor. 1,4-7. Kristi vidnesbyrd blev stadfæstet i den korinthiske menighed, og dette havde til følge, at de ikke stod tilbage i nogen nådegave. Er det derfor ikke berettiget at drage den slutning, at når den sidste levning af Guds folk bliver stadfæstet i Jesu vidnesbyrd, vil den ikke stå tilbage i nogen nådegave, medens den venter på vor Herres Jesu Kristi tilsynkomst?

Satans fald

Satan var engang en hædret engel i himlen, næst efter Kristus i rang. Hans ansigt var, ligesom de andre engles, mildt og bar præg af lykke. Hans pande var høj og bred og røbede stor forstand. Hans skikkelse var fuldkommen, hans holdning ædel og majestætisk. Men da Gud sagde til sin søn: "Lad os gøre mennesker i vort billede," blev Satan misundelig på Jesus. Han ønskede at blive spurgt til råds angående menneskets dannelse, og da dette ikke skete, fyldtes han med misundelse, skinsyge og had. Han

ønskede at modtage de højeste æresbevisninger i himlen næst efter Gud.

Indtil denne tid havde der i hele himlen rådet orden, harmoni og fuldkommen overensstemmelse med Guds herredømme. Det var den største synd at gøre oprør mod hans forordning og vilje. Hele himlen syntes at være i bevægelse. Englene blev samlet i kompagnier, hver afdeling med en ledende engel i spidsen. Begærlig efter at ophøje sig selv og uvillig til at underkaste sig Jesu myndighed rettede Satan beskyldninger mod Guds herredømme. Nogle af englene sympatiserede med Satan i hans oprør, medens andre med styrke forsvarede Guds ære og visdom, idet han gav sin Søn myndighed. Der blev strid blandt englene. Satan og hans tilhængere stræbte efter at reformere Guds ledelse. De ønskede at skue ind i hans uransagelige visdom og at få at vide, hvilken hensigt han havde med at ophøje Jesus og udruste ham med en så uindskrænket magt og kommando. De satte sig op imod sønnens autoritet. Hele den himmelske hær blev sammenkaldt til at møde for faderen, for at enhver sag kunne blive afgjort. Det blev da besluttet, at Satan skulle udstødes af himlen sammen med alle de engle, der havde forenet sig med ham i oprøret. Der blev nu strid i himlen. Engle var med i kampen; Satan ønskede at besejre Guds søn og dem, der bøjede sig for hans vilje. Men de gode og trofaste engle fik overhånd, og Satan blev uddrevet fra himlen sammen med sine tilhængere.

Efter at Satan og de, der faldt med ham, var blevet udelukket af himlen, og han forstod, at han for stedse havde mistet al dens renhed og herlighed, angrede han og ønskede at få adgang til himlen igen. Han var villig til at indtage sin rette plads eller en hvilken som helst stilling der måtte blive ham anvist. Men nej, himlen måtte ikke udsættes for fare. Hele himlen kunne blive fordærvet, hvis han fik lov at komme derind på ny, for synden havde sin oprindelse hos ham, og han havde oprørssæden i sig. Både han og hans tilhængere græd og tryglede om atter at blive taget til nåde hos Gud. Men deres synd, deres had, deres misundelse og skinsyge havde

været så stor, at Gud ikke kunne udslette den. Den måtte blive stående for at få sin endelige straf.

Da det gik op for Satan, at der ikke fandtes mulighed for, at han atter kunne blive taget til nåde hos Gud, begyndte hans ondskab og had at åbenbare sig. Han holdt råd med sine engle, og der blev lagt en plan om stadigvæk at modarbejde Guds herredømme. Da Adam og Eva blev sat i den smukke have, var Satan i færd med at planlægge deres ødelæggelse. Hvis dette lykkelige par adlød Gud, fandtes der ingen måde, hvorpå deres lykke kunne berøves dem. Satan kunne ikke påvirke dem med sin magt, medmindre de først viste ulydighed mod Gud og forspildte hans velbehag. Der måtte derfor lægges en eller anden plan for at lede dem til ulydighed, således at de pådrog sig Guds mishag og mere direkte kom ind under Satans og hans engles indflydelse. Det blev besluttet, at Satan skulle påtage sig en anden skikkelse og udvise Interesse for menneskene. Han måtte tale fordægtigt imod Guds sanddrøhed og skabe tvivl om, hvorvidt Gud mente netop, hvad han sagde; dernæst måtte han vække deres nysgerrighed og forlede dem til at ville trænge ind i Guds uransagelige planer, nøjagtigt den samme synd, som han selv havde gjort sig skyldig i. De skulle også grunde over, hvad årsagen vel kunne være til, at der blev gjort indskrænkninger med hensyn til kundskabens træ.

Menneskets fald

Hellige engle besøgte ofte haven og underviste Adam og Eva om deres beskæftigelse, ligesom de også oplyste dem om Satans oprør og fald. Englene advarede dem imod Satan og rådede dem til ikke at skilles fra hinanden under deres virke, da de så kunne komme i berøring med den faldne fjende. Englene pålagde dem, at de nøje måtte følge de anvisninger, Gud havde givet dem, for kun, i fuldkommen lydighed kunne de være sikre og den faldne fjende kunne ikke få magt over dem.

Satan begyndte med Eva for at forlede hende til ulydighed. Snart begik hun en fejl, ved at gå bort fra sin mand, dernæst ved at opholde sig i nærheden af det forbudne træ, og endelig ved at lytte til fristerens røst og endog vove at betvivle, hvad Gud havde sagt: "Den dag du spiser deraf, skal du visselig dø!" Hun tænkte, at Herren måske ikke mente netop, hvad han sagde, og dristigt udrakte hun sin hånd, tog af frugten og spiste. Den var en lyst for øjet og behagelig for smagen. Derpå blev hun mistroisk fordi Gud havde forholdt dem noget, der virkelig var til deres bedste, og hun bød sin mand frugten og fristede derved ham. Hun fortalte Adam alt, hvad slangen havde sagt, og udtrykte sin forbavselse over, at den kunne tale.

Jeg så, at der kom et udtryk af Sorg i Adams ansigt. Han syntes at være bange og forbavset. Det så ud til, at der foregik en kamp i hans sind. Han følte sig forvisset om, at dette var den fjende, de var blevet advaret imod, og at hans hustru måtte dø. De måtte skilles. Hans kærlighed til Eva var stor, og i lutter modløshed besluttede han at dele hendes skæbne. Han greb frugten og spiste den hastigt. Nu jublede Satan. Han havde gjort oprør i himlen og havde vundet tilhængere, der elskede ham og fulgte ham i hans oprør. Han var falden og havde også ført andre til fald. Og nu havde han fristet kvinden til at nære mistillid til Gud, til at anstille undersøgelse angående Guds visdom. Til at forsøge at trænge ind i hans alvise planer. Satan vidste, at kvinden ikke ville falde alene. Kærlighed til Eva ledte Adam til ulydighed mod Guds befaling, og han faldt ligesom hun.

Beretningen om Menneskets fald spredtes gennem himlen. Hver en harpe forstummede. Englene tog i bedrøvelse deres kroner af deres hoveder. Hele himlen var i bevægelse. En rådslagning fandt sted for at bestemme, hvad der var at gøre med det skyldige par. Englene frygtede for, at de kunne udrække deres hånd og spise af livets træ og blive udødelige syndere. Men Gud sagde, at han ville uddrive overtræderne af haven. Der blev øjeblikkelig sendt engle ud for at vogte vejen til livets træ. Det havde været Satans overlagte plan, at Adam og Eva skulle vise ulydighed mod Gud,

pådrage sig hans mishag og derpå spise af livets træ, så de kunne leve evindeligt i synd og ulydighed. Synden kunne derved blive evig. Men hellige engle blev sendt for at uddrive dem af haven, og for at spærre adgangen til livets træ. Hver, af disse mægtige engle, havde i deres højre hånd noget, der så ud som et blinkende sværd.

Nu triumferede Satan. Ved sit fald havde han påført andre lidelse. Han var blevet udelukket fra himlen. Adam og Eva var blevet udelukket fra paradiset.

Frelsesplanen

Sorg fyldte himlen, da det blev kendt, at mennesket var faldet i synd og at den verden, som Gud havde skabt, ville blive fyldt med dødelige væsener, der var viet til elendighed, sygdom og død. At der ingen udvej var, for at redde de ulydige. Hele Adams slægt måtte dø. Jeg så den elskelige Jesus og lagde mærke til et udtryk af medlidenhed og sorg i hans ansigt. Snart så jeg ham nærme sig det overvældende klare lys, der indhyllede faderen. Min ledsagende engel sagde: Han er i fortrolig samtale med sin fader. Der syntes at råde stor ængstelse blandt englene, medens Jesus talte med sin fader. Tre gange blev han omhyllet af det herlige lys omkring faderen, og den tredje gang han kom fra faderen, kunne hans skikkelse ses. Hans åsyn var roligt, blottet for ethvert spor af bekymring og tvivl og strålede af en velvilje og en ynde, som ord ikke kan beskrive. Han meddelte da engleskaren, at en udvej til redning for det fortabte menneske var fundet. Han meddelte dem, at han havde talt med sin fader og havde tilbudt at give sit liv som en løsepenge, at påtage sig dødsdommen, for at menneskene ved ham kunne få syndsforladelse; at de ved hans blods fortjeneste og ved lydighed mod Guds lov kunne nyde Guds velbehag og blive ført ind i den smukke have og spise frugten af livets træ.

I begyndelsen kunne englene ikke glæde sig. Deres anfører lagde ikke skjul på noget, men oplod for dem frelsens plan. Jesus fortalte

dem, at han ville stå imellem faderens vrede og den syndefulde menneskehed. At han ville bære ugudelighed og forhånelse. At kun få, ville modtage ham, som Guds søn. Næsten alle ville hade og forkaste ham. Han ville forlade al sin herlighed i himlen, åbenbare sig på jorden, som et menneske. Fornedre sig som et menneske og ved egen erfaring blive kendt med de forskellige fristelser, som menneskene ville være omgivet af. For at han kunne vide, hvordan han bedst kunne trøste dem, der blev fristet. Og at han til sidst, når hans mission som lærer var fuldbyrdet, ville blive overgivet i menneskers hænder og gennemgå de grusomste lidelser, som Satan og hans engle kunne lede ugudelige mennesker til at plage ham med. At han skulle dø den grusomste død, ophængt mellem himlen og jorden, som en skyldig synder. At han ville gennemgå timelange grusomme kvaler, som ikke engang engle kunne holde ud at se på, de ville skjule deres ansigter for synet. Det var ikke blot legemlige kvaler han ville komme til at lide, men også åndelige kvaler. Åndelige kvaler af en sådan art at de legemlige lidelser på ingen måde kunne sammenlignes med dem. Vægten af hele verdens synder ville hvile på ham. Han meddelte dem, at han ville dø og opstå igen på den tredje dag, og at han ville opstige til sin fader for at bede for genstridige, syndefulde mennesker.

Englene kastede sig ned for ham. De tilbød at ofre deres liv. Jesus sagde til dem, at han ved sin død ville frelse mange, men at en engels liv ikke kunne betale skylden. Hans liv alene ville blive antaget af faderen, som løsesum for menneskene. Jesus meddelte dem også, at de skulle få lov til at være med i frelsesplanen. De skulle være hos ham og til forskellige tider styrke ham. At han skulle påtage sig menneskets faldne natur, og at hans kraft ikke engang ville stå på højde med deres. Han sagde til dem, at de skulle blive vidne til hans fornærelse og store lidelser, og at de, når de blev vidne til hans lidelser og til menneskenes had imod ham, ville gribes af de stærkeste sindsbevægelser, og i deres kærlighed til ham ønske at befri ham fra hans mordere, men at de ikke måtte gribe ind. De skulle være medvirkende ved hans opstandelse. Han

oplyste, at frelsesplanen var lagt, og at hans fader havde godkendt planen.

I helligt vemod trøstede og opmuntrede Jesus englene og meddelte dem, at de, som han forløste, skulle være hos ham og at han ved sin død ville genløse mange og tilintetgøre den, der har dødens væld. Og at Faderen ville give ham al magt under himlen, og han skulle besidde det til evig tid. Satan og syndere ville blive tilintetgjort og aldrig mere forstyrre himlen eller den rensede nye jord. Jesus bød den himmelske hær forsone sig med den plan, hans Fader havde godkendt, og glæde sig over, at faldne mennesker ved hans død atter kunne blive ophøjet og nyde himlens lykke.

Glæde, usigelig glæde fyldte nu himlen, og det himmelske kor istemte en sang til pris og hyldest. De slog deres harper an og sang en tone højere end før, på grund af den store miskundhed og nåde, som Gud udviste, idet han hengav sin højt elskede søn i døden for en slægt af oprørere. Der lød et væld af pris og hyldest for Jesu selvfornægtelse og opofrelse, fordi han ville samtykke i at forlade Faderens skød og vælge et liv i lidelse og kval og en vanærende død for at give liv til andre.

Engelen sagde: "Tror I, at Faderen uden kamp gav afkald på sin højt elskede søn? Nej, nej! Spørgsmålet om, hvorvidt han skulle lade den skyldige menneskeslægt forgå, eller om han skulle give sin elskede søn i døden for den, kostede endog himlens Gud en kamp." Engle nærrede så stor interesse for menneskenes frelse, at der iblandt dem fandtes sådanne, som ville give afkald på deres herlighed og ofre livet for fortabte mennesker. "Men," sagde min ledsagende engel, "det ville intet gavne. Overtrædelsen var så stor, at en engels liv ikke kunne betale skylden. Intet uden hans Søns død og midlertidig gerning ville kunne betale skylden og frelse fortabte mennesker fra en håbløs elendighed og sorg."

Englene fik tildelt de gerninger de skulle udføre. De skulle stige op og ned med styrkende balsam fra Guds herlighed, for at trøste Guds Søn i hans lidelser og tjene ham.

Deres gerning bestod tillige i at beskytte og bevare Guds børn fra de onde engle og fra det mørke, som Satan ville sprede omkring dem. Jeg så, at det var umuligt for Gud at omgøre eller forandre sin lov for at frelse de fortabte, og derfor tillod han sin elskede Søn, at dø for menneskets overtrædelse.

Satan frydede sig atter med sine engle over, at han ved at forvolde menneskenes fald kunne bringe Guds Søn ned fra hans ophøjede stilling. Han fortalte sine engle, at når Jesus engang påtog sig faldne menneskers natur, ville han kunne overmande ham og forhindre frelsesplanens gennemførelse.

Satan blev fremstillet for mig, sådan som han engang var, en lykkelig og ophøjet engel. Derpå så jeg ham, som han nu er. Han har stadig en kongelig skikkelse. Hans træk er endnu ædle, men hans ansigtsudtryk vidner om, at han er ulykkelig, og fuld af ængstelse, bekymring, bedrag og allehånde ondt. Den pande, der engang var så ædel, er begyndt at hælde tilbage nede ved øjnene. Jeg så, at han så længe havde hengivet sig til det onde, at hver eneste god egenskab var fordærvet og hvert ondt træk, var veludviklet. Hans blik var lumsk og listigt og røbede stor skarpsindighed. Han var stor af legemsskikkelse, men kødet hang løst omkring hans hænder og ansigt. Da jeg så ham, havde han hagen hvilende i venstre hånd og syntes at være hensunken i dybe tanker. I hans ansigt var der et smil så fuldt af ondskab og djævelsk list, at det bragte mig til at skælve. Dette smil har han, lige før han griber sit bytte, og når han får byttet i sin snare, bliver smilet rædsomt.

Kristi første komme

Jeg blev ført ned til den tid, da Jesus skulle påtage sig menneskets natur, fornedre sig selv som et menneske og møde Satans fristelser.

Hans fødsel var uden verdslig storhed. Han blev født i en stald og lagt i en krybbe, men han fik en langt større ære ved sin fødsel end nogen anden af menneskenes børn. Engle fra

himlen underrettede hyrderne om Jesu komme, og lys og herlighed fra Gud ledsagede deres vidnesbyrd. De himmelske herskarer spillede på deres harper og ærede Gud. Jublende forkyndte de Guds Søns Komme til en falden verden for at fuldbyrde frelsens værk og ved sin død bringe menneskene fred, lykke og evigt liv. Gud hædrede sin Søns komme, og engle tilbad ham.

Guds engle svævede over stedet, hvor han blev døbt; Helligånden kom ned i en dues skikkelse og satte sig på han, og medens folket stod der højlig forbavset og med øjnene fæstet ved ham, hørtes Faderens røst fra himlen: Du er min Søn, den elskelige, i dig har jeg velbehag!

Johannes var ikke sikker på, at det var frelseren, der kom for at døbes af ham i Jordan; men Gud havde lovet ham et tegn, ved hvilket han skulle kunne kende det Guds Lam. Dette tegn blev givet, da den himmelske due satte sig på Jesus, og Guds herlighed skinnede omkring ham. Johannes udrakte sin hånd, pegede på Jesus og råbte med høj røst: "Se det Guds Lam, som bærer verdens synd!"

Johannes meddelte sine disciple, at Jesus var den forjættede Messias, verdens frelser. Da hans egen virksomhed nærmede sig sin afslutning, lærte han sine disciple at se hen til Jesus og følge ham som den store lærer. Johannes' liv var et sorgfyldt og selvfornegtende liv. Han forkyndte Kristi første komme, men det blev ham ikke forundt at være vidne til hans undergerninger og glæde sig over den kraft, som åbenbarede sig ved ham. Da Jesus skulle grundlægge sin egen virksomhed som lærer, vidste Johannes, at han selv måtte dø. Hans røst blev sjældent hørt undtagen i ørkenen. Han førte et ensomt liv. Han klyngede sig ikke til sin faders familie for at nyde deres selskab, men forlod dem for at kunne fuldbyrde sin mission. Skarer forlod de travle stæder og landsbyer og strømmede ud i ørkenen for at høre den vidunderlige profets tale. Johannes lagde øksen ved træets rod. Uden frygt for følgerne straffede han synden og beredte vejen for Guds Lam.

Herodes følte sig grebet, da han hørte Johannes' kraftige, tydelige vidnesbyrd, og dybt interesseret spurgte han, hvad han måtte gøre for at kunne blive hans discipel. Johannes kendte til, at Herodes stod i sinde at tage sin Broders hustru til ægte, medens hendes mand endnu levede, og fortalte ham uforbeholdent, at dette ikke var tilladt. Herodes var uvillig til at gøre en opofrelse. Han ægtede sin broders hustru, og under hendes påvirkning greb han Johannes og satte ham i fængsel, dog med tanke på at frigive ham. Medens Johannes sad indespærret, fik han af sine disciple meddelelse om Jesu mægtige gerninger. Han kunne ikke selv lytte til hans nådige ord" men disciplene fortalte ham derom og trøstede ham med, hvad de havde hørt. Som følge af den indflydelse, Herodes' hustru øvede, blev Johannes snart halshugget. Jeg så, at de ringeste disciple, der fulgte Jesus og var vidne til hans undergerninger, var større end Johannes døberen, det vil sige, de nød en større ophøjelse og ære og havde mere glæde i livet.

Johannes kom i Elias' ånd og kraft for at forkynde Jesu første komme. Jeg blev henvist til de sidste dage og så, at Johannes var en fremstilling af dem, der i Elias' ånd og kraft skulle forkynde vredens dag og Jesu andet komme.

Da Jesus var døbt i jordan, blev han af ånden ført op i ørkenen for at fristes af Djævelen. Helligånden havde særskilt beredt ham for disse voldsomme fristelser. I fyrretyve dage blev han fristet af satan, og i de dage spiste han intet. Alt omkring ham var utiltalende, således at menneskenaturen ville vige tilbage for det. Han befandt sig på et øde, ensomt sted, sammen med de vilde dyr og djævelen. Guds Søn blev bleg og afmagtet som følge af farerne og lidelserne. Men vejen var udpeget for ham, og han måtte fuldende den gerning, han var kommen for at udføre.

Satan benyttede sig af Guds Søns lidelser og forberedte sig til at omgive ham med mangehånde fristelser i håb om at kunne overvinde ham, da han jo havde forringet sig selv til menneske. Satan kom med denne fristelse: "Dersom du er Guds Søn, da sig til

denne sten, at den skal blive til brød." Han fristede Jesus til at nedlade sig til at bruge sin guddommelige magt for at bevise, at han var messias. Jesus svarede ham mildt: "Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår gennem Guds mund."

Satan søgte en ordstrid med Jesus om, hvorvidt han var Guds Søn. Han henviste til hans svage, lidende tilstand og påstod hoverende, at han var stærkere end Jesus. Men de ord, der havde lydt fra himlen: "Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg velbehag," var nok til at holde Jesus oppe under alle hans lidelser. Jeg så, at det på ingen måde tilkom Jesus at overbevise Satan om sin magt eller om, at han var verdens Frelser. Satan havde beviser nok på Guds Søns ophøjede stilling og myndighed. Hans uvillighed til at underkaste sig Kristi autoritet havde udelukket ham fra himlen.

For at lægge sin magt for dagen førte Satan Jesus til Jerusalem og stillede ham på helligdommens tinde, hvor han fristede ham til at kaste sig ned fra den svimlende højde for derved at bevise, at han var Guds søn. Satan fremholdt de inspirerede ord: "Der er skrevet: Han skal give sine engle befaling om dig, og de skal bære dig på hænder, for at du ikke skal støde din fod på nogen sten." Jesus svarede og sagde til ham: "Der er sagt: Du må ikke friste Herren din Gud." Satan ønskede at formå Jesus til at formaste sig på grund af Faderens miskundhed og sætte sit liv i fare, inden han havde fuldført sin mission. Han havde håbet, at Frelsens plan skulle svigte; men planen var lagt for dybt til at kunne kuldcastes eller fordærves af Satan.

Kristus er eksemplet for alle Kristne. Når de fristes, eller deres rettigheder bestrides, bør de bære det med tålmodighed. De bør ikke tænke, at de er berettiget til at påkalde Herren, at han skal åbenbare sin magt, for at de kan opnå en sejr over deres fjender, medmindre Gud på en direkte måde kan blive æret og herliggjort derved. Havde Jesus kastet sig ned fra helligdommens tinde, ville det ikke have forherliget hans Fader, fordi ingen anden end Satan og Guds engle ville have været vidne til handlingen. Det ville have været

ensbetydende med at friste Herren til at give sin magt til kende for sin bitreste fjende; det ville have været at vise nedladdenhed over for ham, som Jesus kom for at besejre.

"Og han førte ham op og viste ham alle verdens riger i et øjeblik. Og djævelen sagde til ham: Dig vil jeg give hele denne magt og deres herlighed; thi den er mig overgivet, og jeg giver den, til hvem jeg vil. Dersom du altså vil tilbede mig, skal den herefter tilhøre dig. Og Jesus svarede ham og sagde: Der er skrevet : Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene."

Satan fremstillede verdens riger for Jesus i det mest tiltrækkende lys. Han tilbød, at dersom Jesus ville tilbede ham på Stedet, ville han opgive sine krav om besiddelsen af denne jord. Hvis Frelsesplanen blev gennemført og Jesus døde for at genløse menneskene, vidste Satan, at hans egen magt måtte blive begrænset og til sidst fratages ham, og at han selv ville blive tilintetgjort. Derfor var det hans udstuderede plan om muligt at hindre fuldførelsen af det store værk, som Guds Søn havde påbegyndt. Hvis genløsningens plan slog fejl, ville Satan beholde det rige, han da gjorde fordring på. Og ifald hans forsæt lykkedes, smigrede han sig med, at han ville herske i strid med himlens Gud.

Satan jublede, da Jesus lagde sin magt og herlighed til side og forlod himlen. Han tænkte, at nu havde han Guds Søn i sin vold. Det hellige par i eden lod sig så let påvirke af fristelsen, at han håbede ved sin djævelske magt og list også at kunne bringe Guds søn til fald og derved redde sit liv og sit rige. Kunne han friste Jesus til at afvige fra Faderens vilje, var hans hensigt nået. Men Jesus imødegik fristeren med de irettesættende ord: "Vig bort, Satan!" Han skulle kun bøje sig for Faderen, Satan påstod, at jordens riger hørte ham til, og antydede lumskelig, at Jesus kunne undgå alle sine lidelser, at han ikke behøvede at dø for at opnå denne verdens riger; for hvis han ville tilbede ham, kunne han erhverve alle jordiske besiddelser og opnå den ære at herske over dem. Men Jesus stod urokkelig. Han vidste, at den tid ville komme, da han med sit eget liv skulle genløse riget fra Satan, og at alle i

himlen og på jorden engang ville underkaste sig ham. Han valgte sit lidelsesfulde liv og sin frygtelige død som den af faderen beskikkede vej til at blive en retmæssig arving til jordens riger og få dem overladt i sine hænder som en evig ejendom. Også Satan vil blive overladt i hans hænder for at tilintetgøres ved døden og aldrig mere plage Jesus eller de frelste i herligheden hisset.

Kristi virksomhed

Efter at Satan havde afsluttet sine fristelser, veg han fra Jesus til en tid, engle beredte mad til Frelseren i ørkenen og styrkede ham, og Faderens velsignelse hvilede over ham. Satans voldsomste fristelser var mislykkedes, men han så fremad til den tid i Jesu virksomhed, da han ved forskellige lejligheder ville prøve sine rænker imod ham. Han håbede endnu at få overhånd over ham ved at opflamme dem, der ikke ville modtage Jesus, til at hade ham og søge at ødelægge ham. Satan holdt en særskilt rådslagning med sine disciple. De var skuffede og forbitrede over, at de intet havde formået imod Guds Søn. De tog den beslutning, at de skulle være mere listige og bruge deres magt til det yderste for at indgyde vantro i hans eget folks sind angående Jesus som verdens Frelser og således gøre ham modløs i hans mission. Dersom jøderne kunne holdes i blindhed angående profetierne og ledes til at tro, at Messias skulle fremstå som en mægtig jordisk konge, kunne de måske ledes til at foragte og forkaste Jesus, uanset hvor omhyggelige de ellers måtte være med deres ceremonier og ofringer.

Jeg så, at under Jesu virksomhed var Satan og hans engle stærkt optaget med at indgyde vantro, had og foragt hos menneskene. Når Jesus udtalte en rammende sandhed og straffede deres synder, skete det ofte, at folket blev forbitret, og Satan og hans engle tilskyndende dem til at tage Guds Søns liv. Mere end een gang tog de sten op for at stene ham, men engle beskyttede ham, bar ham bort fra den vrede skare og bragte ham i sikkerhed. Undertiden hændte det også, når de tydelige

sandheder lød fra hans hellige læber, at mængden greb ham og førte ham hen til randen af en høj i den hensigt at styrte ham ned. Der opstod en strid mellem dem indbyrdes om, hvad de skulle gøre ved ham, og også nu skjulte englenerne ham for mængdens blik, og Jesus gik midt imellem dem og undslap.

Satan håbede stadigvæk, at frelsens store plan skulle mislykkes. Han øvede al sin magt for at forhærde folkets hjerter og forbitre deres følelser imod Jesus. Han håbede, at så få ville modtage ham som Guds Søn, at han ville betragte sine lidelser og opofrelser som et alt for stort offer at bringe for så få. Men jeg så, at selv om der kun havde været to, der ville modtage Jesus som Guds Søn og tro på ham til deres sjæles frelse, ville han have gennemført planen.

Jesus begyndte sin virksomhed med at bryde Satans magt over de lidende. Han gengav de syge sundheden og gav de blinde syn; han helbredte de halte, så at de sprang af glæde og lovede Gud; dem, som i årevis havde været svage og bundet ved Satans grusomme magt, gengav han deres helbred. Med venlige ord trøstede han de svage, de bævende og de modløse. De skrøbelige og lidende, som Satan havde i sin magt, vristede han ud af hans vold og bragte dem legemlig sundhed og stor glæde og lykke. De døde oprejste han til livet, og de priste Gud for den mægtige åbenbarelse af hans kraft. Han virkede mægtigt for alle, som troede på ham.

Kristi liv var fyldt med ord og handlinger, som var udtryk for velvilje, medlidenhed og kærlighed. Han var altid påpasselig med at høre på andre og med at lindre deres smerter. Skarer af mennesker bar i deres egne legemer beviset på hans guddommelige magt. Men efter at gerningen var blevet udført for dem, var der alligevel mange, der skammede sig ved den ringe og dog mægtige lærer. Fordi rådsherrerne ikke troede på Jesus, ville folket heller ikke tage imod ham. Jesus var en sorgens mand, fuld af pine og kendt med sygdom. De kunne ikke udstå at lade sig lede af hans ædru, selvornægtende Liv. De ønskede at nyde den ære, som verden giver.

Dog var der mange, som fulgte Guds søn, hørte på hans undervisning og frydede sig ved de liflige ord, der lød fra hans læber. Hans ord var fulde af betydning, men dog så klare, at de svageste kunne forstå dem.

Satan og hans engle forblindede jødernes øjne og formørkede deres forstand og opflammede rådsherrerne og folkets ledende mænd til at tage frelserens liv. Andre blev udsendt for at føre Jesus til dem; men når de kom i nærheden af, hvor han var, blev de højlig forbavset. De så, at synet af menneskelig lidelse fyldte ham med sympati og medfølelse. De hørte, hvorledes han i kærlighed og ømhed talte opmuntrende til de skrøbelige og plagede. De hørte ham også med myndig røst true Satan og byde hans fanger gå ud i frihed. De lyttede til de visdomsord, der faldt fra hans læber, og blev betaget deraf; de kunne ikke lægge hånd på ham. De vendte tilbage til præsterne og de ældste uden at have Jesus med. Da de blev spurgt: "Hvorfor har I ikke ført ham herhen?" berettede de om hans undergerninger, som de havde været vidne til, og om de hellige ord, som de havde hørt ham tale i visdom, kærlighed og kundskab, og sluttede med at sige: "Aldrig har noget menneske talt således som dette menneske." Ypperstepræsterne anklagede dem og sagde, at også de var forført, og nogle af de ledende skammede sig over, at man ikke havde grebet ham. Præsterne spurgte hånligt, om nogen af rådsherrerne vel havde troet på ham. Jeg så, at mange af høvedsmændene og de ældste troede på Jesus, men Satan afholdt dem fra at indrømme det; de frygtede folkets hån mere, end de frygtede Gud.

Hidtil havde Satans rænker og had ikke forstyrret frelsens plan. Tiden nærmede sig, da hensigten med Jesu komme til verden skulle fuldbyrdes. Satan og hans engle holdt råd sammen og besluttede at opflamme Jesu eget folk til begærligt at kræve hans blod og overøse ham med grusomhed og hån. De håbede, at Jesus ville modsætte sig en sådan behandling og ikke holde fast ved sin ydmyghed og sagtmødighed. Medens Satan lagde sine planer" gjorde Jesus på en omhyggelig måde disciplene bekendt med de

lidelser, han måtte gennemgå at han ville blive korsfæstet, og at han ville opstå på den tredje dag. Men deres forstand syntes at være sløvet, og de kunne ikke fatte, hvad han meddelte dem.

Forklarelsen

Disciplenes tro blev i høj grad styrket ved forklarelsen" da det blev dem tilstedt at se Kristi herlighed og at høre røsten fra himlen vidne om hans guddommelige karakter. Gud ville give Jesu efterfølgere et stærkt bevis på, at han var den forjættede messias, for at de i deres bitre sorg og skuffelse over hans korsfæstelse ikke helt skulle kaste deres frimodighed bort. Ved forklarelsen sendte Herren Moses og Elias til at tale med Jesus om hans lidelse og død. I stedet for at vælge engle til at tale med hans Søn valgte Gud sådanne, som selv havde gennemgået jordiske prøvelser.

Elias havde vandret med Gud. Hans gerning havde været pinlig og prøvende, for ved ham havde Herren straffet Israels synder. Elias var en Guds profet, men måtte dog flygte fra sted til sted for at redde sit liv. Hans eget folk jagede ham som et vildt dyr for at slå ham ihjel. Men Gud optog Elias. Engle førte ham i herlighed og sejr op til himlen.

Moses var større end nogen, der havde levet før ham. Han var blevet højt æret af Gud, idet det blev ham forundt at tale med Herren ansigt til ansigt, ligesom en mand taler med en ven. Han fik lov til at se det klare lys og den overvættede herlighed, der omhyllede faderen. Ved Moses udfriede Herren Israel fra Ægyptens trældom, Moses var en midler for sit folk og stod ofte mellem dem og Guds vrede. Da Herrens vrede optændtes såre mod Israel for deres vantro, deres knur og deres store synder, blev Moses's kærlighed til dem prøvet. Gud sagde, at han ville ødelægge dem og gøre ham til et stort folk. Moses viste sin kærlighed til Israel ved sin inderlige forbøn for dem. I sin nød bad han Gud vende om fra sin brændende vrede og forlade Israel deres synd eller også udslette hans navn af sin bog.

Da Israel knurrede mod Gud og mod Moses, fordi der ikke var vand, beskyldte de ham for at have ført dem derud for at dræbe dem og deres børn. Gud hørte deres knur og bød Moses slå på klippen, for at folket kunne få vand. Moses slog på klippen i vrede og tog æren til sig selv. Folkets stadige genstridighed og knur havde voldt ham den dybeste sorg, og et øjeblik glemte han, hvor meget Herren havde båret over med dem, og at deres knur ikke var mod ham, men mod Gud. Han tænkte kun på sig selv hvor højlig han var blevet forurettet, og hvor ringe taknemmelighed de havde vist for hans store kærlighed til dem.

Det var Guds plan ofte at lede sit folk ind i vanskelige forhold og så i deres trang udfri dem ved sin kraft, for at de måtte kunne forstå hans kærlighed og hans omsorg for dem og således bringes til at ære og tjene ham. Men Moses havde forsømt at ære Gud og ophøje hans navn for folket, så at de måtte kunne forherlige ham. Derved pådrog han sig Herrens mishag.

Da Moses steg ned af bjerget med de to stentavler og så Israel tilbede guldkalven, blev hans vrede i høj grad optændt, og han kastede stentavlerne ned og slog dem i stykker. Jeg så, at heri syndede Moses ikke. Han var vred for Guds skyld, nidkær for hans ære. Men da, han gav efter for sit hjertes naturlige følelser og tilvendte sig selv den ære, der tilkom Gud syndede han, og for denne synds skyld ville Gud ikke tillade ham at gå ind i Kanaans land.

Satan havde søgt at finde noget, som han kunne anklage Moses for hos englene. Han jublede over sit vellykkede forsøg på at forlede ham til at mishage Gud og fortalte englene, at han ville kunne overvinde verdens Frelser, når han engang kom for at genløse menneskene. For sin overtrædelses skyld kom Moses ind under Satans magt under dødens herredømme. Havde han bevaret sin troskab, ville Herren have optaget ham til himlen uden at lade ham se døden.

Moses gennemgik døden, men Mikael steg ned og gav ham liv, før hans legeme havde set forrådnelse. Satan søgte at beholde legemet, idet han påstod, at det høre ham til; men

Mikael oprejste Moses og tog ham op til himlen. Satan angreb Gud heftigt og beskyldte ham for at være uretfærdig, når han tillod, at hans bytte blev ham frataget; men Kristus straffede ikke sin modstander, skønt det var dennes fristelse, der havde bragt Guds tjener til fald. Sagtmodigt henviste han ham til faderen" idet han sagde: "Herren straffe dig!"

Jesus havde sagt til sine disciple, at nogle af dem, der stod hos ham, ikke skulle smage døden, førend de så Guds rige være kommet med kraft. Ved forklarelsen blev dette løfte opfyldt. Jesu åsyn blev da forvandlet og skinnede som solen. Hans klæder blev hvide og skinnende. Moses var til stede som repræsentant for dem, der vil blive oprejst fra de døde ved Jesu åbenbarelse. Og Elias, der blev optaget uden at se døden, fremstillede dem, der ved Kristi andet komme forvandles til udødelighed og optages til himlen uden at se døden. Med forundring og frygt betragtede disciplene Jesu ophøjede majestæt og skyen, som overskyggede dem, og hørte Guds røst i forfærdelig majestæt sige: "Denne er min Søn" den elskede, hør ham!"

Kristi forrådelse

Jeg blev ført ned til den tid, da Jesus spiste påskelammet sammen med sine disciple. Satan havde forført Judas og ledet ham til at tro, at han var en af Kristi sande disciple; men hans hjerte havde altid været kødeligt. Han havde set Jesu mægtige gerninger, han havde været sammen med ham i hans virksomhed og havde bøjet sig for de overvældende beviser på, at han var Messias; men Judas var påholdende og gerrig, han var pengekær. I vrede klagede han over den kostbare salve, der blev udøst på Jesus. Maria elskede sin Herre. Han havde forladt hende hendes synder, som var mange, og opvækket hendes højt elskede broder fra de døde, og hun syntes, at intet var for dyrebart til at blive anvendt på Jesus. Jo kostbarere salven var, desto bedre kunne hun udtrykke sin taknemmelighed til frelseren ved at anvende den på ham. Som en undskyldning for sin

havesyge fremholdt Judas, at man kunne have solgt salven og givet den til de fattige. Men dette skyldtes ikke, at han nærede nogen omhu for de trængende, for han var egenkærlig og gjorde selv ofte brug af det, som var blevet ham betroet til de fattige. Judas havde været forsømmelig over for Jesu velvære, ja endog over for hans fornødenheder, og for at undskylde sin begærlighed talte han ofte om de fattige. Denne offervillige handling fra Marias side var en skarp irettesættelse for hans begærlighed. Vejen var lagt til rette, således at Satans fristelse kunne have fået adgang til Judas' hjerte.

Præsterne og jødernes ledende mænd hadede Jesus, men skarerne samlede sig for at høre hans vise tale og være vidne til hans mægtige gerninger. Folket blev grebet af den dybeste interesse, og i spænding fulgte de Jesus for at høre denne mærkelige lærers undervisning. Mange af de øverste troede på ham, men vovede ikke at bekende deres tro af frygt for at blive udelukket af synagogen. Præsterne og de ældste kom til den slutning, at der måtte gøres noget for at lede folkets opmærksomhed bort fra Jesus. De frygtede for, at alle ville tro på ham. De følte sig ikke trygge. Skulle de ikke miste deres stillinger, måtte Jesus tages af dage. Og efter at de havde slået ham ihjel, ville der stadigvæk være nogle, som var levende minder om hans magt. Jesus havde opvækket Lazarus fra de døde, og de frygtede for, at hvis de slog Jesus ihjel, ville Lazarus vidne om hans vældige kraft. Folket strømmede til for at se den mand, der var blevet oprejst fra de døde. For at få gjort en ende på den herskende spænding besluttede rådsherrerne også at slå Lazarus ihjel. Derefter ville de lede folkets tanker hen til menneskers vedtægter og lærdomme, til tiende af mynte og rude, og således atter få indflydelse over dem. De enedes om at gribe Jesus, når han var alene; for hvis de forsøgte at gribe ham blandt mængden, når alles sind var optaget af interesse for ham, ville de blive stenet.

Judas vidste, hvor stærkt deres ønske var om at få Jesus i deres vold, og tilbød at forråde ham til ypperstepræsterne og de ældste for

nogle få sølvpenge. Hans pengekerlighed forledte ham til at indvilge i at forråde sin Herre til hans bitreste fjender. Satan virkede direkte gennem Judas, og midt under den indtryksfulde handling ved den sidste nadver udtænkte forræderen planer til at forråde sin Herre. Med sorg fortalte Jesus sine disciple, at den nat ville de alle forarges på ham. Men Peter hævdede med varme, at selv om alle de andre forargedes på ham, ville han dog ikke forarges. Jesus sagde til Peter: "Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke skal svigte; og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre!"

Jeg så Jesus i haven sammen med sine disciple. Dybt bedrøvet bad han dem våge og bede, for at de ikke skulle falde i fristelse. Han vidste, at deres tro ville blive prøvet, deres forhåbninger skuffet, og at de ville behøve al den styrke, de kunne opnå ved omhyggelig årvågenhed og inderlig bøn. Med gråd og stærke råb bad Jesus: "Fader, ville du dog tage denne kalk fra mig! dog ske ikke min vilje, men din!" Guds Søn bad i sjæleangst. Store blodsdråber samledes i hans ansigt og faldt til jorden. Engle svævede over stedet og var vidne til, hvad der foregik, men kun een fik befaling om at stige ned og styrke Guds Søn i hans sjæleangst. Der var ingen glæde i himlen. Englene lagde deres kroner og deres harper til side, og med den dybeste interesse gav de i tavshed agt på Jesus. De ønskede at samles omkring Guds Søn, men den ledende engel tillod dem det ikke, for at de ikke, når de kom til at se ham blive forrådt, skulle befri ham; for Frelsens plan var lagt, og den måtte fuldbyrdes.

Efter at Jesus havde bedt, kom han hen til disciplene; men de sov. I denne forfærdelige time var han endog berøvet disciplenes medlidenhed og bønner. Peter, der for en kort stund siden var så nidkær, var betyngtet af søvn. Jesus mindede ham om hans bestemte udtalelser og sagde til ham: "Så kunne I da ikke våge een time med mig!" Tre gange bad Guds Søn i sjæle kval. Derpå kom Judas og hans bevæbnede skare til syne. Han nærmede sig sin Herre som sædvanligt for at hilse på ham. Skaren omringede Jesus; men da

åbenbarede han sin guddommelige magt, idet han sagde: "Hvem leder I efter?" "Det er mig." De veg tilbage og faldt til jorden. Jesus stillede dette spørgsmål, for at de kunne blive vidne til hans magt og have bevis for, at han kunne redde sig af deres hånd, dersom han ville.

Da disciplene så skaren med deres stokke og sværd falde så pludseligt om, begyndte de at nære håb. Da de rejste sig op igen og på ny omringede Guds Søn, trak Peter sit sværd og huggede øret af ypperstepræstens tjener. Jesus bød ham stikke sværdet igen på dets sted og sagde: "Mener du, at jeg ikke kan bede min fader, så han nu tilskikker mig mere end tolv legioner engle?" Jeg så, at da disse ord blev udtalt, oplystes englernes ansigter af håb. De ønskede lige på stedet at omringe deres hersker og at sprede den ophidsede skare. Men bedrøvelse kom atter over dem, da Jesus tilføjede: "Hvorledes skulle da skriften opfyldes, at det bør gå således til?" Også disciplenes hjerter grebes af fortvivlelse og bitter skuffelse, da Jesus lod sig føre bort af sine fjender.

Disciplene frygtede for deres eget liv, og de forlod ham alle og flygtede. Jesus blev alene igen i morderskarens vold. O, hvor Satan nu triumferede! Og hvilken bedrøvelse og sorg hos Guds engle! Mange grupper af hellige engle, hver med en høj, ledende engel i spidsen, blev sendt for at være vidne til begivenhederne. De skulle nedskrive enhver grusomhed og tort, der blev påført Guds Søn, og optegne hver eneste kval, som Jesus kom til at lide; for de selvsamme mænd, der tog del i denne rædselsfulde scene, vil engang atter få det hele, at se i levende træk.

Kristus for rådet

Da englene forlod himlen, lagde de bedrøvet deres skinnende kroner bort. De kunne ikke bære dem, når deres hersker led og skulle have en tornekrone på. I retssalen var djævelen og hans engle ivrigt optaget med at ødelægge menneskelig følelse og medlidenhed. Selv luften var tung og besmittet af deres indflydelse. De påvirkede ypperstepræsterne og de ældste til at håne og

mishandle Jesus på en måde, som menneskenaturen allervanskeligst kunne tåle. Satan håbede, at en sådan spot og voldsfærd ville aftvinge Guds Søn knur eller klage eller lede ham til at åbenbare sin guddomsmagt og løsrive sig fra mængdens vold, og at frelsesplanen således til sidst måtte slå fejl.

Peter fulgte sin Herre efter forrådelser. Han var spændt på at se, hvad de ville gøre ved Jesus. Men da han blev beskyldt for at være en af hans disciple, bragte frygten for hans egen personlige sikkerhed ham til at påstå, at han kendte ikke dette menneske. Disciplene var bekendt for deres rene tale, og for at overtale sine anklagere om, at han ikke var en af Kristi disciple, benægtede han den tredje gang beskyldningen med en ed. Jesus, der befandt sig et stykke borte fra Peter, vendte sig om og så på ham med et sorgmodigt, bebrejdende blik. Disciplen huskede nu de ord, Jesus havde talt til ham oppe på salen, og tillige sin egen nidkære påstand: "Om end alle vil forarges på dig, så vil jeg dog aldrig forarges." Han havde fornægtet sin Herre og det endog med banden og sværgeren; men dette blik fra Jesus smeltede Peters hjerte og frelste ham. Han græd bittert og angrede sin store synd og blev omvendt, og dermed var han beredt til at styrke sine brødre.

Den skrålende mængde råbte på Jesu blod. Grusomt piskede de ham og hængte en gammel kongelig purpurkappe om ham og satte en tornekrone på hans hellige hoved. De gav ham et rør i hånden, faldt på knæ for ham og spottede ham og sagde: "Hil være dig, du jødernes Konge!" Derpå tog de røret af hans hånd og slog ham på hovedet, således at tornene gennemborede hans tindinger, og blodet dryppede ned over hans ansigt og skæg.

Det var vanskeligt for englenerne at udholde dette syn. De ville have befriet Jesus, men den ledende engel forbød dem det og sagde, at det var en stor løsepenge, som måtte betales for menneskene, men den ville være fyldestgørende og medføre døden for ham, som havde dødens vælde. Jesus vidste, at engle var vidne til hans ydmygelse. Den svageste engel kunne have bragt den

spottende skare til at falde hjælpeløs om og kunne have befriet Jesus. Han vidste, at dersom han ønskede det af sin Fader, ville engle øjeblikkelig have løsladt ham. Men det var nødvendigt, at han skulle lide vold af ugudelige mennesker for at kunne gennemføre frelsens plan.

Ydmyg og sagtmødig stod Jesus foran den rasende mængde, som gjorde ham til genstand for den skændigste behandling. De spyttede ham i ansigtet, det ansigt, som de engang vil ønske at skjule sig for, og som vil oplyse Guds stad og skinne klarere end solen. Kristus kastede intet vredt blik på gerningsmændene. De tildækkede hans hoved med et gammelt klæde, så han ikke kunne se, derpå slog de ham i ansigtet og råbte: "Profetér! hvem var det, som slog dig?" Der blev bevægelse blandt englenerne. De ville øjeblikkelig have befriet ham; men deres ledende engel holdt dem tilbage.

Nogle af disciplene havde opnået tilladelse til at træde indenfor, hvor Jesus var, og være vidne til forhøret over ham. De ventede, at han ville åbenbare sin guddommelige magt og løsrive sig af sine fjenders hån og straffe dem for deres grusomhed imod ham. Deres forhåbninger steg og faldt, efter som de forskellige optrin fandt sted. Undertiden tvivlede de og frygtede for, at de var blevet ført bag lyset. Men røsten, som de hørte på forklarelsens bjerg, og den herlighed, de dér havde set, styrkede dem i troen på, at han var Guds Søn. De genkaldte i erindringen de begivenheder, som de havde været vidne til, de undergerninger, som de havde set Jesus udføre, når han helbredte de syge, åbnede de blindes øjne, oplød de døves øren, truede og uddrev djævle, ja endog fik vinden og sønen til at være stille. De kunne ikke tro, at han skulle dø. De håbede, at han endnu ville rejse sig i sin kraft og med bydende stemme splitte den blodtørstige mængde, ligesom da han trådte ind i templet og uddrev dem, der gjorde Guds hus til en handelsbod, og de flygtede for ham, som om de blev forfulgt af en afdeling bevæbnede stridsmænd. Disciplene håbede, at Jesus ville åbenbare sin magt og overbevise alle om, at han var Israels konge.

Judas blev grebet af bitter samvittighedsbebrejdelse og skamfuldhed over sin troløse handling ved at forråde Jesus, og da han blev vidne til den behandling, Frelseren måtte lide, blev han overvældet. Han havde elsket Jesus, men han havde elsket penge endnu mere. Han havde ikke tænkt, at Jesus ville lade sig gribe af den skare, hvis anfører han (Judas) var. Han havde ventet, at Frelseren ville gøre et under og befri sig for dem. Men da han så den rasende mængde i retssalen tørstende efter blod, fik han en dyb følelse af sin brøde; og medens mange var i færd med at rette heftige anklager mod Jesus, styrtede Judas frem gennem mængden og bekendte, at han havde syndet ved at forråde uskyldigt blod. Han tilbød præsterne de penge, de havde betalt ham, og tryglede dem om at løslade Jesus, idet han erklærede, at han var ganske uskyldig.

Ærgrelse og forvirring bragte i nogle øjeblikke præsterne til tavshed. De ønskede ikke, at folket skulle vide, at de havde lejet en af Jesu disciple til at forråde ham i deres hænder. De ønskede at skjule, at de havde efterstræbt Jesus som en røver og grebet ham i smug. Men Judas' bekendelse tilligemed hans fortvivlede, skyldbetyngede udseende afslørede præsterne for mængden og viste, at det var had, som havde ledet dem til at gribe Jesus. Da Judas med høj røst erklærede, at Jesus var uskyldig, svarede præsterne: "Hvad kommer det os ved? Se du dertil." De havde Jesus i deres magt og var bestemt på at sikre sig ham. Overvældet af fortvivlelse kastede Judas de penge, som han nu foragtede, for deres fødder, som havde lejet ham, og i sjælekval og rædsel gik han hen og hængte sig.

I den tilstedeværende mængde var der mange, som holdt med Jesus, og hans unladelse af at besvare de mange spørgsmål, der blev stillet til ham, forbavsede skaren. Trods al den forhånelse og vold, som den mordlystne hob påførte ham, viste der sig ikke et vredladent blik eller en besværet mine i hans ansigt. Hans optræden var værdig og behersket. Tilskuerne betragtede ham med forundring. De sammenlignede hans fuldkomne skikkelse og hans faste, værdige

væsen med deres optræden, der sad for at dømme ham, og sagde, at han lignede en konge mere, end tilfældet var med nogen af rådsherrerne. Han havde intet til fælles med en forbryder. Hans øjne var milde, klare og uforfærdede, hans pande høj og bred. Hvert træk hos ham bar et stærkt præg af godhed og ædle principper. Hans tålmodighed og overbærenhed var så ulig menneskenes, at mange bævede. Selv Herodes og Pilatus følte sig i høj grad besværet over hans ædle, guddommelige holdning.

Allerede fra begyndelsen af var Pilatus overbevist om, at Jesus ikke var et almindeligt menneske. Han troede, at han var i besiddelse af en ypperlig karakter, og at han var fuldstændig uskyldig i det, han blev anklaget for. Englene, der var vidne til, hvad der foregik, lagde mærke til den overbevisning, som den romerske landshøvding nærede, og for at frelse ham fra at befatte sig med den frygtelige handling at overgive Kristus til korsfæstelse blev en engel sendt til Pilatus' hustru for i en drøm at underrette hende om, at det var Guds Søn, hendes mand havde i forhør, og at han led uskyldigt. Hun sendte øjeblikkelig bud til Pilatus med besked om, at hun havde lidt meget i en drøm for Jesu skyld, og advarede ham imod at have noget med denne hellige mand at skaffe. Budbringeren trængte sig hastigt frem gennem mængden og overrakte skrivelsen til Pilatus. Under gennemlæsningen rystede han og blev bleg og besluttede straks, at han ikke ville have nogen del i at overgive Jesus til døden. Ønskede jøderne Jesu blod" ville han ikke yde sin indflydelse til, at det skete, men ville anstrenge sig for at befri ham.

Da Pilatus hørte, at Herodes var i Jerusalem, følte han det som en stor lettelse, idet han håbede at kunne blive fri for alt ansvar i forbindelse med forhøret og domfældelsen over Jesus. Han sendte straks Jesus og hans anklagere til Herodes. Denne fyrste var blevet forhærdet i synd. Johannes Døbers mord havde efterladt en plet i hans samvittighed, som han ikke kunne rense sig for. Da han hørte om Jesus og de mægtige gerninger, han udførte, frygtede og bævede han, idet han troede, at det var Johannes Døber, der var

opstået fra de døde. Da Pilatus overlod Jesus i hans hånd, betragtede Herodes dette som en anerkendelse af hans magt, myndighed og indsigt. Dette havde til følge, at disse to herskere, der tidligere havde været fjender, nu blev venner. Det behagede Herodes at se Jesus, idet han forventede, at denne ville udføre en eller anden mægtig undergerning for at tilfredsstille ham. Men det var ikke Jesu opgave at tilfredsstille nysgerrighed eller at søge sin egen sikkerhed. Hans guddommelige, undergørende kraft skulle bruges til andres frelse, men ikke til fordel for ham selv.

Jesus svarede intet på de mange spørgsmål, Herodes henvendte til ham, ej heller svarede han sine fjender på de heftige anklager, som de rettede mod ham. Herodes blev rasende, fordi Jesus ikke syntes at frygte for hans magt, og med sine stridsmænd spottede og forhånede han Guds Søn og behandlede ham uforskammet. Ikke desto mindre forbavsedes han over Jesu ædle, guddommelige optræden under den skammelige behandling, og da han ikke turde fælde dom over ham, sendte han ham tilbage til Pilatus.

Satan og hans engle fristede Pilatus og søgte at lede ham videre til hans egen fordærvelse. De indskød den tanke hos ham, at selv om han ikke tog del i at dømme Jesus, ville andre gøre det, at mængden tørstede efter hans blod, og at hvis han ikke overgav ham til at korsfæstes, ville han miste sin magt og sin verdslige ære og blive anklaget som en, der troede på bedrageren. Af frygt for at miste sin magt og autoritet gav Pilatus sit samtykke til, at Jesus skulle dø. Og skønt han lagde Jesu blod over på hans anklagere, og mængden tog imod det ved at råbe: "Hans blod komme over os og vore børn!" var Pilatus dog ikke uden ansvar; han blev skyldig i Kristi blod. Af hensyn til sine egne interesser og i sin higen efter ære fra de store på jorden overgav han en uskyldig mand til døden. Havde Pilatus fulgt sin egen overbevisning, ville han ikke have haft nogen del i dommen over Jesus.

Jesu optræden og udtalelser under forhøret gjorde et dybt Indtryk på mange, der var til stede ved denne anledning. Følgen af den Indflydelse, han således øvede, viste sig efter

hans opstandelse. Blandt dem, som da blev lagt til menigheden, var der mange, hvis overbevisning skrev sig fra den stund, da Jesus stod for rådet.

Satans vrede var stor, da han så, at al den grusomhed, han havde ledet jøderne til at øve mod Jesus, ikke havde formået at bevirke den ringeste klage fra hans side. Skønt Frelseren havde påtaget sig menneskets Natur, blev han holdt oppe af en guddommelig sjælsstyrke og afveg ikke i mindste måde fra sin faders vilje.

Kristi korsfæstelse

Guds Søn blev overgivet i folkets hænder til at korsfæstes. Under triumferende råb førte man den kære frelser bort. Han var svag og udmattet af træthed og smerte og af blodtab efter pisk og de slag, han havde fået, men alligevel måtte han bære det tunge kors, han skulle nables til. Jesus segnede om under byrden. Tre gange blev korset lagt på hans skuldre, og tre gange segnede han om. En af hans tilhængere, en mand, der ikke åbenlyst havde bekendt Kristus, men som dog troede på ham, blev så grebet. På ham blev korset lagt, og han bar det hen til den skæbnsvangre plads. Afdelinger af engle samledes i luften oven over stedet. Flere af hans disciple fulgte ham til Golgatha med sorg og bitter gråd. De erindrede hans sejrstog ind i Jerusalem for blot nogle få dage siden, da de havde ledsaget han under råbet: "Hosianna i det højeste!" og bredt deres klæder og de skønne palmegrene på vejen. De havde ment, at han da skulle overtage riget og herske som en timelig fyrste over Israel. Hvor langt anderledes var alle forholdene nu! Hvor havde ikke deres udsigter slået fejl! Ikke med fryderåb, ikke med lyse forhåbninger, men med hjerter, som var fulde af frygt og fortvivlelse, fulgte de langsomt og bedrøvet efter ham, som var blevet vanæret og ydmyget, og som nu skulle dø.

Jesu moder var til stede. Hendes hjerte gennemboredes af kvaler, som kun en øm moder kan føle; men ligesom disciplene håbede hun endnu, at Kristus ville udføre et

eller andet mægtigt under og fri sig fra sine mordere. Hun kunne ikke udholde den tanke, at han skulle lade sig korsfæste. Men forberedelserne blev gjort, og Jesus blev lagt på korset, hammeren og naglerne blev bragt dertil. Disciplenes hjerter blev vanæret inden i dem. Jesu moder knugedes ned af en angst, som næsten ikke var til at udholde. Inden frelseren blev naglet til korset, bar disciplene hende bort fra skuepladsen, for at hun ikke skulle høre den skærende lyd af naglerne, der blev drevet gennem muskler og ben i hans ømme hænder. Jesus klagede ikke, men han stønnede af smerte. Hans ansigt var blegt, og store sveddråber stod på hans pande. Satan frydede sig over de lidelser, Guds Søn gennemgik, men frygtede dog for, at hans forsøg på at tilintetgøre frelsesplanen havde været forgæves, at hans rige var tabt, og at han selv til sidst måtte gå til grunde.

Efter at Jesus var naglet til korset, blev det løftet op og med stor kraft stødt ned på den plads, der var beredt for det i jorden, således at musklerne blev sønderrevet, hvad der forårsagede de heftigste smerter. For at gøre Jesu død så vanærende som muligt blev to røvere korsfæstet sammen med ham, een på hver side. Røverne blev taget med magt, og efter megen modstand blev deres arme tvunget bagud og naglet til deres kors. Men den ydmyge Jesus gjorde ingen modstand. Han behøvede ingen til at tvinge sine arme tilbage på korset. Medens røverne forbandede deres bødler, bad Frelseren inderligt for sine fjender: "Fader! forlad dem; thi de ved ikke, hvad de gør." Det var ikke legemlige kvaler alene, Kristus måtte udstå; hele verdens synder hvilede på ham.

Nogle, der gik forbi, medens Jesus hang på korset, hånede ham og bevægede deres hoveder, som om de bøjede sig for en konge, og sagde til ham: "Du, som nedbryder templet og bygger det op i tre dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af korset!" Satan udtalte de samme ord til Kristus i ørkenen: "Er du Guds Søn." Ypperstepræsterne, de ældste og de skriftkloge sagde spottende: "Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse; er han Israels konge, så lad ham nu stige ned af korset, så vil vi tro på ham."

Englene, der svævede over stedet, hvor Kristus blev korsfæstet, grebes af harme, da øversterne spottede ham og sagde: "Lad ham redde sig, dersom han er Guds søn!" De ønskede på stedet at befri ham, men de fik ikke tilladelse dertil. Hensigten med hans mission var endnu ikke fuldbåret.

Medens Jesus hang på korset i disse lange, kvalfulde timer, glemte han ikke sin moder. Hun var vendt tilbage for at se det rædsomme skue, for hun kunne ikke længere være borte fra sin søn. Den sidste undervisning, Jesus gav, var et udtryk for medlidenhed og menneskelig følelse. Han betragtede sin moders sorgbetyngede ansigt og derpå sin elskede discipel Johannes. Han sagde til sin moder: "Kvinde! se, det er din Søn." Derpå sagde han til Johannes: "Se, det er din moder." Og fra den time tog Johannes hende hjem til sit eget hus.

Jesus tørstede i sine kvaler, og man gav ham eddike og galde at drikke, men da han smagte på den, nægtede han at tage imod den. Englene havde betragtet deres elskede herskers kvaler, indtil de ikke længere kunne se derpå, og de tilhylede deres ansigter. Solen nægtede at se på det frygtelige skue. Jesus råbte med en høj røst, der fyldte hans morderes hjerter med forfærdelse: "Det er fuldbåret." Nu splittedes forhænget i templet fra øverst til nederst, jorden skjälv, og klipperne revnede. Der blev stort mørke over jorden. Disciplenes sidste håb syntes at være blæst bort, da Jesus døde. Mange af hans efterfølgere var vidne til hans lidelse og død, og for dem var sorgens bæger fuldt.

Nu jublede Satan ikke således som før. Han havde håbet at kunne omstøde Frelsens plan, men den var lagt for dybt; og ved Kristi død vidste han nu, at han selv til sidst måtte dø, og at hans rige ville blive overgivet til Jesus. Han holdt en rådslagning med sine engle. Han havde intet formået imod Guds Søn, og nu måtte de forøge deres anstrengelser og med deres magt og list vende sig mod hans efterfølgere. De måtte afholde så mange som muligt fra at tage imod den frelse, Jesus havde købt for dem. Ved at gøre dette kunne Satan endnu modarbejde Guds herredømme. Det

ville også være i hans egen interesse at holde så mange som muligt borte fra Jesus; for deres synder, som bliver genløst ved Kristi blod, vil til sidst falde tilbage på syndens ophavsmand, og han må bære deres straf, medens de, der ikke modtager frelsen ved Jesus, vil lide straffen for deres egne synder.

Kristi liv havde altid været blottet for verdslig rigdom, ære og pragtudfoldelse. Hans ydmyghed og selvfornægtelse havde stået i skarp modsætning til præsternes og de ældstes stolthed og nydelseslyst. Hans uplettede renhed var en stadig irettesættelse for deres synder. De foragtede ham for hans ydmyghed, hellighed og renhed. Men de, der foragtede ham her, vil engang få ham at se i himlens pragt og i faderens uovertrufne herlighed.

I domhuset var han omgivet af fjender, som tørstede efter hans blod; men de forhærdede mennesker, som skreg: "Hans blod komme over os og over vore børn!" vil se ham som en æret konge. Hele den himmelske hærs kare vil ledsage ham på hans vej med sange om sejr, højhed og magt til ham, som blev ihjelslået, men lever igen som en mægtig erobrere.

Arme, svage, elendige mennesker spyttede herlighedens konge i ansigtet, medens der fra pøbelhoben opsteg et brutalt triumfråb over den nedværdigende hån. Med slag og grusomhed skæmmede de det ansigt, som fyldte hele himlen med beundring. Dette ansigt vil de atter få at se, skinnende som middagssolen og søge at flygte bort fra det. I stedet for at udstøde det brutale triumfråb vil de udbryde i jammerklage over ham.

Jesus vil fremvise sine hænder med mærkerne efter korsfæstelsen. Mærkerne efter denne grusomhed vil han altid komme til at bære. Hvert spor efter naglerne vil fortælle beretningen om menneskets vidunderlige genløsning og om den høje pris, det har kostet at købe den. De samme mænd, der stak livets Herre i siden med deres sværd, vil se mærkerne efter spydet og i dyb angst beklage den rolle, de udførte for at vanskjære hans legeme.

Overskriften: "Jødernes konge", som var anbragt på korset oven over Jesu hoved" besværede hans mordere i høj grad; men da vil de blive nødsaget til at se ham i al hans herlighed og kongelige magt. På hans kappe og på hans lænd vil de se, at der med levende bogstaver står skrevet: "Kongers konge og herrers Herre". Da han hang på korset, til de ham spottende: "Kristus, Israels kong ham nu stige ned af korset, for at vi kan se æret og tro!" Da vil de få ham at se i kongelig magt og myndighed. De vil ikke kræve noget bevis på, at han er Israels konge, men overvældet af en forståelse af hans majestæt og overvættede herlighed vil de tvinges til at erkende: "Velsignet være den" som kommer i Herrens navn!" side 40-46

At jorden skjælvede, klipperne revnede og mørke indhyllende jorden, og at Jesus råbte med høj røst: "Det er fuldbragt!" idet han opgav ånden, besværede hans fjender og bragte hans mordere til at bæve. Disciplene forundrede sig over disse ejendommelige foreteelser, men deres forhåbninger var knust. De frygtede for, at jøderne også ville søge at ødelægge dem. De følte sig forvissede om, at det had, der var blevet udvist mod Guds søn, ikke ville ende med ham alene. De tilbragte ensomme timer i gråd over deres skuffelser. De havde ventet, at Jesus skulle herske som en timelig fyrste, men deres håb døde med ham. I deres sorg og skuffelse nærmede de tvivl om, hvorvidt han ikke havde bedraget dem. Endog hans moder vaklede i sin tro på, at han var Messias.

Til trods for, at disciplene var blevet skuffet i deres forhåbninger angående Jesus, elskede de ham dog og ønskede at give hans legeme en agtværdig begravelse, men de vidste ikke, hvorledes dette kunne lade sig gøre. Josef af Arimathæa, en formuende og indfyldelsesrig rådsherre blandt jøderne og en sand Jesu discipel, gik hemmeligt, men dog frimodigt til Pilatus og bad ham om frelserens legeme. Han vovede ikke at gå åbenlyst af hensyn til jødernes had. Disciplene frygtede for, at man ville gøre forsøg på at forhindre, at Jesu legeme fik et agtværdigt hvilested. Pilatus efterkom anmodningen, og disciplene tog det livløse legeme ned af korset" medens de i dyb smerte sørgede over deres bristede

forhåbninger. Omhyggeligt blev legemet svøbt i et fint linklæde og lagt i Josefs nye grav.

De kvinder, som havde været Jesu ydmyge efterfølgere, medens han levede, ville ikke forlade ham, før de så ham blive lagt i graven og en meget tung sten blive anbragt foran indgangen, for at ikke hans fjender, skulle forsøge at tage hans legeme. Men de havde ikke behøvet at nære frygt, for jeg så, at engleskaren med en usigelig interesse bevogtede Jesu hvilested, ventende ivrigt på befalingen om at udføre deres del for at udfri herlighedens konge af hans fængsel.

Kristi mordere frygtede for, at han endnu kunne komme til live og undslippe. De bad derfor Pilatus om en vagt til at bevogte graven indtil den tredje dag. Deres ønske blev opfyldt, og stenen foran indgangen blev forsegle, for at hans disciple ikke skulle stjæle ham og sige, at han var opstået fra de døde.

Kristi opstandelse

På sabbaten hvilede disciplene og sørgede over deres Herres død, medens Jesus, herlighedens konge, lå i graven. Da natten nærmede sig, blev der sat stridsmænd til at bevogte frelserens hvilested, medens engle usynligt svævede over den hellige plet. Natten sneg sig langsomt frem, og medens det endnu var mørkt, vidste de vågende engle, at tiden til at udfri Guds kære søn, deres elskede hersker, næsten var oprunden. Medens de i dyb bevægelse ventede på hans sejrstime, kom der en mægtig engel hastigt flyvende fra himlen. Hans ansigt var som lynet og hans klæder hvide som sne. Lyset omkring ham spredte mørket på hans vej og bragte de onde engle, der triumferende havde gjort krav på Jesu legene, til at flygte i rædsel for hans glans og herlighed. En af englernes hærskarer, der havde været vidne til Jesu ydmygelse og bevogtet hans hvilested" sluttede sig til engelen, som kom fra himlen, og i forening steg de ned til graven. Jorden bævede og

rystede, da de nærmede sig, og der skete et stort jordskælv.

Rædsel greb den romerske vagt. Hvor var nu deres magt til at holde Jesu legeme? De tænkte ikke på deres pligt eller på, at disciplene kunne stjæle ham og føre ham bort. Da lyset fra englens skinnede omkring dem klarere end solen, faldt de romerske vægtene til jorden som døde. En af englens greb fat i den store sten, væltede den bort fra indgangen til graven og satte sig på den. Den anden gik ind i graven og løste tørklædet af Jesu hoved. Engelen fra himlen råbte nu med en høj røst, der fik jorden til at ryste: "Du Guds Søn, din Fader kalder dig! Kom herud!" Døden kunne ikke længere have herredømme over ham. Jesus opstod fra de døde som en sejrrig erobrer. I højtidelig ærefrygt betragtede engleskaren dette skue. Og da Jesus kom frem af graven, kastede disse skinnende engle sig til jorden for at tilbede og hilsede ham med jublende sejrssange.

Satans engle havde måttet flygte for det klare, gennemtrængende lys fra de himmelske engle, og de beklagede sig bittert til deres konge, fordi byttet med vold var blevet dem frataget, og fordi han, til hvem de nærrede sådant had, var stået op fra de døde. Satan og hans hærskarer havde jublet over, at deres magt over faldne mennesker havde medført, at livets Herre blev lagt i graven. Men deres djævelske fryd blev kortvarig; for da Jesus steg ud af sit fængsel som en majestætisk erobrer, vidste Satan, at han efter en tid måtte dø, og at hans rige ville blive overladt til ham, som det med rette tilkom. Rasende beklagede han, at Jesus trods alle hans anstrengelser ikke var blevet overvunden, men havde åbnet en vej til salighed for menneskene, og enhver, som ville, kunne vandre på denne vej og blive frelst.

De onde engle og deres anfører mødtes til rådslagning for at overveje, hvorledes de endnu kunne modarbejde Guds herredømme. Satan bød sine tjenere gå til ypperstepræsterne og de ældste. Han sagde: "Det lykkedes os at bedrage dem, forblinde deres øjne og forhærde deres hjerter mod Jesus. Vi fik dem til at tro, at han var en

forfører. Den romerske vagt vil bringe den uhyggelige meddelelse, at Kristus er oprejst fra de døde. Vi fik præsterne og de ældste til at hade Jesus og til at slå ham ihjel. Fremhold nu for dem, at dersom det bliver kendt, at Jesus er opstanden, vil folket stene dem, fordi de har dræbt en uskyldig."

Da den himmelske engleskare forlod graven, og lyset og herligheden forsvandt, vovede de romerske vagtposter at løfte deres hoveder og se sig omkring. De fyldtes med forbavselse, da de så, at den store sten var væltet fra indgangen til graven, og at Jesu legeme var borte. De skyndte sig ind i staden for at meddele præsterne og de ældste, hvad de havde set. Da disse mordere hørte den vidunderlige beretning, blev hvert ansigt blegt. Forfærdelse greb dem ved tanken om, hvad de havde gjort. Hvis beretningen medførte rigtighed, var de fortabt. En stund sad de tavse og så på hverandre uden at vide, hvad de skulle gøre, eller hvad de skulle sige. At godkende meddelelsen ville være ensbetydende med at fordømme sig selv. De trådte til side for at overlægge, hvad der burde gøres. De mente, at dersom den meddelelse, vagten havde bragt, kom ud blandt folket, ville de, der havde taget Jesus af dage, blive ihjelslået som hans mordere. De enedes om at betale stridsmændene for at holde sagen hemmelig. Præsterne og de ældste tilbød dem en stor pengesum og sagde: "Sig: Hans disciple kom om natten og stjal ham, medens vi sov." Og da vagten spurgte, hvad der ville ske med dem, fordi de havde sovet på deres post, lovede de jødiske embedsmænd at overtale landshøvdingen og sørge for deres sikkerhed. For penge solgte de romerske vægtene deres ære og gik med på at følge præsternes og de ældstes råd.

Da Jesus, medens han hang på korset, råbte: "Det er fuldbragt!" revnede klipperne, jorden rystede, og nogle af gravene åbnedes. Da han opstod som sejrherre over døden og graven, medens jorden bævede, og himlens herlighed lyste omkring det hellige sted, opstod på hans bud mange af de retfærdige døde og fremtrådte som vidner på, at han var opstanden. Disse begunstigede, oprejste hellige fremstod herliggjorte. De var udvalgte

hellige fra alle tidsaldre fra skabelsen helt ned til Kristi tid. Medens de jødiske ledere søgte at dølgge den sandhed, at Kristus var opstanden, behagede det Gud at lade en skare stå frem af deres grave for at vidne om, at Kristus var oprejst, og for at forkynde hans herlighed.

De opstandne var af forskellig størrelse og skikkelse, idet nogle havde et ædlere udseende end andre. Jeg blev oplyst om, at jordens beboere var blevet svagere og havde mistet deres tidligere skønhed og styrke. Satan har sygdommens og dødens vælde, og for hvert tidsafsnit er forbandelsens virkninger blevet mere åbenbare og Satans magt kommet tydeligere til syne. De, der levede på Noas og Abrahams tid, lignede engle i skikkelse, skønhed og styrke, mere udsat for sygdom, og menneskets levetid er blevet mere kortvarig. Satan har lært at plage og svække slægten.

De, der fremstod efter Jesu opstandelse, åbenbarede sig for mange og fortalte dem, at ofret for menneskene var fuldbragt, og at Jesus, hvem jøderne havde korsfæstet, var opstanden, og til bevis for deres ord erklærede de: "Vi er opstandne med ham." De aflagde vidnesbyrd om, at det var ved hans store kraft, de blev kaldet frem af deres grave. Trods de usandfærdige rygter, der gik, kunne hverken Satan og hans engle eller ypperstepræsterne holde Kristi opstandelse hemmelig; for denne hellige skare, der var fremstået af gravene, spredte den underfulde, glædelige nyhed. Og desuden viste Jesus sig for sine sørgende, sønderknuste disciple, fordrev deres frygt og bragte dem fryd og glæde.

Da meddelelsen spredtes fra by til by og fra stad til stad, frygtede jøderne for deres vedkommende for livet og lagde skjul på det had, som de nærrede mod hans disciple. Deres eneste håb var at få udbredt deres usandfærdige beretning. Og de, der ønskede, at denne løgn måtte være sandhed, troede på den. Pilatus bævede, da han hørte, at Kristus var blevet oprejst. Han kunne ikke betvivle det vidnesbyrd, der lød, og fra den stund forlod freden ham for stedse. Af hensyn til jordisk ære og af frygt for at miste sin

autoritet og sit liv havde han overgivet Jesus til døden. Han var nu fuldt overbevist om, at den, i hvis blod han var skyldig, ikke alene var en uskyldig mand, men at han var Guds Søn. Pilatus' liv blev ulykkeligt helt til det sidste. Fortvivlelse og angst knuste enhver følelse af håb og glæde. Han ville ikke lade sig trøste og fik en højst ynkelig død.

Herodes' hjerte var blevet endnu mere forhærdet, og da han hørte, at Kristus var opstanden, besværede det ham ikke særligt. Han tog Jakob af dage, og da han så, at dette behagede jøderne, lod han også Peter gribe i den hensigt at slå ham ihjel. Men Gud havde en gerning for Peter og sendte sin engel for at udfri ham. Herodes blev hjem søgt af Guds straffedomme. Medens han ophøjede sig selv i nærværelse af en stor menneskemængde, blev han slået af Herrens engel og fik en frygtelig død.

Tidligt om morgenen på den første dag i ugen, før det endnu blev lyst, kom hellige kvinder til graven med vellugtende salver for at salve Jesu legeme. De fandt, at den tunge sten var væltet bort fra indgangen til graven, og Jesu legeme var der ikke. De blev mismodige og frygtede for, at deres fjender havde fjernet legemet. Pludselig så de to engle i hvide klæder med strålende og skinnende ansigter. Disse himmelske væsener forstod kvindernes ærinde og meddelte dem straks, at Jesus ikke var der, at han var opstanden, men de kunne se stedet, hvor han havde ligget. De bød dem gå og meddele disciplene, at han ville gå forud for dem til Galilæa. Med frygt og stor glæde ilede kvinderne tilbage til de sørgende disciple og fortalte dem, hvad de havde set og hørt.

Disciplene kunne ikke tro, at Kristus var opstanden, men sammen med kvinderne, der havde bragt dem meddelelsen, løb de hurtigt til graven. De fandt, at Jesus ikke var der; de så hans linklæder, men kunne ikke tro det glade budskab om, at han var oprejst fra de døde. De gik hjem, forundret over, hvad de havde set, og også over det, som kvinderne havde fortalt dem. Men Maria, som foretrak at opholde sig ved graven, tænkte på, hvad hun havde set, besværet af den tanke, at hun

måske havde været udsat for et bedrag. Hun følte, at der ventede hende nye prøvelser. Hendes sorg meldte sig på ny, og hun brast i bitter gråd. Hun bøjede sig ned for at se ind i graven, og der så hun to engle i hvide klæder. Den ene sad, hvor Jesu hoved havde hvilet, den anden, hvor hans fødder havde ligget. De talte kærligt til hende og spurgte, hvorfor hun græd. Hun svarede: "De har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham."

Idet hun vendte sig bort fra graven, så hun Jesus stående i nærheden, men kendte ham ikke. Han talte kærligt til hende, ønskede at vide årsagen til hendes sorg og spurgte, hvem hun søgte efter. I den tro, at det var urtegårdsmanden, bad hun ham, hvis han havde båret hendes Herre bort, at fortælle hende, hvor han havde lagt ham, så hun kunne bringe ham bort derfra. Jesus talte nu til hende med sin egen himmelske stemme og sagde: "Maria!" Hun kendte tonefaldet i denne kære stemme og svarede hurtigt: "Mester!" og var i sin glæde ved at ville omfavne ham; men Jesus sagde: "Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min fader; men gå til mine brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader og til min Gud og jeres Gud." Glad ilede hun tilbage til disciplene med det liflige budskab. Jesus opfor hurtigt til sin fader for at høre fra hans læber, at han godkendte ofret, og for at modtage al magt i himlen og på jorden.

Engle omringede Guds Søn som en sky og bød de ældgamle døre løfte sig, for at ærens konge kunne drage ind. Jeg så, at medens Jesus var hos denne strålende himmelske hær for Guds åsyn og omgivet af hans herlighed, glemte han ikke sine disciple på jorden, men fik magt af sin fader, for at han kunne vende tilbage og meddele dem kraft. Den samme dag vendte han tilbage og viste sig for disciplene. Da tillod han dem at røre ved ham, for han havde været hos Faderen og modtaget magt.

Ved denne anledning var Thomas ikke til stede. Han ville ikke i ydmyghed godkende disciplenes beretning, men erklærede bestemt og selvtillidsfuldt, at han ikke ville tro,

medmindre han kunne stikke sin finger i naglegabet og stikke sin hånd i siden, hvor det grusomme sværd var trængt ind. Derved udviste han mangel på tillid til sine brødre. Hvis alle, krævede et lignende bevis, ville ingen nu antage Jesus og tro på hans opstandelse. Men det var Guds vilje, at de, der ikke selv kunne se og høre den opstandne frelser, skulle tro på disciplenes beretning. Gud fandt ikke behag i den vantrø, Thomas lagde for dagen. Da Jesus atter var sammen med disciplene, var Thomas hos dem, og da han så Jesus, troede han. Men han havde påstået, at han ikke ville nøjes med synets bevis alene, men at han også ville føle, og Jesus gav ham det bevis, han havde ønsket. Thomas udbrød: "Min Herre og min Gud!" Men Jesus irettesatte ham for hans vantrø og sagde: "Fordi du har set mig, har du troet; salige er de, som ikke har set og dog troet."

På lignende måde må de, der ikke har haft nogen erfaring i den første og i den anden engels Budskab, modtage budskaberne fra andre, der har haft en erfaring og har fulgt med ned igennem disse budskaber. Jeg så, at ligesom Jesus blev forkastet, er også disse budskaber blevet forkastet. Og ligesom disciplene erklærede, at der ikke er frelse i noget andet navn under himlen, givet iblandt mennesker, således bør også Guds tjenere trofast og uforfærdet pålægge dem, der kun antager en del af de sandheder, som hører med til den tredje engels budskab, at de med glæde må tage imod alle budskaberne, således som Gud har givet dem, eller også være uden enhver delagtighed i sagen.

Medens de hellige kvinder forkyndte beretningen om, at Jesus var opstanden, udbredte de romerske vægtere den løgn, som ypperstepræsterne og de ældste havde lagt dem i munden, at disciplene var kommet om natten, medens de sov, og havde stjålet Jesu legeme. Satan havde lagt denne løgn i ypperstepræsternes hjerte og mund, og folk stod færdige til at tro på deres ord. Men Gud havde gjort denne sag sikker og hævet denne vigtige begivenhed, som vor frelse er afhængig af, over enhver tvivl, og det var umuligt for præsterne og de ældste at fordølge

den. Vidner blev oprejst fra de døde for at vidne om Kristi opstandelse.

Jesus blev hos sine disciple i fyrretyve dage og beredte dem fryd og glæde i hjertet ved at oplade Guds riges virkeligheder mere fuldstændigt for dem. Han pålagde dem at bære vidnesbyrd om, hvad de havde set og hørt vedrørende hans lidelse, død og opstandelse, at han havde gjort offer for synd, og at enhver, der ville, kunne komme til ham og finde livet. Kærligt og uforbeholdent fortalte han dem, at de ville blive forfulgt og plaget, men de ville finde lindring i mindet om deres erfaring og om de ord, han havde talt til dem. Han sagde til dem, at han havde overvundet Satans fristelser og opnået sejr gennem prøvelse og lidelse. Satan kunne ikke mere få magt over ham, men ville med sine fristelser rette mere direkte angreb mod dem og mod alle, som måtte komme til at tro på hans navn. De kunne imidlertid sejre, ligesom han havde sejret. Jesus gav sine disciple magt til at udføre undergerninger og sagde til dem, at selv om de blev forfulgt af ugudelige mennesker, ville han fra tid til anden sende sine engle for at befri dem; ingen kunne berøve dem Livet, før deres mission var fuldbyrdet, og da kunne det ske, at de ville komme til at besegle med deres blod det vidnesbyrd, de havde båret.

Hans interesserede disciple hørte med glæde på hans undervisning og tog med begærlighed imod hvert eneste ord, der faldt fra hans hellige læber. Nu vidste de med sikkerhed, at han var verdens Frelser. Hans ord trængte sig dybt ind i deres hjerter, og det bedrøvede dem, at de snart måtte skilles fra deres himmelske lærer og ikke længere ville kunne høre de herlige, trøstefulde ord af hans mund. Men deres hjerter opvarmedes på ny af kærlighed og overvættets glæde, da Jesus meddelte dem, at han ville gå bort for at berede boliger for dem og derefter komme igen og tage dem til sig, for at de altid skulle være hos ham. Han lovede også at sende talsmanden, Helligånden, som skulle vejlede dem til hele sandheden. "Og han opløftede sine hænder og velsignede dem."

Kristi himmelfart

Hele himlen ventede på den sejrstime, da Jesus skulle fare op til sin fader. Engle kom for at modtage ærens konge og ledsage ham i triumftog til himlen. Da Jesus havde velsignet sine disciple, skiltes han fra dem og blev tagen op. Og idet han førte an på vejen opad, efterfulgtes han af den mængde fanger, der blev oprejst ved hans opstandelse. En skare af den himmelske hær ledsagede ham, medens en utallig engleskare i himlen ventede på hans ankomst. Da de steg op til den hellige stad, råbte de engle, der ledsagede Jesus: "Løft jeres hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, at ærens konge kan drage ind!" Englene i staden råbte henrykt: "Hvo er den ærens konge?" De engle, som ledsagede ham, svarede jublende: "Herren, stærk og vældig, Herren, vældig i krig. Løft jeres hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, at ærens konge kan drage ind!" Atter spurgte de ventende engle: "Hvo er han, den ærens konge?" Og det ledsagende englefølge svarede med melodisk røst: "Herren, hærskarers Herre, han er ærens konge!" Og det himmelske følge drog ind i Guds stad. Nu omringede de himmelske hærskarer deres majestætiske hersker, bøjede sig for ham i den dybeste hyldest og lagde deres skinnende kroner ned for hans fødder. Derpå slog de deres guldkorner an, og i yndige, melodiske toner fyldte de hele himlen med herlig musik og sang til lammet, som blev slagtet, men som lever igen i højhed og herlighed.

Da disciplene stod og stirrede sørgmodigt op mod himlen for at opfange det sidste glimt af deres bortfarende Herre, stod der to mænd i hvide klæder hos dem og sagde: "I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod himlen? Denne Jesus, som er optagen fra jer til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til himlen:" Disciplene og Jesu moder, der sammen med dem havde været vidne til Guds søns himmelfart, tilbragte den påfølgende nat i samtale om hans underfulde gerninger og om de mærkelige og herlige begivenheder, som i løbet af kort tid havde fundet sted.

Satan rådførte sig atter med sine engle, og fuld af bittert had mod Guds herredømme meddelte han dem, at så længe han beholdt sin magt og myndighed på jorden, måtte de gøre tidobbelte anstrengelser mod Jesu efterfølgere. De havde intet formået imod Kristus, men de måtte om muligt overvinde hans efterfølgere. I hvert slægtled måtte de søge at besnære dem, der kom til at tro på Jesus. Han omtalte til sine engle, at Jesus havde givet disciplene magt til at true og uddrive dem og til at helbrede sådanne, som de ville komme til at plage. Derpå gik Satans engle ud som brølende løver, søgende at tilintetgøre Jesu tilhængere.

Kristi disciple

Med stor kraft forkyndte disciplene den korsfæstede og genopstandne frelser. I Jesu navn udførte de tegn og undere. De syge fik deres sundhed igen, og en mand, der havde været lam fra fødslen af, blev fuldstændig helbredt og fulgte Peter ind i templet, hvor han gik og sprang og lovede Gud i alt folkets påsyn. Rygtet derom kom ud, og folket begyndte at samles i flok omkring disciplene. Mange kom løbende til, højlig forundrede over den helbredelse, der var sket.

Da Jesus døde, tænkte præsterne, at der ikke ville blive udført flere undergerninger iblandt dem; de tænkte, at bevægelsen snart ville dø hen og folket på ny vende sig til menneskelige overleveringer. Men nej lige midt iblandt dem gjorde disciplene undergerninger, og folket fyldtes med forundring. Jesus var blevet korsfæstet, og de undrede sig over, hvor hans disciple havde fået denne magt fra. Medens han levede, tænkte de, at han meddelte dem kraft, men efter hans død havde de ventet, at undergerningerne ville ophøre. Peter forstod deres forlegenhed og sagde til dem: "I israelitiske mænd! Hvorfor undrer I jer over dette? eller hvorfor stirrer I på os, som om vi af egen magt eller gudfrygtighed havde gjort, at han kan gå? Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, vore fædres Gud, har herliggjort sin tjener Jesus, hvem I prisgav og fornægtede for

Pilatus, da han dømte, at han skulle løslades. Men I fornægtede den hellige og retfærdige og bad om, at en morder måtte skænkes jer. Men livets fyrste slog I ihjel, hvem Gud oprejste fra de døde, hvorom vi er vidner. Og i troen på hans navn har hans navn styrket denne, hvem I ser og kender."

Ypperstepræsterne og de ældste kunne ikke tåle disse ord, og på deres befaling blev Peter og Johannes grebet og sat i fængsel. Men tusinder var blevet ledet til troen på Kristi opstandelse og himmelfart blot ved at høre en eneste tale af disciplene. Præsterne og de ældste blev urolige. De havde slået Jesus ihjel for selv at blive genstand for folkets opmærksomhed ; men nu var stillingen værre end før. Disciplene beskyldte dem åbent for at være Guds Søns mordere, og de kunne ikke vide, hvad dette kunne udvikle sig til, eller i hvilket lys de selv ville komme til at stå hos folket. De ville med glæde have slået Peter og Johannes ihjel, men vovede det ikke af frygt for folket.

Den påfølgende dag blev apostlene fremstillet for rådet. De mænd, der begærligt havde råbt og krævet den retfærdiges blod, var selv til stede. De havde hørt Peter med ed og forbandelse fornægte sin herre, da han blev beskyldt for at være en af hans disciple, og de håbede at kunne skræmme ham på ny. Men Peter var blevet omvendt, og nu så han en anledning til at fjerne den plet, som hans overilede, umandige fornægtelse havde sat på ham, og at ophøje det navn, han havde vanæret. Med hellig frimodighed og i åndens kraft erklærede han uforfærdet: "Ved Jesus Kristi nazaræerens navn, hvem i har korsfæstet, hvem Gud har oprejst fra de døde, ved dette navn er det, at denne står rask her for jeres øjne. Han er den sten, som blev agtet for intet af jer, I bygningsmænd, men som er blevet til en hovedhjørneste. Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke noget andet navn under himlen, givet iblandt mennesker, ved hvilket vi skal blive frelst."

Folk forundrede sig over den frimodighed, Peter og Johannes udviste, og forstod, at de havde været med Jesus; for deres noble, uforfærdede optræden mindede om Jesus, da

han stod over for sine fjender. Med et eneste, medlidende, bedrøvet blik irettesatte Jesus Peter, da han havde fornægtet ham, og da Peter nu frimodigt bekendte sin Herre, blev han velsignet og vandt Guds velbehag. Som et tegn på, at Jesus fandt behag i ham, blev han fyldt med Helligånden.

Præsterne vovede ikke at åbenbare det had, som de nærede mod disciplene. De bød dem, at de skulle gå uden for rådet, hvorefter de rådførte sig med hverandre og sagde: "Hvad skal vi gøre med disse mennesker? thi at et vitterligt tegn er sket ved dem, det er åbenbart for alle dem, som bor i Jerusalem, og vi kan ikke nægte det." De var bange for, at rygter om denne velgerning skulle komme ud iblandt folket. Præsterne mente, at dersom det blev almindelig kendt, ville det være forbi med deres magt, og man ville betragte dem som Jesu mordere. Men det eneste, de turde gøre, var at true apostlene og befale dem ikke mere at tale i Jesu navn, for at de ikke skulle dø. Peter erklærede imidlertid uden frygt, at de ikke kunne andet end tale om det, som de havde set og hørt.

I Jesu kraft vedblev disciplene med at helbrede de syge og de plagede, som blev ført til dem. Hundreder stillede sig daglig under den korsfæstede, genopstandne og himmelfarne frelsers banner. Præsterne og de ældste og de, der i særlig forstand var deres medskyldige, blev forfærdede. Atter satte de apostlene i fængsel i håb om, at uroen ville lægge sig. Satan og hans engle jubede; men Guds engle åbnede fængselets døre, og tvært imod ypperstepræsterens og de ældstes befaling bød de apostlene: "Gå hen og tråd frem og tal i helligdommen alle disse livets ord for folket!"

Rådet trådte sammen, og der blev sendt bud efter fangerne. Man åbnede fængselets døre, men de, som man søgte efter, var der ikke. De udsendte mænd vendte tilbage til præsterne og de ældste og sagde: "Fængselet fandt vi tillukket helt forsvarligt, og vogterne stående ved dørene; men da vi lukkede op, fandt vi ingen derinde." "Men der kom en og meldte dem: Se, de mænd, som I satte i fængselet, står i helligdommen og lærer folket. Da gik

høvedsmanden hen med tjenerne og hentede dem, dog ikke med magt; thi de frygtede for folket, at de skulle blive stenet. Men da de havde hentet dem, stillede de dem for rådet; og ypperstepræsten spurgte dem og sagde: Vi bød jer alvorligt, at I ikke måtte lære i dette navn, og se, I har fyldt Jerusalem med jeres lære, og vil bringe dette menneskes blod over os!"

Disse ledende mænd blandt jøderne var hyklere; de elskede menneskers ros mere, end de elskede Gud. Deres hjerter var blevet så forhærdede, at de mægtigste gerninger, som apostlene udførte, kun forbitrede dem. De vidste, at dersom disciplene prædikede Kristus, hans korsfæstelse, opstandelse og himmelfart, ville det påføre dem skyld som hans mordere. De var ikke så villige til at modtage Jesu blod, som de var, dengang de råbte: "Hans blod komme over os og over vore børn!"

Apostlene hævdede med frimodighed, at de burde lyde Gud mere end mennesker. Peter sagde: "Vore fædres Gud oprejste Jesus, hvem I hængte på et træ og slog ihjel. Ham har Gud ved sin højre hånd ophøjet til en fyrste og frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse. Og vi er hans vidner om disse ting, ligesom også Helligånden, som Gud har givet dem, der adlyder ham." Over så uforfærdede ord blev disse mordere rasende og besluttede atter at væde deres hænder med blod ved at slå apostlene ihjel. Det var deres plan at udføre dette, da en engel fra Gud påvirkede Gemaliels hjerte til at give præsterne og rådsherrerne dette råd: "Hold jer fra disse mennesker, og lad dem fare; thi dersom dette råd eller dette værk er af mennesker, bliver det til intet; men er det af Gud, kan I ikke gøre dem til intet. Lad jer dog ikke findes som de, der endog vil stride imod Gud." Onde engle tilskyndede præsterne og de ældste til at slå apostlene ihjel; men Gud sendte sin engel til at afværge dette ved at lade en stemme inden for de jødiske ledes egen kreds tale til forsvar for hans tjenere. Apostlenes virksomhed var endnu ikke fuldført. De skulle fremstilles for konger for at aflægge vidnesbyrd om Jesu navn og for at vidne om det, som de havde set og hørt.

Modstræbende satte præsterne deres fanger i frihed efter at have ladet dem piske og pålagt dem ikke mere at tale i Jesu navn. "Så gik de da glade bort fra rådets åsyn, fordi de var blevet agtet værdige til at vanæres for hans navns skyld. Og de holdt ikke op med hver dag at lære i helligdommen og i husene og at forkynde evangeliet om Kristus Jesus." Således voksede Guds ord og udbredtes. Disciplene vidnede med frimodighed om, hvad de havde set og hørt, og ved Jesu navn udførte de mægtige undergerninger. Uforfærdet lagde de skylden for Jesu blod på dem, der havde været så villige til at modtage det, dengang det blev dem tilladt at have magt over Guds søn.

Jeg så, at Guds engle fik den opgave med særlig omhu at våge over de hellige, vigtige sandheder, der skulle tjene som et anker for Kristi disciple ned gennem hvert slægtled. Helligånden hvilede i særlig grad over apostlene, der var vidner om vor Herres korsfæstelse, opstandelse og himmelfart vigtige sandheder, der skulle være Israels håb. Alle skulle se hen til verdens frelser som deres eneste håb og vandre på den vej, han havde åbnet ved at ofre sit eget liv, og holde Guds lov og leve. Jeg så den visdom og godhed, Jesus viste, idet han udrustede disciplene med kraft til at fortsætte den samme gerning, for hvilken jøderne havde hadet ham og slået ham ihjel. I hans navn havde de magt over Satans gerninger. Det tidsafsnit, der omfattede Jesu død og opstandelse, var omgivet af en glorie af lys og herlighed, som udødeliggjorde den sandhed, at han var verdens frelser.

Stefanus død

Disciplenes antal forøgedes stærkt i Jerusalem, og mange af præsterne adlød sandheden. Stefanus, som var fuld af tro, udførte store undere og mirakler blandt folket. Jødernes ledende, mænd blev endnu mere vrede, når de så, at præster forlod deres vedtægter og vendte sig fra ofringerne og tog imod Jesus som det store offer. Med kraft fra det høje irettesatte Stefanus de vantro præster

og ældste og ophøjede Jesus for dem. De kunne ikke modstå den visdom og kraft, hvormed han talte, og da de fandt, at de intet formåede imod ham, lejede de mænd til at aflægge falsk ed på, at de havde hørt ham tale bespottelige ord imod Moses og imod Gud. De ophidsede folket og tog Stefanus, og ved hjælp af falske vidner anklagede de ham for at have talt imod templet og imod loven. De vidnede, at de havde hørt ham sige, at denne Jesus af Nazareth ville forandre de skikke, som Moses havde givet dem.

Da Stefanus stod over for sine dommere, hvilede lyset af Guds herlighed over hans åsyn. "Og alle de, som sad i rådet, stirrede på ham, og de så hans ansigt som en engels ansigt." Da han blev opfordret til at svare på de beskyldninger, som blev ført imod ham, begyndte han fra Moses og profeterne og gennemgik Israels børns historie og Guds handlemåde med dem og påviste, hvorledes Kristus var blevet forudsagt i profetien. Han henviste til templets historie og erklærede, at Gud bor ikke i templer, som er gjort med hænder. Jøderne dyrkede templet, og hvad som helst der blev sagt imod dette hus, fyldte dem med større harme, end om der var blevet talt imod Gud. Da Stefanus talte om Kristus og hentydede til templet, så han, at folket forkastede hans ord, og uforfærdet straffede han dem, idet han sagde: "I hårde halse og uomskårne på hjerte og øren! I står altid Helligånden imod." Medens de overholdt de udvortes former i deres gudsyndelse, var deres hjerte fordærvet og fuldt af dødelig ondskab. Han henviste til deres fædres grusomhed, idet de forfulgte profeterne, og erklærede, at hans tilhørere havde begået en endnu større synd ved at forkaste og korsfæste Kristus. "Hvem af profeterne er der, som jeres fædre ikke har forfulgt? og de ihjelslog dem, som forud forkyndte om den retfærdiges komme, hvis forrædere og mordere I nu er blevet."

Da Stefanus udtalte disse skarpe, tydelige sandheder, blev præsterne og rådsherrerne rasende, og med sammenbidte tænder styrkede de sig over ham. "Men som han var fuld af Helligånden, stirrede han op imod himlen og så Guds herlighed" og sagde: "Se, jeg ser

himlene åbnede og menneskesønnen stående ved Guds højre hånd." Folket ville ikke høre på ham. "De råbte med høj røst og holdt for deres øren og stormede samstemmende ind på ham. Og de stødte ham ud uden for staden og stenede ham." Han faldt på knæ og råbte med høj røst: "Herre, tilregn dem ikke denne synd!"

Jeg så, at Stefanus var en mægtig Guds mand, særskilt oprejst for at fylde en vigtig plads i menigheden. Satan jubede over hans død, fordi han vidste, at disciplene stærkt ville føle tabet. Men Satans fryd blev kun kortvarig; for i den kreds, der var vidne til Stefanus' død, var der en, som Jesus ville åbenbare sig for. Saulus tog ikke del i at kaste sten på Stefanus, men han gav sit samtykke til hans død. Han var nidkær i forfølgelsen af Guds menighed, efterstræbte de troende, greb dem i deres huse og overleverede dem til dem, der ville slå dem ihjel. Saulus var en evnerig mand med god uddannelse; hans nidkærhed og lærdom skaffede ham stor anseelse iblandt jøderne, men han var frygtet af mange af Kristi disciple. I sit oprør mod Guds søn og mod dem, der troede på ham, udnyttede Satan på en virksom måde denne mands talenter. Men Gud kan knække den store modstanders magt og sætte dem i frihed, som han har gjort til fanger. Kristus havde udset Saulus til at være "et udvalgt redskab" til at forkynde hans navn og til at styrke hans disciple i deres virksomhed og mere end fylde Stefanus' plads.

Saulus omvendelse

Da Saulus var på vej til Damaskus, udstyret med skriftlig bemyndigelse til at gribe mænd eller kvinder, som prædikede Kristus, og føre dem bundne til Jerusalem, frydede onde engle sig omkring han. Men pludselig blev han omstrålet af et lys fra himlen, hvilket bragte de onde engle til at flygte og medførte, at han hastigt faldt til jorden. Han hørte en røst, der sagde: "Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?" Saulus spurgte: "Hvem er du, Herre?" Og Herren sagde: "Jeg er Jesus, som du forfølger; det bliver dig hårdt at stampe imod

brodden." Bævende og forbavset sagde Saulus: "Hvad skal jeg gøre, Herre?" Og Herren sagde: "Stå op og gå ind i byen, og det skal siges dig" hvad du bør gøre."

De mænd, der var med ham, stod målløse, da de vel hørte røsten, men ikke så nogen. Da Lyset forsvandt, og Saulus rejste sig op og åbnede sine øjne, opdagede han, at han fuldstændigt havde mistet synet. Glansen af lyset fra himlen havde gjort ham blind. De ledte ham ved hånden og førte ham til Damaskus, og i tre dage kunne han intet se, ligesom han heller ikke spiste eller drak. Herren sendte nu sin engel netop til en af de mænd, som Saulus havde håbet at kunne fange, og åbenbarede for ham i et syn, at han skulde gå hen i den gade, som kaldtes den lige, og spørge "i Judas' hus efter en Mand ved Navn Saulus fra Tarsus; thi se, han beder. Og han har i et syn set en mand, ved navn Ananias, komme ind og lægge hænderne på ham, for at han skulle blive seende".

Ananias frygtede for, at der kunne foreligge en misforståelse, og begyndte at fortælle Herren, hvad han havde hørt om Saulus. Men Herren sagde til Ananias: "Gå; thi denne er mig et udvalgt redskab til at bære mit navn frem både for hedninger og konger og Israels børn; thi jeg vil vise ham, hvor meget han bør lide for mit navns skyld." Ananias fulgte Herrens anvisning, gik ind i huset, lagde sine hænder på ham og sagde: "Saul, broder! Herren har sendt mig, den Jesus, der viste sig for dig på vejen, ad hvilken du kom, for at du skal blive seende igen og fyldes med Helligånden."

Saulus blev øjeblikkelig seende, stod op og blev døbt. Derpå lærte han i synagogerne, at Jesus i sandhed var Guds Søn. Alle, der hørte ham, forbavsedes og sagde: "Er det ikke ham, som i Jerusalem forfulgte dem, der påkaldte dette navn, og var kommen hertil for at føre dem bundne til ypperstepræsterne?" Men Saulus voksede i kraft og gendrev jøderne, som atter kom i forlegenhed. Alle kendte til, hvorledes Saulus havde stået Jesus imod, og hvorledes han i sin nidkærhed havde efterstræbt alle, som troede på hans navn, og overgivet dem til døden; og hans vidunderlige

omvendelse overbeviste mange om, at Jesus var Guds Søn. I Helligåndens kraft fortalte Saulus om sin erfaring. Han havde forfulgt både mænd og kvinder til døden, bundet dem og sat dem i fængsel; men på vejen til Damaskus var han pludselig blevet omstrålet af et stærkt lys fra himlen, og Jesus åbenbarede sig for ham og lærte ham, at han var Guds Søn.

Saulus øvede en mægtig indflydelse, idet han således med frimodighed forkyndte Jesus. Han besad kendskab til skriften, og efter hans omvendelse skinnede der et guddommeligt lys over profetierne om Jesus, og dette satte ham i stand til at fremholde sandheden klart og frimodigt og til at berigtige enhver forvanskning af skriften. Fordi Guds Ånd hvilede på ham, kunne han på en klar og eftertrykkelig måde føre sine tilhængere med sig gennem profetierne ned til tiden for Kristi første komme og vise dem, at de dele af skriften, der henviste til hans lidelse, død og opstandelse, var gået i opfyldelse.

Jøderne beslutter at dræbe Paulus

Da ypperstepræsterne og rådsherrerne så, hvilken virkning beretningen om Paulus' erfaring havde, grebes de af had til ham. De så, at han frimodigt forkyndte Kristus og gjorde undere i hans navn. De så, at mængden lyttede til hans tale, vendte sig bort fra sine vedtægter og betragtede jødernes ledende mænd som Guds Søns mordere. Deres vrede optændtes, og de kom sammen for at rådslå om, hvad der bedst kunne gøres for at standse bevægelsen. De blev enige om, at den eneste sikre fremgangsmåde var at slå Paulus ihjel. Men Gud kendte deres forsæt, og engle blev udsendt for at bevogte ham, så han kunne leve og fuldføre sin mission.

Satan ledte de vantro jøder til at holde vagt ved Damaskus's porte dag og nat, for at de øjeblikkeligt kunne slå Paulus ihjel, når han ville forlade byen. Men Paulus var blevet underrettet om, at jøderne efterstræbte hans liv, og disciplene firede ham ned fra muren i en kurv om natten. At deres forsæt således

mislykkedes, fyldte jøderne med beskæmmelse og harme, og Satans plan blev forstyrret.

Efter at dette var sket, drog Paulus til Jerusalem for at slutte sig til disciplene, men de frygtede alle sammen for ham. De kunde ikke tro, at han var en discipel. Jøderne i Damaskus havde efterstræbt hans liv, og hans egne brødre ville ikke modtage ham; men Barnabas tog sig af ham, førte ham til apostlene og fortalte dem, hvorledes han havde set Herren undervejs, og at han i Damaskus frimodigt havde prædikeret i Jesu navn.

Men Satan ophidsede jøderne til at ødelægge Paulus, og Jesus bød ham forlade Jerusalem. Ledsaget af Barnabas drog han ind i andre byer, hvor han forkyndte Jesus og gjorde undergerninger, og mange blev omvendt. Da en mand, som altid havde været lam, blev helbredet, var befolkningen, der tilbad afguder, i færd med at ville ofre til disciplene. Paulus blev forfærdet og sagde til dem, at han og hans medarbejdere kun var mennesker, og at man alene skulle tilbede Gud, som havde gjort himlen og jorden og havet og alt, hvad deri er. Således ophøjede Paulus Gud for folket, men han kunne næsten ikke holde dem tilbage. Det første begreb om tro på den sande Gud og om den tilbedelse og ære, som tilkommer ham, begyndte at gøre sig gældende i deres sind; og da de hørte Paulus tale, tilskyndede Satan de vantro Jøder fra andre byer til at følge efter Paulus for at ødelægge det gode værk, der blev udført gennem ham. Disse jøder opæggede afgudsdyrkernes sind ved falske beretninger om Paulus. Folkets forbavselse og beundring forvandlede til had, og de, som en kort tid i forvejen stod i begreb med at ville tilbede disciplene, stenede Paulus og slæbte ham uden for byen i den tro, at han var død. Men medens disciplene stod samlet omkring Paulus og sørgede over ham, rejste han sig til deres glæde op og fulgte med dem ind i byen.

Medens Paulus og Silas ved en anden anledning prædikede om Jesus, skete det, at en vis kvinde, der havde en spådomsånd, fulgte efter dem og råbte: "Disse mennesker

er den højeste Guds tjenere, som forkynder jer frelsens vej." Således fulgte hun disciplene i mange dage. Dette ærgrede imidlertid Paulus, fordi denne råben efter dem afledte folkets tanker fra sandheden. Satans hensigt med at lede hende til at gøre dette var at vække modbydelighed hos folket og ødelægge disciplenes indflydelse. Paulus' ånd harmedes i ham, og han vendte sig og sagde til ånden: "Jeg byder dig i Jesu Kristi navn at fare ud af hende." Ved denne irettesættelse for den onde ånd ud af hende.

Hendes herrer fandt behag i, at hun råbte efter disciplene; men da den onde ånd forlod hende, og hun blev en ydmyg Kristi discipel, blev de forbitrede. De havde tjent mange penge ved hendes spådom" og nu var det forbi med deres håb om vinding. Satans hensigt var blevet tilintetgjort; men hans tjenere greb Paulus og Silas og slæbte dem hen på torvet for øvrigheden og til høvedsmændene og sagde: "Disse mennesker, som er jøder, forvirrer aldeles vor by." Mængden rejste sig imod dem, og høvedsmændene lod klæderne rive af dem og befalede at piske dem. Efter at have givet dem mange slag kastede man dem i fængsel og pålagde fangevogteren at holde dem sikkert bevogtet. Da denne havde fået en sådan befaling, satte han dem i det inderste fængsel og sluttede deres fødder i stokken. Men Herrens engle fulgte dem inden for fængselsmurene og bevirkede, at deres fængsling kom til at tjene til Guds ære og til at vise folket, at Gud var med i dette værk, og at han var med sine udvalgte tjenere.

Ved midnatstid bad Paulus og Silas og sang lovsange til Gud. Pludseligt skete der et stort jordskælv, som bragte fængelets grundvolde til at ryste, og jeg så, at Guds engel øjeblikkelig løste alles lænker. Da fangevogteren vågnede og så fængselsdørene åbne, blev han forfærdet, idet han troede, at fangerne var undsluppet, og at han ville blive straffet med døden. Men da han stod i begreb med at tage sit Liv, råbte Paulus med høj røst: "Gør ikke dig selv noget ondt; thi vi er her alle."

Guds kraft overbeviste straks fangevogteren. Han bad om et lys, sprang ind og faldt

skælvende ned for Paulus og Silas. Derefter førte han dem udenfor og sagde: "Herrer! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive frelst?" De svarede: "Tro på den Herre Jesus Kristus, så skal du blive frelst, du og dit hus." Fangevogteren samlede derpå alle dem, der var i hans hus, og Paulus forkyndte Jesus for dem. Således blev fangevogterens hjerte knyttet til hans brødræder, og han afvaskede deres sår, og den samme nat blev han og alle hans døbt. Derefter satte han mad frem for dem og glædede sig med hele sit hus i troen på Gud.

Den vidunderlige beretning om, hvorledes Gud havde åbenbaret sin magt og opladt fængeleets døre og om fangevogterens og hans families omvendelse, kom snart ud. Hovedsmændene fik dette at vide og blev bange, og de sendte bud til fangevogteren med anmodning om, at han skulle løslade Paulus og Silas. Men Paulus ville ikke forlade fængeleets døre i hemmelighed; han ville ikke, at åbenbarelsen af Guds kraft skulde holdes skjult. Han sagde til dem: "De har ladet os piske offentligt og uden dom, os, som dog er romerske mænd, og kastet os i fængsel, og nu jager de os hemmeligt bort! Nej, lad dem selv komme og føre os ud!" Da disse ord blev meddelt øvrigheden, og det blev bekendt, at apostlene var romerske borgere, blev hovedsmændene bange og frygtede for, at der ville blive klaget til kejseren over den ulovlige behandling. "Og de kom og gav dem gode ord, og de førte dem ud og bad dem drage bort fra byen."

Paulus besøger Jerusalem

Efter sin omvendelse besøgte Paulus Jerusalem, hvor han forkyndte Jesus og hans nådes undere. Han fortalte om sin mirakuløse omvendelse, hvilket i den grad forbitrede præsterne og de øverste, at de søgte at tage hans Liv. Men for at han kunne blive reddet, åbenbarede Jesus sig på ny for ham i et syn, medens han bad, og sagde til ham: "Skynd dig, og gå hastigt ud af Jerusalem, thi de skal ikke af dig modtage vidnesbyrdet om mig." Paulus svarede: "Herre! de ved selv, at jeg

fængslede og piskede rundt om i synagogerne dem, som troede på dig, og da dit vidne Stefanus' blod blev udgydt, stod jeg også hos og havde behag deri og vogtede på deres klæder, som slog ham ihjel." Paulus mente, at jøderne i Jerusalem ikke kunne modstå hans vidnesbyrd, og at de ville betænke, at den store forandring, der var foregået med ham, alene kunne ske ved Guds kraft. Men svaret lød endnu mere bestemt end før: "Drag ud; thi jeg vil sende dig langt bort til hedninger."

Under sit fravær fra Jerusalem skrev Paulus mange breve til forskellige steder, hvori han fortalte sine erfaringer og aflagde et kraftigt vidnesbyrd. Men nogle søgte at ødelægge indflydelsen af disse breve. De var nødt til at indrømme, at hans breve var vægtige og kraftige, men de påstod, at hans legemlige nærværelse var svag og hans tale intet værd.

Sandheden var, at Paulus sad inde med stor lærdom, og hans visdom og optræden henrev tilhørerne. Lærde mænd fandt behag i hans kundskaber, og mange af dem troede på Jesus. Når han stod over for konger og store forsamlinger, kunne han udfolde en veltalenhed, som fortryllede alle. Dette forbitrede præsterne og de ældste i høj grad. Paulus kunne med lethed indlade sig på dybsindige ræsonnementer, under hvilke han rev folket med sig i den mest ophøjede tankeflugt, stillede Guds Nådes dybe rigdomme til skue og skildrede Kristi betagende kærlighed til dem. Derpå kunne han på en enkel og ligefrem måde stige ned til det, som den jævne befolkning forstod, og med de mest udtryksfulde ord fortælle sin erfaring, der fremkaldte hos dem et brændende ønske om at blive Kristi disciple.

Atter viste Herren sig for Paulus og åbenbarede for ham, at han måtte drage op til Jerusalem, og at han der ville blive bundet og komme til at lide for hans navns skyld. Skønt han i lang tid var en fange, udførte Herren dog sin særskilte gerning ved ham. Apostelens lænker blev et middel til at udbrede kundskaben om Kristus og til derved at herliggøre Gud. Idet han blev sendt fra stad til stad for at forhøres, blev hans vidnesbyrd og hans interessante oplevelser ved hans egen

omvendelse fremholdt for konger og landshøvdinge, for at disse skulle være uden undskyldning vedrørende Jesus. Tusinder troede på frelseren og frydede sig i hans navn. Jeg så, at Guds særskilte forsæt blev fuldbyrdet under Paulus' sørejse; han havde til hensigt, at skibsbesætningen på denne måde skulle blive vidne til Guds kraft gennem Paulus, at hedningerne også skulle høre Jesu navn, og at mange kunne blive omvendt ved apostelens undervisning og ved at se de undergerninger, han gjorde. Konger og landshøvdinge følte sig henrevet af de tanker, han fremholdt, og når han med nidkærhed og i Helligåndens kraft forkyndte Jesus og omtalte de interessante tildragelser i sin erfaring, trængte den overbevisning sig ind hos dem, at Jesus var Guds søn. Medens nogle blev betaget af forundring, da de hørte Paulus, var der en, som råbte: "Der fattes lidet i, at du overtaler mig til at blive en kristen." Men de fleste af dem, der hørte derpå, tænkte, at de engang senere hen ville overveje, hvad de havde hørt. Satan benyttede sig af udsættelsen, og eftersom de forsømte anledningen, medens deres hjerter var bløde, var den forspildt for stedse. Deres hjerter blev forhærdede.

Efter at Jesus var oprejst fra de døde, fjøede jøderne synd til synd" idet de forsøgte at dølge hans opstandelse ved at leje den romerske vagt til at aflægge vidnesbyrd til støtte for en usandhed. Men Jesu opstandelse blev dobbelt bekræftet derved, at en skare af vidner opstod samtidigt. Efter sin opstandelse viste Jesus sig for disciplene og for over fem hundrede på een gang, medens de, der blev oprejst sammen med ham; åbenbarede sig for mange og vidnede, at Jesus var opstanden.

Satan havde formået jøderne til at gøre oprør mod Gud ved at nægte at tage imod hans søn og ved at besudle deres hænder med hans dyrebare blod. Nu havde det intet at betyde, hvor kraftige beviser der blev fremlagt for, at Jesus var Guds Søn, verdens frelser; de havde dræbt ham og ville ikke godkende noget bevis til gunst for ham. Som tilfældet var med Satan efter hans fald, lå deres eneste håb og trøst i forsøget på at få overhånd over Guds Søn. De fortsatte derfor deres oprør ved at forfølge

Kristi disciple og slå dem ihjel. Intet lød så skurrende i deres øren som navnet Jesus, hvem de havde korsfæstet, og de var bestemt på ikke at ville høre på noget bevis til støtte for ham. Ligesom tilfældet var, da Helligånden ved Stefanus fremholdt de mægtige beviser på, at Jesus var Guds Søn, stoppede de deres øren til for ikke at blive overbevist. Satan havde Jesu mordere i sin vold. Ved ugudelige gerninger havde de givet sig hen til at være hans villige undergivne, og gennem dem skulle han virke for at besvære og plage dem, der troede på Kristus. Han virkede gennem jøderne for at ophidse hedningerne mod Jesus og mod hans efterfølgere. Men Gud sendte sine engle til at styrke disciplene til deres gerning, for at disse kunne vidne om de ting, de havde set og hørt, og for til sidst ved deres standhaftighed at besegle deres vidnesbyrd med deres blod.

Satan frydede sig over, at jøderne sad trygt i hans snare. De fortsatte stadigvæk med deres unyttige ceremonier, deres ofre og deres anordninger. Da Jesus hang på korset og råbte: "Det er fuldbragt!" splittedes forhænget i templet fra øverst til nederst for at betegne, at Gud ikke længere ville mødes sammen med præsterne i templet og der antage deres ofre og anordninger, og også for at vise, at skillevæggen mellem jøderne og hedningerne var nedbrudt. Jesus havde gjort sig selv til et offer for begge, og dersom de overhovedet skulle blive frelst, måtte begge tro på ham som det eneste offer for synd, som verdens Frelser.

Da stridsmændene gennemborede Jesu side, medens han hang på korset, udflød der to særskilte strømme, den ene af blod, den anden af vand. Blodet skulle aftvætte synderne hos dem, der kom til at tro på hans navn, og vandet skulle fremstille det levende vand, der fås af Jesus og giver den troende liv.

Det store frafald

Jeg blev ført fremad til den tid, da hedenske afgudsdyrkere grusomt forfulgte de kristne og slog dem ihjel. Blodet flød i strømme. De

ædle, de lærde og de jævne blandt folket blev alle dræbt uden barmhjertighed. Rige familier blev fattige, fordi de ikke ville give afkald på deres tro. Trods den forfølgelse og lidelse, disse kristne måtte tåle, ville de ikke sænke banneret. De bevarede deres gudsyndelse ren. Jeg så, at Satan frydede sig og jublede over deres lidelser. Men Gud så med stort velbehag på sine trofaste martyrer. Hans kærlighed til de kristne, der levede i hine forfærdelige tider, var meget stor, fordi de var villige til at lide for hans skyld. Enhver lidelse, som de udholdt, forøgede deres løn i himlen.

Skønt Satan glædede sig over de helliges lidelser, var han dog ikke tilfreds. Han ønskede at herske over sindet såvel som over legemet. De lidelser, som de udholdt, drev dem kun nærmere til Herren, bragte dem til at elske hverandre og ledte dem til mere end nogensinde at frygte for at fortørne ham. Satan ønskede at lede dem til at mishage Gud; thi derved ville de miste deres kraft, sjælsstyrke og standhaftighed. Skønt tusinder blev dræbt, opstod der andre i deres sted. Satan så, at han mistede sine undersåtter; for selv om de led forfølgelse og død, var de dog sikret for Jesus Kristus som undersåtter i hans rige. Satan lagde derfor sine planer for at føre en mere virksom kamp mod Guds herredømme og for at omstyrte menigheden. Han ledte de hedenske afgudsdyrkere til at antage en del af den kristne tro. De bekendte sig til at tro på Kristi korsfæstelse og opstandelse og ville forene sig med Jesu efterfølgere uden en hjerteforandring. O hvilken frygtelig fare for menigheden! Det var en tid med åndelige kvaler. Nogle mente, at dersom de steg ned og forenede sig med disse afgudsdyrkere, der havde antaget en del af den kristne tro, ville det blive et middel til deres fulde omvendelse. Satan søgte at fordærve bibelens lære.

Jeg så, at kristendommens fane til sidst blev sænket, og hedningerne sluttede sig sammen med de kristne. Disse afgudsdyrkere gjorde krav på at være omvendte, men førte deres afguder i ind i menigheden, idet de kun ombyttede genstandene for deres tilbedelse med billeder af helgener, ja endog af Kristus

og af hans moder Maria. Efter som Kristi efterfølgere gradvis forenede sig med dem, blev den kristne religion fordærvet, og menigheden mistede sin renhed og kraft. Nogle nægtede at forene sig med dem; de bevarede deres renhed og tilbad Gud alene. De ville ikke bøje sig for et billede af noget som helst i himlen deroppe eller på jorden hernede.

Satan frydede sig over, at så mange faldt, og derpå ophidsede han den faldne menighed til at tvinge dem, der ville bevare deres kristendom ren, til enten at antage deres ceremonier og billeddyrkelse eller også blive slået ihjel. Forfølgelsens ild blev atter tændt mod Kristi sande menighed, og millioner blev uden barmhjertighed dræbt.

Det blev fremstillet for mig på følgende måde: En stor skare hedenske afgudsdyrkere bar en sort fane med billeder af solen, månen og stjernerne. Denne skare syntes at være meget vild og forbitret. Jeg fik derpå en anden skare at se, der bar en ren, hvid fane med indskriften: "Renhed og hellighed for Herren." Deres ansigtstræk var præget af fasthed og himmelsk hengivelse. Jeg så, at de hedenske afgudsdyrkere nærmede sig dem, og et stort myrderi fandt sted. De kristne smeltede bort foran dem; men den kristne skare trængte sig tættere sammen og holdt endnu fastere ved fanen. Efter som mange faldt, fylkede andre sig omkring fanen og indtog deres pladser.

Jeg så den afgudsdyrkende skare rådslå sammen. Da det ikke lykkedes dem at bringe de kristne til at vige, enedes de om en anden plan. Jeg så, at de sænkede deres fane, hvorpå de nærmede sig den standhaftige gruppe af kristne og stillede dem tilbud. I begyndelsen blev disse tilbud fuldstændig afvist. Derefter så jeg den kristne skare rådslå sammen. Nogle sagde, at de ville sænke fanen, gå med på tilbudene og redde deres liv, og at de til sidst ville kunne opnå styrke til at løfte deres fane iblandt hedningerne. Der var imidlertid nogle få, som ikke ville give efter for denne plan, men standhaftigt foretrak at dø, medens de holdt fanen oppe" fremfor at sænke den. Dernæst så jeg mange sænke fanen og forene

sig med hedningerne, men de standhaftige og urokkelige greb den på ny og bar den højt. Jeg så, at der stadig var nogle, der forlod den skare, som bar den rene fane, og forenede sig med afgudsdyrkeme under den sorte fane for at forfølge dem, der bar den hvide. Mange blev ihjelslået, men den hvide fane blev båret højt oppe, og der fremstod troende, der samlede sig omkring den.

Jøderne, der først vækkede hedningernes had mod Jesus, skulle ikke undgå straf. Da Pilatus i domhuset betænkte sig på at dømme Jesus, råbte de forbitrede jøder: "Hans blod komme over os og over vore børn!" Opfyldelsen af denne frygtelige forbandelse, som de nedkaldte over deres hoveder, har jødefolket fået at føle. Både hedninger og de, der kaldes kristne, har været deres fjender. I deres nidkærlighed for Kristus, hvem jøderne korsfæstede, mente disse bekendende kristne, at jo mere lidelse de kunne påføre dem, desto mere ville det behage Gud. Mange af de vantro jøder blev derfor dræbt, medens andre jagedes omkring fra sted til sted og blev straffede på næsten enhver mulig måde.

Kristi og disciplenes blod, hvem de havde ihjelslået, kom over dem, og de blev hjemstøgt af frygtelige straffedomme. Guds forbandelse fulgte dem, og de blev til et ordsprog og en spot både for hedninger og såkaldte kristne. De blev nedværdiget, skyet og afskyet, som om Kains mærket sad på dem. Men jeg så, at Gud på en vidunderlig måde havde bevaret dette folk og spredt dem ud over jorden, for at de kunne blive betragtet som særlig hjemstøgt af Guds forbandelse. Jeg så, at Gud havde forladt jøderne som en nation, men at nogle iblandt dem dog vil omvende sig og kunne rive dækket bort fra deres hjerter og indse, at profetien angående dem er blevet opfyldt. De vil modtage Jesus som verdens frelser og se den store synd, deres nation begik, da de forkastede og korsfæstede ham.

Lovløshedens hemmelighed

Det har altid været Satans hensigt at lede menneskenes sind bort fra Jesus til mennesker og at ødelægge personligt ansvar. Hans hensigt mislykkedes, da han fristede Guds

Søn, men han havde større held, da han kom til faldne mennesker. Kristendommen blev fordærvet. Paver og præster dristede sig til at indtage en ophøjet stilling og lærte folket at søge syndsforladelse hos dem i stedet for selv at ty hen til Kristus.

Folket blev fuldstændig bedraget. Man lærte dem, at paverne og præsterne var Kristi repræsentanter, medens de i virkeligheden var Satans repræsentanter, og de, der bøjede sig for dem, tilbad Satan. Folket forlangte bibelen, men præsterne anså det for at være farligt at lade dem få den og kunne læse den på egen hånd, så de kunne skaffe sig oplysning og afsløre deres ledes synder. Folket blev oplært til at tage imod hvert ord fra disse bedragere som ord fra Guds mund. De øvede den magt over menneskenes sind, som det alene tilkommer Gud at øve. De, der vovede at følge deres egen overbevisning, blev udsat for det samme had, som Jøderne lagde for dagen over for Jesus, og myndighederne tørstede efter deres blod.

Jeg blev henvist til en tid, da Satan triumferede i en særlig grad. Skarer af kristne blev på en frygtelig måde dræbt, fordi de ville bevare deres rene gudsdyrkelse. Man hadede bibelen, og der blev gjort anstrengelser for at udrydde den af jorden. Det blev under dødsstraf forbudt Folket at læse den, og alle de eksemplarer, man kunne komme over, blev brændt. Men jeg så, at Gud havde en særlig omhu for sit ord, og han beskyttede det. I forskellige tidsperioder fandtes der kun meget få eksemplarer af bibelen; men han tillod ikke, at hans ord blev tilintetgjort, for i de sidste dage skulle det udbredes i en sådan udstrækning, at hver familie kunne besidde det. Jeg så, at når der kun var få eksemplarer af bibelen, var den dyrebar og trøsterig for de forfulgte Jesu efterfølgere. Den blev læst i dybeste dølgsmål, og de, der nød denne ophøjede forret, følte, at de havde haft en samtale med Gud, med hans Søn Jesus og med hans disciple. Men denne velsignede forret kostede mange af dem livet. Hvis de opdagedes, blev de ført til bøddelens blok, til bålet eller til fangehullet for at dø af sult.

Satan kunne ikke forhindre frelsesplanen. Jesus blev korsfæstet og opstod igen på den tredje dag. Men Satan fortalte sine engle, at han ville udnytte endog korsfæstelsen og opstandelsen til sin egen fordel. Han var villig til, at de, der bekendte sig til troen på Jesus, skulle tro, at lovene angående de jødiske ofringer ophørte ved Kristi død, dersom han kunne drive dem videre og få dem til at tro, at de ti bud også døde med Kristus.

Jeg så, at mange beredvilligt føjede sig efter dette påfund af Satan. Hele himlen grebes af harme, når de så Guds hellige lov blive trådt under fødder. Jesus og hele den himmelske hær havde kendskab til Guds lovs beskaffenhed; de vidste, at Gud ikke ville forandre eller ophæve den. Menneskenes håbløse tilstand efter faldet voldte den dybeste sorg i himlen og bevægede Jesus til at tilbyde at gå i døden for overtræderne af Guds hellige lov. Men hvis denne lov kunne ophæves, kunne menneskene være blevet frelst uden ved Jesu død. Følgelig gjorde hans død ikke Faderens lov til intet, men løftede den til højhed og ære og håndhævede lydighed mod alle dens hellige bud.

Dersom menigheden havde holdt fast ved sin renhed og standhaftighed, kunne Satan ikke have bedraget den og ledet den til at nedtrampe Guds lov. Ved denne dristige plan retter Satan et direkte slag mod grundlaget for Guds herredømme i himlen og på jorden. Hans oprør medførte, at han blev udstødt af himlen. For at redde sig selv ønskede han, at Gud skulle forandre sin lov, men over for hele den himmelske hær blev det ham meddelt, at Guds lov var uforanderlig. Satan ved, at hvis han kan lede andre til at krænke Guds lov, har han vundet dem for sin sag; for enhver, som overtræder denne lov, må dø.

Satan besluttede at gå endnu videre. Han fortalte sine engle, at nogle ville blive så nidkære for Guds lov, at de ikke kunne fanges i denne snare. De ti bud var så tydelige, at mange ville tro, at de stadigvæk var bindende, og derfor måtte han kun forsøge at forvanske eet af disse ti bud. Han påvirkede derfor sine repræsentanter til at søge at forandre det fjerde, sabbatsbuddet, og derved ændre det

eneste af de ti, der påpeger den sande Gud, himlens og jordens Skaber. Satan fremholdt Jesu herlige opstandelse for dem og sagde, at han ved at opstå på den første dag i ugen forandrede Sabbaten fra den syvende dag i ugen til den første.

Således benyttede Satan opstandelsen til støtte for sin hensigt. Han og hans engle frydede sig over, at de vildfarelser, de havde foranstaltet, slog så godt an hos dem, der gav sig ud for at være Jesu venner. Hvad den ene betragtede med hellig forfærdelse, var den anden villig til at tage imod. Således blev forskellige vildfarelser antaget og forsvaret med nidkærhed. Guds vilje, der er så tydelig åbenbaret i hans ord, blev tildækket med vildfarelser og overleveringer, der er blevet fremholdt som Guds bud. Skønt dette himmeltrodsende bedrag vil få lov til at fortsætte indtil Jesu andet komme, har Gud gennem hele denne tid dog ikke været uden vidner. Under mørket og forfølgelsen af menigheden har der stadig været nogle sande og trofaste, der holdt alle Guds bud.

Jeg så, at engleskaren fyldtes med forbavselse, da den så ærens konge lide og dø; men jeg så, at det ingen forundring vakte hos dem, at livets og herlighedens Herre, han, som fyldte hele himlen med fryd og glans, brød dødens lænker og gik ud af sit fangehus som en sejrrig erobrere. Hvis derfor en af disse begivenheder skulle mindes ved en hviledag, måtte det være korsfæstelsen. Men jeg så, at det ikke var hensigten, at nogen af disse begivenheder skulle forandre eller ophæve Guds lov; de afgiver tværtimod det kraftigste bevis på dens uforanderlighed.

Begge disse begivenheder har deres minder. Ved at nyde Herrens nadver, det brudte brød og vintræets frugt, forkynder vi Herrens død, indtil han kommer. Hans lidelse og død bringes os således i frisk erindring. Mindet om Kristi opstandelse fejrer vi ved at begraves med ham i dåben og opstår af vandgraven i lighed med hans opstandelse for at vandre i et nyt levned.

Det blev vist mig, at Guds lov vil stå fast til evig tid, og at den vil eksistere på den nye

jord i al evighed. Ved skabelsen, da jordens grundvold blev lagt, betragtede Guds sønner med beundring skaberens gerning, og hele den himmelske hærskare råbte af glæde. Da var det, at sabbatens grundvold blev lagt. Efter de seks skabelsesdage hvilede Gud på den syvende dag efter alt det værk, han havde udført, og han velsignede den syvende dag og helligede den, fordi han på den dag havde hvilet efter alt sit værk. Sabbaten blev indstiftet i eden før syndefaldet og blev holdt af Adam og Eva og hele den himmelske hærskare. Gud hvilede på den syvende dag" velsignede den og helligede den. Jeg så, at Sabbaten aldrig vil blive afskaffet, men at de genløste og hele engleskaren vil fejre den til den store Skabers ære i al evighed. "

Død er ikke et evigt liv i lidelse

Satan begyndte sit bedrag i eden. Han sagde til Eva: "I skal ingenlunde dø." Dette var Satans første undervisning angående sjælens udødelighed, og fra den tid og indtil nu er han blevet ved med dette bedrag og vil vedblive dermed, indtil Guds børns fangenskab vendes. Jeg blev henvist til Adam og Eva i eden. De spiste af det forbudne træ, hvorefter det glimtende flammesværd blev sat omkring livets træ, og de blev drevet ud af haven, for at de ikke skulde nyde af livets træ og blive udødelige syndere. Frugten af dette træ skulle gøre udødeligheden stedsevarende. Jeg hørte en engel spørge: "Hvem af Adams slægt er gået forbi det glimtende flammesværd og har spist af livets træ?" Jeg hørte en anden engel svare: "Ikke een af Adams slægt er gået forbi det glimtende flammesværd og har spist af træet; derfor er der ingen udødelig synder." Den sjæl, som synder, den skal dø en evig død, en død der ikke medfører noget håb om en opstandelse; og da vil Guds vrede være stillet.

Det forundrede mig, at det kunne lykkes så godt for Satan at få menneskene til at tro, at disse Guds ord: "Den sjæl, der synder, den skal dø," betyder, at den sjæl, der synder, den skal ikke dø, men leve evigt i lidelse. Engelen sagde: "Liv er liv, enten det leves i smerte

eller i lykke. Døden er uden smerte, uden glæde, uden had."

Satan bød sine engle gøre en særskilt anstrengelse for at udbrede den løgn, der først blev udtalt til Eva i eden: "I skal ingenlunde dø." Og da menneskene tog imod vildfarelsen og blev ledet til at tro, at mennesket var udødeligt, ledte Satan dem til at tro, at synderen ville leve i evig lidelse. Vejen var da beredt for Satan til at virke gennem sine redskaber og fremstille Gud for menneskene som en hævngherrig tyrann, som styrter alle, der ikke behager ham, i helvede og stedse lader dem fornemme hans vrede; og medens de lider navnløse kvaler og vrider sig i de evige flammer, fremstilles han som den, der ser ned på dem med tilfredsstillelse. Satan vidste, at dersom denne vildfarelse blev troet, ville mange komme til at hade Gud i stedet for at elske og tilbede ham, og mange ville blive ledet til at tro, at truslerne i Guds Ord ikke ville få en bogstavelig opfyldelse, da det ville være i strid med Guds gode og kærlige egenskaber, om han styrtede sine skabninger i evig pine.

En anden yderlighed, som Satan har ført menneskene til, er at få dem til fuldstændigt at overse Guds retfærdighed og de trusler, som hans ord indeholder, og til at fremstille ham som den, der kun er kærlighed, således at ingen vil gå fortabt, men at alle, både den hellige og synderen, til sidst vil blive frelst i hans rige.

Som Følge af de almindelig udbredte vildfarelser angående sjælens udødelighed og en endeløs lidelse forleder Satan en anden klasse mennesker til at betragte bibelen som en bog, der ikke er inspireret. De mener, at den lærer meget, som er godt, men de kan ikke stole på den og elske den, fordi de er blevet oplært til at tro, at den fremholder læren om evig pine.

Så er der en anden klasse mennesker, som Satan fører endnu videre, så at de endog benægter Guds tilværelse. Dersom bibelens Gud vil påføre en del af menneskeslægten rædselsfulde kvaler gennem al evighed, kan de ikke se nogen rimelighed i hans karakter.

Derfor fornægter de bibelen og dens guddommelige ophav og betragter døden som en evig søvn.

Endvidere gives der endnu en anden klasse mennesker, som er bange og frygtagtige. Satan frister dem til at begå synd, og når de har syndet, fremholder han for dem, at syndens løn er ikke død, men et liv i grufulde kvaler, der vil vedvare gennem hele den endeløse evighed. Ved således at forstørre rædslerne af et helvede, der aldrig får en afslutning, tager han deres svage sind i besiddelse, og de mister forstanden. Da fryder Satan og hans engle sig, og den vantro og gudsfornægteren forener sig med dem i at bringe vanære over kristendommen. De påstår, at disse onder er de naturlige følger af troen på bibelen og på dens guddommelige ophav, medens de derimod er følgerne af troen på en almindelig udbredt vranglære.

Jeg så, at denne frække gerning, som Satan udførte, fyldte hele den himmelske herskare med harme. Jeg spurgte, hvorfor alle disse vildfarelser fik lov til at indvirke på menneskenes sind, når Guds engle var mægtige og let kunne bryde fjendens magt, hvis det blev dem pålagt. Jeg så da, at Gud vidste, at Satan ville forsøge ethvert kunstgreb for at ødelægge menneskene; derfor havde han ladet sit ord skrive og havde gjort sine hensigter med menneskene så tydelige, at selv den svageste ikke behøver at fare vild. Efter at have givet menneskene sit ord har han omhyggelig bevaret det fra ødelæggelse ved Satan eller hans engle eller ved nogen af hans tjenere eller repræsentanter. Medens andre bøger kunne gå til grunde, skulle denne bog være uforgængelig, og nær ved tidens afslutning, da Satans bedrag vil forøges, skulle den få en udbredelse så stor, at alle, der ønskede det, kunne skaffe sig et eksemplar og væbne sig mod Satans forførelser og løgnagtige undere, hvis de ville.

Jeg så, at Gud på en særskilt måde havde beskyttet bibelen; men når der kun fandtes få eksemplarer af den, havde lærde mænd i nogle tilfælde forandret ordene, idet de mente, at de gjorde den mere tydelig, medens de i virkeligheden fordunklede det, som var klart,

ved at få den til at hælde til deres gamle anskuelser, der beherskedes af overleveringen. Men jeg så, at Guds ord som et Hele udgør en fuldkommen kæde, idet den ene del knytter sig til og forklarer den anden. Oprigtige sandhedssøgere behøver ikke at fare vild; for ikke alene er Guds ord klart og enkelt i sin fremstilling af livets vej, men Helligånden gives som en vejleder til forståelse af den vej til livet, som deri er åbenbaret.

Jeg så, at Guds engle aldrig må herske over viljen. Gud stiller livet og døden frem for menneskene. De kan selv vælge. Mange ønsker livet, men fortsætter stadigvæk vandringen på den brede vej. Skønt Gud i sin store miskundhed og barmhjertighed hengav sin Søn i døden for dem, sætter de sig op imod Guds herredømme. De, der ikke vælger at tage imod den frelse, som er så dyrekøbt, må lide straf. Men jeg så, at Gud ikke vil indespærre dem i helvede for at lide en endeløs pine, ligesom han heller ikke vil tage dem ind i himlen; thi for dem at skulle opholde sig i selskab med de rene og hellige ville gøre dem overmåde ulykkelige. Han vil derimod tilintetgøre dem fuldstændigt og lade dem blive, som om de aldrig havde været til; dermed vil hans retfærdighed være sket fyldest. Han dannede mennesket af jordens støv, og de ulydige og vanhellige vil blive fortæret af ild og blive til støv igen. Jeg så, at Guds godhed og barmhjertighed i denne sag burde lede alle til at beundre hans karakter og tilbede hans hellige navn. Når de ugudelige er blevet udryddet af jorden, vil hele den himmelske herskare sige: "Amen."

Satan ser med stor tilfredshed på den" der bekender Kristi navn og dog klynger sig fast til de vildfarelser, han selv er ophav til. Det er stadigvæk hans gerning at finde på nye vildfarelser, og hans magt og kunst i denne retning vokser stadig. Han ledte sine repræsentanter, paverne og præsterne, til at ophøje sig selv og til at ophidse folket til bitter forfølgelse og ødelæggelse af dem, der ikke ville antage hans vildfarelser. Ak, hvilke lidelser og kvaler Kristi dyrebare efterfølgere måtte gennemgå! Engle har holdt nøjagtigt regnskab med alt dette. Satan og hans onde

engle sagde hoverende til de engle, der tjente disse lidende hellige, at de alle skulle ihjelslås, således at der ikke blev en eneste sand kristen igen på jorden. Jeg så, at dengang var Guds menighed ren. Der var ingen fare for, at mennesker med fordærvede hjerter sluttede sig til dem; for en sand kristen, der vovede at bekende sin tro, udsatte sig for pinebænken, bålet og enhver tortur, som djævelen og hans onde engle kunne opfinde eller indskyde i menneskers sind.

Reformation

Trods al forfølgelse mod de hellige fremstod der overalt levende vidner for Guds sandhed. Herrens engle udførte den gerning, som var blevet overdraget til dem. De gennemsøgte de mørkeste steder, og ud af mørket samlede de sådanne, som havde et oprigtigt hjerte. Alle disse var nedsænket i vildfarelse, men Gud kaldte dem, ligesom han kaldte Saulus, til at være hans udvalgte redskaber, der skulde bringe hans sandhed ud og opløfte deres røst imod synden hos dem, der kaldte sig hans folk. Engle fra Gud påvirkede Martin Luther, Melanchthon og andre på forskellige steder og frembragte hos dem en tørst efter det levende vidnesbyrd i Guds ord. Fjenden var kommen ind som en voldsom flod, og banneret måtte løftes imod ham. Luther var den, der var udvalgt til at trodse stormen, møde en falden kirkes vrede og styrke de få, som var deres hellige bekendelse tro. Han var altid bange for at fortørne Gud. Han søgte at vinde hans velbehag ved gerninger, men fandt ikke tilfredsstillelse, før en lysstråle fra himlen fordrev mørket i hans sind og ledte ham til ikke at stole på gerninger, men på Kristi blods fortjeneste. Da kunne han selv træde frem for Gud, ikke med paver eller skriftefædre som mellemlid, men ved Jesus Kristus alene.

O hvor dyrebart for Luther var ikke dette nye og herlige lys, der havde dæmret over hans formørkede forstand og fordrevet hans overtro! Han værdsatte det højere end den rigeste jordiske skat. Guds ord blev nyt. Alt var forandret. Den bog, han havde frygtet,

fordi han ingen skønhed kunne se deri, blev nu liv, evigt liv, for ham. Den var hans glæde, hans trøst, hans velsignede lærer. Intet kunne formå ham til at afstå fra at granske den. Han havde frygtet for døden, men ved læsningen af Guds ord forsvandt al hans rædsel, og han beundrede Guds karakter og elskede ham. Han granskede bibelen for sig selv og frydede sig over de rige skatte, som den indeholdt. Derpå granskede han den for menigheden. Synden hos dem, han havde stolet på til frelse, vakte hans afsky, og når han så mange andre indhyllet i det samme mørke, som havde omgivet ham, søgte han ivrigt efter en anledning til at vise dem hen til det Guds Lam, som alene bærer verdens synd.

Han hævdede sin røst imod pavekirken vildfarelser og synder og søgte med alvor at bryde den mørkets lænke, som bandt tusinder og bragte dem til at stole på gerninger til frelse. Han længtes efter at kunne give dem indsigt i Guds nådes sande rigdom og den herlige frelse, der opnås gennem Jesus Kristus. I Helligåndens kraft opløftede han et råb imod de synder, som forekom iblandt de ledende inden for kirken, og når han mødte en storm af modstand fra præsterne" svigtede modet ham ikke, for han forlod sig fast på Guds stærke arm og stolede tillidsfuldt på, at han ville give ham sejr. Efter som han gjorde striden mere og mere pågående" blev præsternes raseri mod ham endnu mere voldsomt. De ønskede ikke at lade sig reformere. De ville fortsætte i magelighed, i ødsel vellyst og i ugudelighed, og de ønskede, at også kirken skulle holdes i mørke.

Jeg så, at Luther var ivrig og nidkær, frygtløs og uforfærdet, når han straffede synd og forfægtede sandheden. Han brød sig hverken om ugudelige mennesker eller djævle, for han vidste, at han havde en hos sig, der var mægtigere end de. Luther var i besiddelse af nidkærhed, Mod og uforfærdethed og stod undertiden i fare for at gå til yderligheder; men Gud oprejste Melanchthon, hvis karakter netop var det modsatte, for at han skulle stå Luther bi i udførelsen af reformationens værk. Melanchthon var frygtsom, bange og forsigtig og besad stor tålmodighed. Han var højt elsket af Gud. Han havde indgående kendskab

til skriften og var i besiddelse af en ypperlig dømmekraft og visdom. Hans kærlighed til Guds sag var lige så stor som Luthers. Herren knyttede disse to mænds hjerter sammen; de var uadskillelige venner. Luther var til stor hjælp for Melanchthon, når denne stod i fare for at være bange og sen, medens Melanchthon til gengæld var en stor hjælp for Luther, når denne stod i fare for at gå for hurtigt. Melanchthons vidtskuende forsigtighed afværgede ofte vanskeligheder, som sagen ville være blevet udsat for, hvis arbejdet havde været overladt til Luther alene; og ofte ville virksomheden ikke være blevet drevet fremad, dersom den havde været overladt til Melanchthon. Jeg så Guds visdom komme til syne i valget af disse to mænd til at føre reformationens værk fremad.

Jeg blev derpå ført tilbage til apostlenes tid og så, at Gud valgte som medarbejdere den ivrige, nidkære Peter og den milde, tålmodige Johannes. Peter var undertiden heftig, og når dette skete, kunne den elskede discipel ofte lægge bånd på ham. Dette bevirkede imidlertid ingen forandring hos Peter. Men efter at han havde fornægtet sin Herre, havde angret sin synd og var blevet omvendt, var en mild advarsel fra Johannes nok til at dæmpe hans Iver og nidkærhed. Kristi sag ville ofte have lidt skade, om den var blevet overladt til Johannes alene. Der var brug for Peters nidkærhed. Hans djærvhed og energi hjalp dem ofte ud af en vanskelighed og bragte deres fjender til tavshed. Johannes havde et indtagende væsen. Han vandt mange for Kristi sag ved sin tålmodighed, overbærenhed og dybe gudhengivenhed.

Gud oprejste mænd til at bekæmpe de synder, som fandtes i pavekirken, og til at føre reformationen fremad. Satan forsøgte at ødelægge disse levende vidner, men Herren satte et hegn omkring dem. Af hensyn til sit navns ære tillod han, at nogle beseglede deres vidnesbyrd med deres blod; men der var andre mægtige mænd, sådanne som Luther og Melanchthon, der bedst kunne forherlige Gud ved at leve og afsløre præsternes, pavernes og kongernes synder. Luthers og hans medarbejders røst bragte disse til at bæve. Ved disse udvalgte mænd begyndte lysstråler

at sprede mørket, og der var mange, som med glæde tog imod lyset og fulgte det. Og når eet vidne blev ihjelslået, opstod der to eller flere til at fylde pladsen.

Men Satan var ikke tilfreds. Han havde kun magt over legemet; han kunne ikke formå de troende til at give slip på deres håb og deres tro. Selv i døden frydede de sig ved et levende håb om udødelighed i de retfærdiges opstandelse. De havde mere end menneskelig styrke. De vovede ikke at sove et øjeblik, men beholdt den kristne rustning på og var beredt til strid, ikke mod åndelige fjender alene, men mod Satan i skikkelse af mænd, hvis idelige råb var: "Giv afkald på jeres tro eller dø!" Disse få Kristne var stærke i Gud og mere dyrebare i hans øjne end en halv verden, der bærer Kristi navn, men dog er kujoner i hans sag. Da menigheden blev forfulgt, var der enighed og kærlighed blandt dens medlemmer; de var stærke i Gud. Syndere fik ikke Lov til at slutte sig til menigheden. Kun de, der var villige til at forsage alt for Kristi skyld, kunne være hans disciple. Disse ville gerne være fattige og ydmyge og ligne Kristus.

Menigheden og verden forenes

Derefter så jeg Satan holde råd med sine engle og overveje, hvad de havde opnået. Rigtignok havde de ved hjælp af frygt for døden kunnet afholde nogle bange sjæle fra at omfatte sandheden; men mange, selv af de mest frygtsomme, havde taget imod sandheden, hvorpå deres betænkeligheder og frygtagtighed øjeblikkelig forlod dem. Når disse blev vidne til deres brøders død og så deres fasthed og tålmodighed, vidste de, at Gud og engle hjalp dem til at udholde sådanne lidelser, og de blev modigt og uforfærdede. Og da det blev krævet, at de selv gav deres liv, fastholdt de troen med en tålmodighed og standhaftighed, der endog bragte deres mordere til at bæve. Satan og hans engle kom til det resultat, at der var en bedre måde at ødelægge sjæle på, en måde, der ville være sikrere i det lange løb. Selv om man lod de kristne lide, bevirkede deres

standhaftighed og det lyse håb, der opmuntrede dem, at de svageste blev stærke og sat i stand til uanfægtet at bestige bålet og pinebænken. De efterlignede Kristi ædle holdning, da han stod over for sine mordere, og ved deres fasthed og den Guds herlighed, som hvilede over dem, overbeviste de mange andre om sandheden.

Satan kom derfor til det resultat, at han måtte optræde under mildere former. Han havde allerede forvansket bibelens lærdomme, og traditioner, der skulle føre millioner til fordærvelse, slog dybe rødder. Han lagde bånd på sit had og besluttede ikke at anspore sine undersåtter til så bitter forfølgelse, men lede menigheden til at kæmpe om forskellige overleveringer i stedet for at stride for den tro, som een gang er blevet overgivet til de hellige. Efter som det lykkedes ham at formå menigheden til at tage imod begunstigelser og æresbevisninger fra verden under foregivende af, at den modtog fordele, begyndte den at gå glip af Guds velbehag. Idet den veg tilbage for at forkynde de tydelige sandheder, som udelukkede dem, der elskede vellyst og var verdens venner, mistede den lidt efter lidt sin kraft.

Kirken udgør ikke nu det særskilte ejendomsfolk, som den gjorde, da forfølgelsens ild blev tændt imod den. Hvor er guldets dog blevet fordunklet! hvor forandret det fineste guld! Jeg så, at dersom menigheden altid havde holdt sin særegne, hellige karakter ved lige, ville Helligåndens kraft, som blev meddelt disciplene, fremdeles have været hos den. De syge ville være blevet helbredt, djævle truet og uddrevet, og den ville have været mægtig, en skræk for sine fjender.

Jeg så en meget stor skare, der bekendte Kristi navn, men Gud anerkendte dem ikke som sine. Han fandt ikke behag i dem. Satan syntes at påtage sig et religiøst præg og var meget villig til, at folk skulle tro, de var Kristne. Det var ham endog magtpåliggende, at de skulle tro på Jesus, hans korsfæstelse og hans opstandelse. Satan og hans engle tror selv helt og fuldt på alt dette, og skælver. Men dersom denne tro ikke ansporer til gode gerninger og leder dem, der bekender sig til

den, til at efterligne Kristi selvfornægtende liv, føler Satan sig ikke besværet, for de benytter sig kun af kristennavnet, medens deres hjerner stadigvæk er kødelige, og han kan gøre brug af dem i sin tjeneste med endnu større fordel, end hvis de ingen bekendelse førte. De skjuler deres fordærvelse under kristennavnet og beholder deres vanhellige natur, og deres onde lidenskaber undertrykkes ikke. Dette giver den vantro anledning til at forhåne Kristus for deres ufuldkommenheders skyld og bringer dem i vanry, som har en ren og ubesmittet gudsyndelse.

Ordets forkyndere taler smiger for at behage kødelige kristendomsbekendere. De vover ikke at prædike Jesus og bibelens skarpe sandheder, for hvis de gjorde det, ville disse kødelige kristendomsbekendere ikke forblive i menigheden. Men da mange af dem er rige, må man beholde dem, selv om de er lige så uskikkede til at være der som Satan og hans engle. Dette er netop, som Satan ønsker det. Jesu religion gives udseende af at være populær og agtværdig i verdens øjne. Det fremholdes for folket, at de, der bekender sig til at være religiøse, vil nyde større ære af verden. En sådan lære er vidt forskellig fra Kristi lære. Hans lære og verden kunne ikke enes. De, der fulgte ham, måtte forsvare verden. Disse behagelige ting havde deres oprindelse hos Satan og hans engle, Det var dem, der udarbejdede planen, og de, der i navnet var bekendere, førte dem ud i livet. Tiltalende eventyr blev fremholdt og modtoges beredvilligt, og hyklere og åbenbare syndere sluttede sig til menigheden. Var sandheden blevet forkyndt i sin renhed, ville den snart have stillet denne klasse mennesker udenfor. Men der var ingen forskel mellem verden og dem, der bekendte sig til at være Kristi efterfølgere. Jeg så, at dersom det falske dække var blevet fjernet fra medlemmerne i kirkesamfundene, ville det have bragt en sådan ugudelighed, ondskab og fordærvelse for dagen, at det mest forsagte Guds barn ikke ville have nærret nogen betænkelighed ved at kalde disse kristendomsbekendere ved deres rette navn: Børn af deres fader, djævelen; for det var hans gerninger, de gjorde.

Jesus og hele den himmelske hærske betragtede disse forhold med afsky. Men Gud havde et helligt og vigtigt budskab til menigheden. Hvis det blev modtaget, ville det bevirke en grundig reformation i menigheden, genopvække det levende vidnesbyrd, som ville udrense hyklere og syndere og på ny føre menigheden ind under Guds velbehag.

William Miller

Gud sendte sin engel til en bonde, der ikke troede på bibelen, for at han skulle påvirke hans hjerte og lede ham til at granske profetierne. Guds engle besøgte gentagne gange denne udvalgte mand for at vejlede hans sind og oplade for hans forstand sådanne profetier, som altid havde været dunkle for Guds folk. Begyndelsen af sandhedens kæde blev ham givet, og han blev ledet videre frem til at granske led efter led, indtil han betragtede Guds ord med forbavselse og beundring. Han så deri en fuldkommen kæde af sandhed. Det ord, han havde anset for ikke inspireret, åbenbarede sig nu i sin skønhed og herlighed for hans syn. Han så, at den ene del af skriften forklarer den anden, og når det ene skriftsted var tillukket for hans forståelse, fandt han på andre steder i ordet noget, der forklarede det. Han betragtede Guds hellige ord med fryd og med den dybeste agtelse og ærefrygt.

Idet han fulgte profetierne i deres forløb, indså han, at Jordens beboere levede under de afsluttende begivenheder i denne verdens historie, men de vidste det ikke. Han betragtede kirkesamfundene og så deres fordærvelse; de havde vendt deres kærlighed bort fra Jesus og fæstet den ved verden; de søgte verdslig ære i stedet for den ære, som kommer ovenfra, og stræbte efter jordisk rigdom i stedet for at samle sig skatte i himlen. Overalt kunne han se hyklery, mørke og død. Hans ånd blev rystet i hans indre. Gud kaldte ham til at forlade sit landbrug, ligesom han kaldte Elisa til at forlade sine okser og sin ager for at følge Elias. Med bæven begyndte William Miller at udfolde Guds riges hemmeligheder for folket, idet han førte sine

tilhørere med ned igennem profetierne til Kristi andet komme. Hvert forsøg bragte ham forøget styrke. Ligesom Johannes døberens bebudede Jesu første komme og beredte hans vej, således forkyndte William Miller og de, som sluttede sig til ham, Guds søns andet komme.

Jeg blev ført tilbage til apostlenes dage og så, at Gud havde en særskilt gerning for den elskede Johannes. Det var Satans bestemmelse at forhindre denne gerning, og han påvirkede sine tjenere til at ødelægge Johannes. Men Gud sendte sin engel og bevarede ham på en forunderlig måde. Alle, der var vidne til Guds store magt, som den kom til syne i Johannes' befrielse, forbavsedes, og mange blev overbeviste om, at Gud var med ham, og at det vidnesbyrd, han bar angående Jesus, var sandt. De, der søgte at ødelægge ham, var bange for atter at prøve på at tage hans Liv, og han fik lov til vedblivende at lide for Jesu skyld. Han blev falskelig anklaget af sine fjender, og snart derefter forvistes han til en ø, hvortil Herren sendte sin engel for at åbenbare for ham de begivenheder, der skulle indtræffe på jorden, samt menighedens tilstand ned gennem tiden til verdens ende dens frafald og det standpunkt, den måtte indtage, hvis den ville behage Gud og opnå den endelige sejr.

Engelen fra himlen kom til Johannes i ophøjet pragt, hans åsyn strålende af den overvættede herlighed fra Gud. Han lod Johannes se begivenheder af stor og betagende interesse i Guds menigheds historie og fremstillede for ham de farlige kampe, Kristi efterfølgere ville komme til at udholde. Johannes så dem gennemgå ildprøver, blive forsøgt og rensset hvide og til sidst som sejrvinde stå herligt frelst i Guds rige. Engelens åsyn strålede af glæde og var overmåde herligt, da han viste Johannes menighedens endelige sejr. Da apostelen så Guds menigheds endelige befrielse, henreves han af det herlige skue, og grebet af dyb agtelse og ærefrygt faldt han ned for engelens fødder for at tilbede ham. Det himmelske sendebud løftede ham øjeblikkelig op og sagde som en mild tilrettevisning: "Gør det ikke! Jeg er din medtjener og dine brøders,

som har Jesu vidnesbyrd; tilbed Gud! thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd." Engelen viste derpå Johannes den himmelske stad med al dens pragt og blændende herlighed. Henreven og overvældet, forglemmende den tidligere tilrettevisning, faldt apostelen atter ned for at tilbede for engelens fødder. På ny lød den milde tilrettevisning: "Gør det ikke; jeg er din medtjener og dine brøders, profeternes, og deres, som bevarer denne bogs ord; tilbed Gud!"

Forkyndere og lægfolk har betragtet Åbenbaringens bog som en hemmelighed og som værende af mindre betydning end andre dele af den hellige skrift. Men jeg så, at denne bog i sandhed er en åbenbaring, givet særlig til nytte for dem, der lever i de sidste dage, for at lede dem til klarhed over deres sande stilling og deres pligt. Gud ledte William Millers tanker hen til profetierne og gav ham stort lys over Åbenbaringens bog.

Hvis Daniels syner var blevet forstået, kunne folket bedre have forstået Johannes' syner. Men på det rigtige tidspunkt påvirkede Gud sin udvalgte tjener, der med klarhed og i Helligåndens kraft oplod profetierne og påviste overensstemmelsen mellem Daniels og Johannes' syner og andre dele af bibelen og overbeviste hjerterne om ordets hellige og forfærdelige advarsler, for at de kunne berede sig for menneskesønnens komme. En dyb og hellig overbevisning trængte sig ind hos dem, der hørte ham, og både prædikanter og lægfolk, syndere og Guds fornægtere vendte sig til Herren for at berede sig til at bestå i dommen.

Engle fra Gud ledsagede William Miller på hans mission. Han var fast og uforfærdet og forkyndte uden frygt det budskab, som var ham betroet. En verden, der lå i ugudelighed, tilligemed en kold, verdslig kirke var nok til at sætte alle hans kræfter i virksomhed og lede ham til villigt at udholde møje, savn og lidelse. Skønt han blev modarbejdet både af kristendomsbekendere og af verden og blev trængt af Satan og hans engle, afstod han ikke fra at forkynde det evige evangelium for masserne, hvor som helst han blev indbudt dertil, og fjernt og nær lod han råbet lyde:

"Frygt Gud og giv ham ære, thi hans domstime er kommet."

Den første engels budskab

Jeg så, at Gud var med i forkyndelsen af tiden i 1843. Hans hensigt var at vække folket op og lede dem hen til et prøvende punkt, hvor de måtte tage standpunkt for eller imod sandheden. Præster blev overbevist om, at fremstillingen af de profetiske perioder var rigtig, og nogle lod stoltheden fare, gav afkald på deres gage og forlod deres kirkesamfund for at rejse omkring fra sted til sted og forkynde budskabet. Men eftersom kun få af dem, der udgav sig for at være Kristi tjenere, lod budskabet få en plads i deres hjerter, blev arbejdet lagt på mange, der ikke var prædikanter. Nogle forlod deres marker for at fremholde budskabet, medens andre blev kaldet fra deres værksteder eller deres købmandskab, ja endog enkelte embedsmænd blev tilskyndet til at forlade deres bestilling for at forkynde den første engels budskab.

Prædikanter lagde deres sekteriske anskuelser og indstilling til side og deltog i forkyndelsen af Jesu komme. Overalt hvor budskabet lød, greb det folket. Syndere omvendte sig, græd og bad om tilgivelse, og de, hvis livsførelse havde været præget af uærlighed, fandt det magtpåliggende at yde erstatning. Forældre følte den dybeste bekymring for deres børn. De, der tog imod budskabet, virkede for deres uomvendte venner og slægtninge, og med vægten af det alvorsfulde budskab hvilende på deres sjæle advarede og tryglede de disse om at berede sig for menneskesønnens komme. Kun de mest forhærdede ville ikke lade sig påvirke af den beviskraft, der lå i disse inderlige advarsler. Denne sjælerensende gerning drog sind og hu bort fra verdslige ting og førte til en helligelse, som man aldrig før havde oplevet.

Tusinder blev ledet til at omfatte den sandhed, som William Miller forkyndte, og der fremstod Guds tjenere i Elias' ånd og kraft for at forkynde budskabet. De, der prædikede dette højtidelige budskab, følte sig ligesom

Jesu forløber Johannes drevet til at lægge øksen ved træets rod og opfordre menneskene til at bære frugter, som var omvendelsen værdige. Deres vidnesbyrd var egnet til at vække og mægtigt påvirke kirkesamfundene og åbenbare deres sande karakter. Og medens den højtidelige opfordring til at fly fra den tilkommende vrede lød, blev det lægende budskab antaget af mange, der tilhørte kirkesamfundene; de indså deres frafald og ydmygede sig for Gud i dyb sjæleangst og med bitre angerstærer. Og når Guds ånd hvilede på dem, hjalp de til med at forkynde råbet: "Frygt Gud og giv han ære, thi hans domstime er kommet."

Forkyndelsen af en bestemt tid fremkaldte stor modstand blandt alle klasser, fra præsten på prædikestolen til den mest ligegyldige, himmeltrodsende synder. "Dagen og timen ved ingen," lød det fra den hykleriske ordets forkynder og den frække spotter. Ingen af dem ville lade sig undervise og vejlede af dem, der henviste til det år, da de troede, at de profetiske tidsperioder ville udløbe, og til de tegn, der viste, at Kristus var nær for døren. Mange af hjordens hyrder, som udgav sig for at elske Jesus, sagde, at de havde intet imod forkyndelsen af Kristi tilkommelse, men de modsatte sig det bestemte tidspunkt. Guds altskuende øje fæste deres hjerter. De holdt ikke af den tanke, at Jesus var nær. De vidste, at deres ukristelige livsførelse ikke ville bestå prøven, for de vandrede ikke på den ydmyghedens sti, som han havde anvist. Disse falske hyrder stod hindrende i vejen for Guds værk. Sandheden, der blev fremholdt i sin overbevisende kraft, vækkede folket op, og ligesom fangevogteren begyndte de at spørge: "Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?" Men disse hyrder trådte ind imellem sandheden og folket og forkyndte smigrende ting, der førte dem bort fra sandheden. De forenede sig med Satan og hans engle under råbet: "Fred, fred!" når der ikke var fred. De, som elskede magelighed og lod sig nøje med at være langt borte fra Gud, ville ikke vækkes op af deres kødelige tryghed. Jeg så, at engle fra Gud lagde mærke til alt dette; disse dårlige hyrderes klæder var bedækket med sjæles blod.

Præster, der ikke selv var villige til at antage dette frelsende budskab, hindrede dem, der ville have taget imod det. Sjæles blod findes på dem. Prædikanter og lægfolk sluttede sig sammen for at modarbejde dette budskab fra himlen og forfølge William Miller og hans medarbejdere. Falske rygter blev udspremt for at skade hans Indflydelse; og når han tydeligt havde forkyndt Guds råd og fremholdt skarpe sandheder for sine tilhørere, optændtes der til forskellige tider stor forbitrelse imod ham, og nogle lagde sig på lur ved vejen for at dræbe ham, når han forlod mødestedet. Men engle fra Gud blev udsendt for at beskytte ham, og de førte ham i tryghed bort fra den vrede skare. Hans gerning var endnu ikke fuldbyrdet.

De mest gudhengivne modtog budskabet med glæde. De vidste, at det kom fra Gud, og at det blev forkyndt i rette tid. Med den største interesse gav engle agt på resultatet af det himmelske budskab, og når kirkesamfundene vendte sig bort og forkastede det, samrådede de bedrøvet med Jesus. Han vendte sit åsyn bort fra kirkesamfundene og bød sine engle våge trofast over de dyrebare sjæle, som ikke forkastede vidnesbyrdet; for der var endnu et andet lys, der skulle skinne på dem.

Jeg så, at hvis de, der kaldte sig kristne, havde elsket Frelserens åbenbarelse, hvis deres hukommelse havde stået til ham, og hvis de havde følt, at der ikke var nogen på jorden, der kunne sammenlignes med ham, ville de have hilst den første antydning om hans komme med glæde. Men den modvilje, de lagde for dagen, da de hørte om deres Herres komme, var et afgørende bevis på, at de ikke elskede ham. Satan og hans engle triumferede og hånede Kristus og hans hellige engle med, at de, der bekendte sig til at være hans folk, havde så lidt kærlighed til Jesus, at de ikke ønskede, han skulle komme igen.

Jeg så Guds folk i glad forventning, biende på deres herre. Men Gud havde til hensigt at prøve dem. Hans hånd skjulte en fejltagelse i beregningen af de profetiske tidsperioder. De, som forventede Herren, opdagede ikke denne fejl, og heller ikke de lærdeste mænd, som var modstandere af spørgsmålet om tid, kunne se

den. Men det var Guds hensigt, at hans folk skulle møde en skuffelse. Tiden blev overskredet, og de, der med glæde havde ventet deres frelser, blev bedrøvede og forsagte, hvorimod de, som ikke havde elsket Jesu åbenbarelse, men som havde omfattet budskabet af frygt, fandt behag i, at han ikke kom på den tid, man havde ventet ham. Deres bekendelse havde ikke påvirket deres hjerter og rensset deres liv. Tidens henskriden var godt egnet til at afsløre sådanne hjerter. De var de første til at vende om og latterliggøre de bedrøvede, skuffede sjæle, som virkelig elskede frelserens åbenbarelse. Jeg så Guds visdom deri, at han forsøgte sit folk og underkastede dem en ransagende prøvelse for at afsløre dem, der ville vende ryggen til i prøvens stund.

I medlidenhed og kærlighed betragtede Jesus og hele den himmelske hærskare dem, der med glad forventning havde længtes efter at se ham, som deres sjæle elskede. Engle dvælede omkring dem for at holde dem oppe i prøvelsens time. De, der havde forsømt at modtage det himmelske budskab, blev efterladt i mørke, og Guds vrede var optændt imod dem, fordi de ikke ville antage det lys, han havde sendt dem fra himlen. De trofaste skuffede, der ikke kunne forstå, hvorfor deres Herre ikke kom, blev ikke overladt i mørke. De blev på ny ledet til at granske de profetiske tidsperioder i bibelen. Herren tog sin hånd bort fra tallene, og fejlen fandt sin forklaring. De så, at de profetiske tidsperioder strakte sig til 1844, og at de samme grunde, som de havde fremholdt til støtte for, at disse perioder endte i 1843, beviste, at de ville ende i 1844. Lys fra Guds ord opklarede deres stilling, og de opdagede en ventetid "synet står ved magt, tøver det, så bi på det". Hab. 2,3. I deres længsel efter Kristi øjeblikkelige komme havde de overset den forhaling af synet, der var beregnet på at skulle åbenbare de sande ventende. Atter stod de over for et tidspunkt. Jeg så, at mange af dem ikke kunne hæve sig over den alvorlige skuffelse, de havde lidt, og komme i besiddelse af den nidkærhed og kraft, som havde udmærket deres tro i 1843.

Satan og hans engle jublede over dem, og de, der ikke ville tage imod budskabet, lykønskede sig med deres vidtskuende skøn og visdom, når de ikke gik med på bedraget, som de kaldte det. De indså ikke, at de forkastede Guds råd med dem, og at de samarbejdede med Satan og hans engle for at forvirre Guds folk, som efterlevede det himmelske budskab.

De, som troede på dette budskab, led undertrykkelse i kirkesamfundene. Frygt afholdt i nogen tid dem, der ikke ville antage budskabet, fra at lade deres virkelige sindelag komme til udtryk i handling; men da tiden gik forbi, kom deres sande følelser for dagen. De ønskede at bringe det vidnesbyrd til at forstumme, som de ventende følte sig drevet til at bære om, at de profetiske tidsperioder strakte sig til 1844. De troende gav en tydelig forklaring angående deres fejltagelse og fremlagde grundene for, at de ventede Herren i 1844. Deres modstandere kunne ikke fremholde noget argument imod de stærke grunde, som de påviste. Men kirkesamfundenes vrede optændtes; de var bestemte på ikke at ville høre beviserne og på at udelukke vidnesbyrdet af deres samfund, således at andre ikke kunne få det at høre. De, der ikke vovede at tilbageholde det lys, Gud havde givet dem, udelukkedes af menighederne; men Jesus var med dem, og de frydede sig i hans ansigts lys. De var beredt til at modtage den anden engels budskab.

Den anden engels budskab

Da kirkesamfundene nægtede at modtage den første engels budskab, forkastede de lyset fra himlen og forspildte Guds velbehag. De stolede på deres egen styrke, og ved at modsætte sig det første budskab indtog de et standpunkt, hvor de ikke kunne se lyset i det andet englebudskab. Men de, som Gud elskede, og som led undertrykkelse, tog imod budskabet: "Falden er Babylon," og de forlod kirkesamfundene.

Nær ved afslutningen af det andet englebudskab så jeg et stort lys fra himlen

skinne på Guds folk. Strålerne af dette lys syntes at være klare som solen; og jeg hørte englerøster, som råbte: "Se, brudgommen kommer, gå ham i møde! "

Dette var midnatsråbet, der skulle give den anden engels budskab kraft. Engle blev sendt fra himlen for at vække de forsagte hellige og berede dem til den store gerning, der forelå dem. De mænd, der havde de største talenter, var ikke de første til at tage imod dette budskab. Engle blev sendt til ydmyge, gudhengivne sjæle og drev dem til at opløfte råbet: "Se, brudgommen kommer, gå ham i møde!" De, til hvem dette råb blev betroet, skyndte sig, forkyndte budskabet i Helligåndens kraft og vækkede deres forsagte brødre. Dette værk grundede sig ikke på menneskers kløgt og lærdom, men på Guds kraft, og hans hellige, der hørte råbet, kunne ikke modstå det. De mest åndeligsindede tog først imod budskabet, og de, der tidligere havde haft ledelsen i værket, var de sidste til at antage det og hjælpe til med at opløfte råbet: "Se, brudgommen kommer, gå ham i møde!"

I alle dele af landet blev lyset angående det andet englebudskab fremholdt, og råbet greb tusinders hjerter. Det lød fra stad til stad og fra by til by, indtil Guds ventende folk var vækket op. I mange menigheder blev budskabets forkyndelse ikke tilladt, og en stor skare, der havde det levende vidnesbyrd, forlod disse faldne samfund. En mægtig gerning blev udført ved midnatsråbet. Budskabet var hjerteransagende og bragte de troende til personligt at søge at opnå en levende erfaring. De vidste, at den ene ikke kunne støtte sig til den anden.

Længselsfuldt ventede de hellige på deres herre under faste, årvågenhed og næsten uafslædig bøn. Selv en del syndere så med rædsel fremad til den tid; men den store mængde åbenbarede Satans ånd i deres modstand mod budskabet. De håned og spottede og gentog overalt: "Om den dag og time ved ingen." Onde engle tilskyndede dem til at forhærde deres hjerter og til at forkaste enhver lysstråle fra himlen, for at de kunne blive fæstet i Satans snare. Mange, der udgav

sig for at forvente Kristus, havde ingen del i budskabets gerning. Guds herlighed, som de havde været vidne til, den ydmyghed og dybe hengivenhed hos dem, som forventede frelseren, og bevisernes overvældende vægt bragte dem til at give sig ud for at modtage sandheden; men de var ikke omvendt; de var ikke rede for Herrens komme.

En alvorlig og oprigtig bønnens ånd gjorde sig gældende overalt hos de troende. Der hvilede en hellig alvor over dem. Med den dybeste interesse gav engle agt på budskabets virkning, opløftede dem, der tog imod det, og drog dem bort fra det jordiske, for at de kunne tilegne sig store forråd fra frelsens kilde. Gud anerkendte dem som sit folk. Jesus så på dem med velbehag, for hans billede gav genskin hos dem. De havde bragt et fuldkomment offer, hengivet sig helt til ham og ventede at blive forvandlet og iført udødelighed. Men det skulle falde i deres lod atter at lide en sørgelig skuffelse. Den tid, de havde set fremad til i forventning om befrielse, gik hen; de befandt sig stadigvæk på jorden, og forbandelsens virkninger syntes aldrig at have været mere synlige. De havde sat deres hu til himlen, og i liflig forventning havde de smagt en udødelig befrielse; men deres forhåbninger blev ikke til virkelighed.

Den frygt, der havde hvilet over mange blandt befolkningen, forsvandt ikke straks; de jublede ikke øjeblikkelig over de skuffede. Men da ingen synlige tegn på Guds vrede viste sig, forvandt de den frygt, de havde næret, og begyndte med deres latterliggørelse og hån. Guds folk blev atter prøvet og forsøgt. Verden lo, spottede og smædede dem, og de, som uden nogen tvivl havde troet, at Jesus allerede skulle være kommet for at opvække de døde, forvandle de levende hellige og modtage riget for at besidde det evindeligt, følte ligesom disciplene ved Kristi grav: "De har borttaget Herren af graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham."

Adventbevægelsen belyst

Jeg så et antal grupper, der syntes at være sammenbundet med snore. Mange i disse grupper befandt sig i fuldstændigt mørke; deres øjne var vendt mod jorden, og der syntes ikke at være nogen forbindelse mellem dem og Jesus. Men spredt i disse forskellige grupper var der nogle, hvis åsyn lyste, og hvis øjne var vendt mod himlen. Lysglimt fra Jesus lig stråler fra solen blev meddelt dem. En engel bad mig se nøje efter, og jeg så en engel våge over hver enkelt af dem, der havde en lysstråle, medens onde engle omgav dem, der var i mørke. Jeg hørte en englerøst råbe: "Frygt Gud og giv ham ære, thi Hans domstime er kommet."

Et herligt lys sænkede sig nu ned over disse grupper for at oplyse alle, der ville tage imod det. Nogle af dem, som var i mørke, modtog lyset og glædede sig. Andre modsatte sig lyset fra himlen, idet de sagde, at det var sendt for at vildlede dem. Lyset forlod disse, og de blev efterladt i mørke. De, der havde modtaget lyset fra Jesus, glædede sig over det forøgede mål af dyrebart lys, der faldt på dem. Deres ansigter strålede af hellig glæde, medens deres blik med den dybeste interesse var vendt opad mod Jesus, og man hørte deres stemmer lyde i samklang med engelens stemme: "Frygt Gud og giv ham ære, thi hans doms time er kommen." Da de opløftede dette råb, så jeg, at de, som var i mørke, stødte til dem med deres side og skulder. Mange af dem, der holdt fast ved det herlige lys, søndersled de snore, som bandt dem, og trådte udenfor og stod adskilt fra disse grupper. Medens de var i færd dermed, gik mænd, som tilhørte de forskellige grupper, forbi, nogle med venlige ord, andre med vrede blikke og truende fagter, og fæstede snorene, der var ved at svækkes. Disse mænd sagde uafsladeligt: "Gud er med os. Vi befinder os i lyset. Vi har sandheden." Jeg spurgte, hvem disse mænd var, og fik at vide, at de var præster og ledende mænd, der selv havde forkastet lyset og ikke ville, at andre skulle tage imod det.

Jeg så, at de, som holdt fast ved lyset, rettede blikket opad med brændende ønske og i

forventning om, at Jesus skulle komme og tage dem til sig. Snart gik der en sky over dem, og der kom et bedrøvet udtryk i deres ansigter. Jeg spurgte om årsagen til denne sky, og det blev vist mig, at den skyldtes deres skuffelse. Tidspunktet, da de havde ventet Frelseren, var overskredet, og Jesus kom ikke. Da disse ventende blev grebet af mismod, vakte det glæde hos de præster og ledende mænd, som jeg tidligere havde lagt mærke til, og alle de, som havde forkastet lyset, triumferede storlig, medens Satan og hans onde engle også jublede.

Nu hørte jeg en anden Engels røst sige: "Falden, falden er Babylon!" Et lys skinnede på de forsagte, og med et inderligt ønske om hans åbenbarelse fæstede de atter blikket på Jesus. Jeg så et antal engle i samtale med dem, der havde råbt: "Faldet er Babylon!" og disse forenede sig med ham i råbet: "Se, Brudgommen kommer, gå ham i møde!" Disse engles melodiske stemmer syntes at høres overalt. Et overmåde klart og herligt lys skinnede omkring dem, der havde holdt fast ved det lys, der blev givet dem. Deres ansigter skinnede med en overvættes herlighed, og de forenede sig med englene i råbet: "Se, Brudgommen kommer!" Medens de harmonisk lod råbet lyde blandt de forskellige grupper, stødte de, som havde forkastet lyset, til dem og spottede og hånede dem med vrede blikke. Men engle fra Gud viftede med deres vinger over de forfulgte, medens Satan og hans engle søgte at trænge deres mørke ind på dem for at lede dem til at forkaste lyset fra himlen.

Derpå hørte jeg en røst sige til dem, der havde været udsat for stød og forhånelser: "Udskil jer fra dem, og rør ikke noget urent!" Et stort antal adlød denne røst, søndersled de snore, som bandt dem, forlod de grupper, der befandt sig i mørke, forenede sig med dem, der tidligere havde vundet frihed, og sluttede sig med glæde til disses stemmer. Jeg hørte lyden af alvorlig, kvalfyldt bøn fra nogle få, der endnu befandt sig i de grupper" som var i mørke. Præsterne og de ledende mænd gik omkring i disse forskellige grupper og fæstede snorene bedre; men endnu hørte jeg denne lyd af alvorlig bøn. Derpå så jeg dem,

som havde bedt, række hænderne ud efter hjælp fra den forenede gruppe" som var i frihed og glædede sig i Gud. Idet disse alvorligt skuede mod himlen og pegede opad, sendte de det svar tilbage: "Gå ud fra dem og udskil jer fra dem!" Jeg så nogle kæmpe for friheden, og til sidst sønderrev de de snore, der bandt dem. De modsatte sig de anstrengelser, som blev gjort for at fæste snorene bedre, og nægtede at agte på den gentagne påstand: Gud er med os. Vi har sandheden hos os.

Stadig var der nogle, som forlod de grupper, der befandt sig i mørke, og forenede sig med den frie kreds, der syntes at befinde sig på en åben mark, hævet over jorden. Deres blik var opadvendt, Guds herlighed hvilede på dem, og de råbte med fryd til hans pris. De var nøje forenede og syntes at være indhyllede i himlens lys. Omkring denne gruppe var der nogle, som kom under lysets indflydelse, men som ikke netop var forenet med gruppen. Alle, som tog imod det lys, der blev udgydt over dem, stirrede opad med spændt interesse, og Jesus betragtede dem med lifligt velbehag. De ventede, at han skulle komme, og længtes efter hans åbenbarelse. De skænkede ikke jorden et eneste dvælende blik. Men atter lagde en sky sig over de ventende, og jeg så dem vende deres trætte øjne nedad. Jeg spurgte om grunden til denne forandring. Min ledsagende engel sagde: "De bliver på ny skuffet i deres forventninger. Jesus kan endnu ikke komme til jorden. De må udholde større prøvelser for hans skyld. De må give slip på vildfarelser og traditioner, som de har modtaget fra mennesker, og vende sig helt til Gud og hans ord. De må renses, gøres hvide og prøves. De, som udholder denne bitre prøvelse, vil opnå en evig sejr."

Jesus kom ikke til jorden for at rense helligdommen ved at rense jorden med ild, således som hin ventende, glade skare havde troet. Jeg så, at deres beregning af de profetiske tidsperioder var rigtig; profetisk tid ophørte i 1844, og Jesus gik ind i det allerhelligste for at rense helligdommen ved dagens afslutning. Deres fejl bestod i, at de ikke havde forstået, hvad helligdommen var, og hvori dens renselse bestod. Da jeg atter så

på den ventende, skuffede skare, havde de et sørgmodigt udseende. De undersøgte omhyggeligt beviserne for deres tro og gennemgik beregningen af de profetiske perioder, men kunne ikke opdage nogen fejl. Tiden var fuldbyrdet, men hvor var frelseren? Han var blevet borte for dem.

Disciplenes skuffelse, da de kom til graven og ikke fandt Jesu legeme, blev vist mig. Maria sagde: "De har borttaget Herren af graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham." Engle meddelte de sørgende disciple, at deres herre var opstanden og ville gå forud for dem til Galilæa.

På samme måde så jeg, at Jesus i den dybeste medlidenhed betragtede de skuffede, som havde ventet på hans komme, og han sendte sine engle for at vejlede deres sind, for at de kunne følge ham, hvor han var. Han viste dem, at jorden ikke er helligdommen, men at han måtte gå ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom for at gøre forsoning for sit folk og for at modtage riget af sin Fader, og at han da ville vende tilbage til jorden og hente dem, for at de altid skulle være hos ham. De første disciples skuffelse fremstiller træffende skuffelsen hos dem, der ventede deres Herre i 1844.

Jeg blev ført tilbage til den tid, da Jesus red sejrende ind i Jerusalem. De glade disciple troede, at han da skulle overtage riget og herske som en timelig fyrste. Med store forhåbninger fulgte de deres konge. De afskar de skønne palmegrene, tog deres ydre klædningsstykker af og bredte dem på vejen under begejstret iver; nogle løb foran, og andre fulgte efter under Råbet: "Hosanna Davids søn! velsignet være den, som kommer, i Herrens navn! Hosanna i det højeste!" Den rådende spænding besværede farisæerne, og de ønskede, at Jesus ville irettesætte disciplene. Men han sagde til dem: "Hvis disse tier" skal stenene råbe." Profetien i Zak. 9,9. måtte opfyldes; alligevel var disciplene dømt til at lide en bitter skuffelse. Nogle få dage derefter fulgte de Jesus til Golgatha og så ham hænge blødende og såret på det grusomme kors. De var vidner til hans kvalfulde død og lagde ham i graven. Deres

hjerter blev forsagt af sorg, deres forventninger blev ikke opfyldt på et eneste punkt, og deres forhåbninger døde sammen med Jesus. Men da han opstod fra de døde og viste sig for sine sørgende disciple, genoplivedes deres håb. De havde fundet ham igen.

Jeg så, at deres skuffelse, som ventede Herrens komme i 1844, ikke kunne sammenlignes med disciplenes skuffelse. Profetien var blevet opfyldt i det første og det andet englebudskab. De blev forkyndt på det rigtige tidspunkt og udførte den gerning, som Gud havde haft til hensigt, at de skulle udføre.

Det andet billede

Jeg så den interesse, som hele himlen havde næret for det værk, der foregik på jorden. Jesus bød en mægtig engel stige ned og formane jordens beboere til at berede sig for hans andet komme. Et overmåde klart og herligt lys gik foran engelen, idet han forlod Jesu åsyn i himlen. Det blev mig meddelt, at hans mission var at oplyse jorden med sin herlighed og advare menneskene om Guds tilkommende vrede. Skarer af mennesker tog imod lyset. Nogle af dem syntes at være meget alvorlige, medens andre var glade og henrykte. Alle, der modtog lyset, vendte deres ansigter mod himlen og priste Gud. Skønt det blev udgydt over alle, var der nogle, som blot kom ind under dets påvirkning, men ikke gav det en hjertelig modtagelse. Mange fyldtes med stor vrede. Præster og lægfolk forenede sig med de slette og satte sig kraftigt imod det lys, der udgik fra den mægtige engel. Men alle, som tog imod det, trak sig tilbage fra verden og stod nær sammensluttede indbyrdes.

Satan og hans engle var stærkt optaget med forsøg på at lede så manges sind som muligt bort fra lyset. Den skare, der forkastede det, blev efterladt i mørke. Jeg så Guds engel med den dybeste interesse give agt på dem, der bekendte sig til at være Guds folk, for at han kunne mærke sig den karakter, de udviklede, når det himmelske budskab blev fremholdt for

dem. Og da et meget stort antal af dem, der udgav sig for at elske Jesus, vendte sig bort fra himlens budskab med hån, foragt og had, skrev en engel, der holdt et pergament i hånden, den skammelige beretning derom. Hele himlen blev opfyldt af harme, fordi Jesus således blev ringeagtet af dem, som bekendte sig til at være hans efterfølgere.

Jeg så, hvilken skuffelse det var for de tillidsfulde, at de ikke fik deres herre at se på det forventede tidspunkt. Gud havde haft til hensigt at tilhulle fremtiden og at føre sit folk til et afgørende punkt. Uden forkyndelsen af en bestemt tid for Kristi komme ville det af Gud tilsigtede værk ikke være blevet udført. Satan ledte mange til at skue langt ind i fremtiden efter de store begivenheder i forbindelse med dommen og prøvetidens afslutning. Det var nødvendigt, at folket blev ledet til at stræbe alvorligt efter en øjeblikkelig beredelse.

Efter at tiden var omme, forenede de, der ikke helt havde antaget engelens lys, sig med dem, som havde forkastet budskabet, og de vendte sig mod de skuffede og latterliggjorde dem. Engle mærkede sig den stilling, hvori de, der bekendte sig til at være Kristi efterfølgere, befandt sig. De var blevet prøvet og forsøgt ved, at den fastsatte tid gik forbi, og såre mange blev vejet på vægten og fundet for lette. De talte højt om, at de var Kristne, men forsømte i næsten alle enkeltheder at følge Kristus. Satan jublede over den tilstand, Jesu såkaldte efterfølgere befandt sig i. Han havde dem i sin snare. Han havde ledet de fleste til at forlade den snævre sti, og de søgte at klatre op til himlen ad andre veje. Engle så de rene og hellige sammenblandet med syndere i Zion og med hyklere, som havde verden kær. De havde våget over Jesu sande disciple; men de demoraliserede påvirkede de hellige. De, i hvis hjerte der brændte et inderligt ønske om at se Jesus, blev af deres såkaldte brødre forbudt at tale om hans komme. Engle betragtede dette forhold og nærrede medlidenhed med den levning, der elskede Herrens åbenbarelse.

En anden mægtig engel blev bemyndiget til at stige ned til jorden. Jesus gav ham en

skrivelse i hånden, og idet engelen kom til jorden, råbte han: "Falden, falden er Babylon!" Da så jeg de skuffede atter løfte blikket mod himlen, i tro og håb forventende deres herres åbenbarelse. Men mange syntes at forblive i en sløv tilstand, som om de sov; og dog kunne jeg se spor af dyb sorg i deres ansigter. De skuffede forstod af den hellige skrift, at de befandt sig i tøvetiden, og at de tålmodigt måtte afvente opfyldelsen af synet. De samme beviser, der bragte dem til at forvente Herren i 1843, bragte dem til at vente ham i 1844. Men jeg så, at flertallet ikke besad den styrke, som kendetegnede deres tro i 1843. Skuffelsen havde kølnet deres tro.

Da Guds folk forenede sig i den anden engels råb, lagde den himmelske hærske med den største interesse mærke til budskabets virkning. De så, at mange, som bar kristennavnet, vendte sig mod de skuffede med hån og foragt. Når spottende læber udtalte: "Så! du er endnu ikke opfaren til himlen!" blev ordene nedskrevet af en engel. Engelen sagde: "De bespotter Gud." Jeg blev henvist til, at en lignende synd blev begået i oldtiden. Elias var blevet optagen til himlen, og hans kappe var falden på Elisa. Ugudelige unge mennesker, der af deres forældre havde lært at foragte den Guds mand, fulgte da efter Elisa og råbte spottende: "Kom herop, skaldepande, kom herop, skaldepande!" Ved således at håne Guds tjener hånede de Gud og fik øjeblikkelig deres straffedom. På lignende måde vil de, der har spottet og hånet tanken om de helliges henfart, blive hjemsøgt af Guds vrede og erfare, at det ikke er en ligegyldig sag at drive gæk med skaberen.

Jesus pålagde andre engle at flyve hastigt hen for at genoplive og styrke den svigtende tro hos hans folk og berede dem til at forstå den anden engels budskab og den vigtige handling, der snart skulle foregå i himlen. Jeg så disse engle modtage stor kraft og stort lys fra Jesus og hastigt flyve ned til jorden for at fuldføre deres mission, som var at bistå den anden engel i hans gerning. Et stort lys skinnede på Guds folk, da englene råbte: "Se, brudgommen kommer, gå ham i møde!" Derpå så jeg disse skuffede rejse sig og i samklang med den anden engel forkynde: "Se,

brudgommen kommer, gå ham i møde!" Det lys, der udgik fra englene, trængte igennem overalt. Satan og hans engle søgte at forhindre, at dette lys blev udbredt og øvede den tilsigtede virkning. De argumenterede med englene fra himlen og sagde til dem, at Gud havde forført folket, og at de trods alt deres lys og al deres magt ikke kunne få verden til at tro, at Kristus ville komme. Men omendskønt Satan søgte at lukke til for vejen og lede folkets tanker bort fra lyset, fortsatte Guds engle deres gerning.

De, der tog imod lyset, så ud til at være meget lykkelige. De skuede ufravendt op mod himlen og længtes efter Jesu åbenbarelse. Nogle græd og bad i stor nød. De syntes at have fæstet deres øjne ved sig selv, og de vovede ikke at se opad. Et lys fra himlen spredte mørket for dem, og deres øjne, som de i fortvivlelse havde fæstet ved sig selv, vendtes opad, medens taknemmelighed og hellig glæde kom til syne i ethvert træk. Jesus og hele engleskaren så med bifald på de trofaste ventende.

De, der forkastede lyset i det første englebudskab og modsatte sig det, gik også glip af den anden engels lys og kunne ikke få gavn af den kraft og herlighed, som ledsagede budskabet: "Se" brudgommen kommer!" Jesus vendte sig bort fra dem med et misbilligende blik, for de havde ringeagtet og forkastet ham. De, der modtog budskabet, blev indhyllet i en sky af herlighed. De nærrede en meget stor frygt for at fortørne Gud, og de ventede og vågede og bad om at måtte kende hans vilje. Jeg så Satan og hans engle forsøge at holde dette guddommelige lys borte fra Guds folk; men så længe de ventende holdt fast ved lyset og havde øjnene vendt bort fra jorden op til Jesus, havde Satan ingen magt til at berøve dem dets dyrebare stråler. Budskabet fra himlen forbitrede Satan og hans engle og fik dem, som gav sig ud for at elske Jesus, men som foragtede hans komme, til at håne og spotte de trofaste og tillidsfulde. Men en engel mærkede sig enhver fornærmelse, enhver ringeagt og enhver uret, som Guds børn blev udsat for af dem, der kaldte sig deres brødre.

Mange opløftede deres stemmer for at råbe: "Se, brudgommen kommer!" og forlod deres brødre, som ikke elskede Jesu åbenbarelse, og som ikke ville tillade dem at dvæle ved hans andet komme. Jeg så Jesus vende sit ansigt bort fra dem, der forkastede og foragtede hans komme, og derpå bød han engle føre hans folk bort fra de urene for ikke at blive besmittet. De, som adlød budskabet, trådte ud og stod frie og forenede. Et helligt lys skinnede på dem. De gav afkald på verden, opofrede deres timelige interesser, gav slip på deres jordiske skatte og vendte deres ængstelige blikke mod himlen, forventende at se deres elskede befrier. Et helligt lys strålede fra deres åsyn og vidnede om den fred og glæde, som rådede i deres indre. Jesus bød sine engle gå hen og styrke dem, for deres prøvelses time nærmede sig. Jeg så, at disse ventende endnu ikke var prøvet i den grad, som var nødvendig. De var ikke fri for vildfarelser. Og jeg så Guds miskundhed og godhed, idet han sendte en advarsel til menneskene på jorden og gentagne budskaber for at lede dem til at ransage hjertet og granske skriften med flid, således at de kunne skille sig af med vildfarelser, der stammer fra hedningene og de pavelige. Ved disse budskaber har Gud ført sit folk ud, hvor han kan virke for dem med større kraft, og hvor de kan holde alle hans bud.

Helligdommen

Guds folks bitre skuffelse over ikke at få Jesus at se på den tid, de havde ventet, blev fremstillet for mig. De vidste ikke, hvorfor deres Frelser ikke kom, for de kunne ikke se noget, der tydede på, at profetisk tid ikke var ophørt. Engelen sagde: "Er Guds ord slået fejl? Har Gud undladt at opfylde sine løfter? Nej, han har fuldbyrdet alt, hvad han har lovet. Jesus er stået op og har tillukket døren til det hellige i den himmelske helligdom og åbnet en dør til det allerhelligste og er gået ind for at rense helligdommen. Alle, der bier tålmodigt, skal forstå hemmeligheden. Mennesker har taget fejl, men der har ingen svigten været fra Guds side. Alt, hvad Gud lovede, blev fuldbyrdet; men mennesker har

fejlagtigt ment, at jorden var den helligdom, der skulle renses ved slutningen af de profetiske tidsperioder. Det er menneskers forventning og ikke Guds løfte, som har slået fejl.

Jesus sendte sine engle for at lede de skuffedes tanker hen til det allerhelligste, hvor han var gået ind for at rense helligdommen og gøre en særskilt forsoning for Israel. Han meddelte englene, at alle, der fandt ham, ville forstå den gerning, han skulle udføre. Jeg så, at medens Jesus var i det allerhelligste, ville han blive ægteviet til det nye Jerusalem, og når hans gerning i det allerhelligste var fuldbyrdet, ville han stige ned til jorden med kongelig magt og hente de dyrebare sjæle, som tålmodigt havde ventet på hans genkomst.

Hvad der fandt sted i himlen ved slutningen af de profetiske tider blev åbenbaret for mig. Da Jesus afsluttede sin tjeneste i det hellige og lukkede døren til denne afdeling, sænkede der sig et stort mørke over dem, som havde hørt og forkastet budskaberne om hans komme, og de tabte ham af syne. Jesus iførte sig derpå dyrebare klæder. Langs kåbens nederste kant skiftede bjælder og granatæbler hele vejen rundt. Et brystskjold af kunstfærdig tilvirkning hang ned fra hans skuldre. Når han bevægede sig, funkede dette som diamanter og forstørrede bogstaver, der så ud som navne, som var skrevet eller indridset på brystskjoldet. På hans hoved var der noget, som lignede en krone. Da han var iført hele sin klædning, blev han omringet af engle, og i en ildvogn drog han inden for det andet forhæng.

Jeg blev derpå anmodet om at lægge mærke til de to afdelinger i den himmelske helligdom. Forhænget eller døren blev åbnet, og jeg fik lov til at træde indenfor. I den første afdeling så jeg lysestagen med syv lamper, skuebrødsbordet, røgelsealteret og røgelsekarret. Alle redskaber i denne afdeling så ud som det reneste guld og genspejlede billedet af den indtrædende. Forhænget, der skilte mellem de to afdelinger, var af forskellige farver og stoffer, og en smuk bort, hvori der var indvirket figurer af guld, som fremstillede

engle. Forhænet blev løftet, og jeg så ind i den anden afdeling. Der så jeg en ark, der så ud som det fineste guld. Omkring arken foroven var der en kant af overordentlig smuk tilvirkning i form af kroner. I arken lå der stentavler, som indeholdt de ti bud.

To yndige keruber, een på hver ende af arken, stod med vingerne udbredte over den og med vingspidserne berørende hinanden oven over Jesu hoved, da han stod foran nådestolen. Deres ansigter var vendt mod hinanden, og de så nedad mod arken, en fremstilling af, hvorledes hele engleskaren med interesse betragter Guds lov. Mellem keruberne var der et røgelsekar af guld, og når de helliges bønner, opsendt i tro, kom op til Jesus og han fremlagde dem for sin fader, opsteg der af røgelsen en vellugtende sky, der så ud som røg i de skønneste farver. Foran arken, oven over det sted, hvor Jesus stod, var der en overmådelig klar herlighed, som jeg ikke kunne se på; den så ud som Guds trone. Idet røgelsen opsteg til Faderen, kom den overvældende herlighed fra tronen hen til Jesus, og fra ham blev den udgydt over dem, hvis bønner var opsteget som liflig røgelse. Lys i rig mængde blev udgydt over Jesus og overskyggede nådestolen, og herlighedsglansen fyldte templet. Jeg kunne ikke længe beskue den overordentlige klarhed. Ord kan ikke beskrive den. Jeg blev overvældet og vendte mig bort fra det herlige, majestætiske skue.

En jordisk helligdom med to afdelinger blev også vist mig. Den lignede den himmelske, og det blev sagt til mig, at den var et billede af helligdommen i himlen. Redskaberne i den første afdeling i den jordiske helligdom lignede dem, der fandtes i den første afdeling i den himmelske. Forhænet blev løftet, og jeg så ind i det allerhelligste og så, at redskaberne var de samme som i det allerhelligste i den himmelske helligdom. Præsten gjorde tjeneste i begge afdelinger af den jordiske. Han gik daglig ind i den første afdeling, men i det allerhelligste gik han ind kun een gang om året for at rense den fra de synder, som var blevet overført dertil. Jeg så, at Jesus gjorde tjeneste i begge afdelinger i den himmelske helligdom. Præsterne gik ind i

den jordiske med blodet af et dyr som et offer for synd. Kristus gik ind i den himmelske helligdom med sit eget blod som offer. De jordiske præster blev borttrykket af døden og kunne derfor ikke fortsætte længe; men Kristus var en præst til evig tid. Ved de offerdyr og ofringer, som blev bragt til den jordiske helligdom, skulle Israels børn tilegne sig en tilkommende Frelasers fortjenester. Og efter Guds visdom blev enkelthederne i dette værk meddelt os, for at vi ved at skue tilbage til dem kunne få forståelse af Jesu gerning i den himmelske helligdom.

Da Jesus døde på Golgatha, råbte han: "Det er fuldbragt!" og forhænet i templet splittedes i to stykker, fra øverst til nederst. Dette skulle vise, at tjenesten i den jordiske helligdom var ophørt for stedse, og at Gud ikke mere ville møde præsterne i deres jordiske tempel for at modtage deres ofre. Da udgød Jesus sit blod, hvilket han selv skulle ofre i den himmelske helligdom. Ligesom præsten een gang om året gik ind i det allerhelligste for at rense den jordiske helligdom, således gik Jesus ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom ved slutningen af de 2300 dage, der omtales i Dan. 8de kapitel, i 1844, for at gøre en endelig forsoning for alle, der kunne høste gavn af hans midlertidige gerning, og for således at rense helligdommen.

Den tredje engels budskab

Da Jesu tjeneste ophørte i det hellige og han gik ind i det allerhelligste og stod foran arken, der indeholdt Guds lov, sendte han en anden mægtig engel med et tredje budskab til verden. Engelen fik et pergament i sin hånd, og idet han steg ned til jorden i kraft og majestæt, forkyndte han en frygtelig advarsel, som indeholdt den forfærdeligste trussel, der nogensinde havde lydt for menneskene. Ved at påvise, at fristelsens og angstens time var forestående, skulle dette budskab lede Guds børn til at være på vagt. Engelen sagde: "De vil få en hård kamp med dyret og dets billede. Deres eneste håb om evigt liv består i at være standhaftige. Skønt deres liv står på spil, må de holde fast ved sandheden." Den tredje engel afslutter sit budskab således: "Her

gælder det de helliges udholdenhed, de, som bevarer Guds bud og troen på Jesus." Idet han gentog disse ord, pegede han på den himmelske helligdom. Alle, som antager dette budskab, får deres opmærksomhed henledet til det allerhelligste, hvor Jesus står foran arken og udfører den endelige midlertjeneste for alle dem, for hvem der endnu er nåde, og for dem, der i uvidenhed har brudt Guds lov. Denne forsoning gøres for de retfærdige døde såvel som for de retfærdige levende. Den indbefatter alle, som døde i tillid til Kristus, men som ikke havde fået lyset angående Guds bud, og som derfor havde syndet ved i uvidenhed at have overtrådt den.

Da Jesus havde åbnet døren til det allerhelligste, kom lyset angående sabbaten til syne, og Guds folk blev prøvet ligesom Israels børn forud, for at det skulle vise sig, om de ville holde Guds lov. Jeg så den tredje engel pege opad og vise de skuffede vejen til det allerhelligste i den himmelske helligdom. Når de i troen går ind i det allerhelligste, finder de Jesus, og håbet og glæden vokser frem på ny. Jeg så dem skue tilbage for at få et overblik over fortiden, fra forkyndelsen af Jesu andet komme og ned igennem deres erfaringer, til tiden gik forbi i 1844. De finder forklaringen på deres skuffelse og fyldes på ny med glæde og vished. Den tredje engel har kastet lys over fortiden, nutiden og fremtiden, og de ved, at Gud i sandhed har ledet dem ved sit hemmelighedsfulde forsyn.

Det blev fremstillet for mig, at levningen af Guds folk fulgte Jesus ind i det allerhelligste og så arken og nådestolen og blev grebet af disses herlighed. Jesus løftede derpå arkens låg, og se! der var stentavlerne, på hvilke de ti bud var skrevet. De ser de levende ord, men viger bævende tilbage, idet de iblandt de hellige ti bud ser det fjerde skinne med et klarere Lys end de øvrige ni og er helt omgivet af en strålende glorie. De finder intet der, som fortæller dem, at sabbaten er blevet afskaffet eller forandret til den første dag i ugen. Budet har den samme ordlyd, som det havde, da Gud i højtidelig og ærefrygtindgydende pragt talte det med sin røst på Sinaj bjerg, medens lynene glimtede og tordenen rullede; det lyder, som da han

skrev det på stentavlerne med sin egen finger: "Seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud." De forbavses, når de ser, med hvilken omhu de ti bud er blevet bevaret. De ser dem anbragt nær Jehova, overskygget og beskyttet af hans hellighed. De ser, at de har trådt det fjerde bud i tibudsloven under fødder, og at de har fejret en dag, som er en overlevering fra hedenskabet og pavekirken, i stedet for at holde den dag, Jehova har helliget. De ydmyger sig for Gud og sørger over deres tidligere overtrædelser.

Jeg så røgen af røgelsen opstige fra røgelsekarret, når Jesus opsendte deres bekendelser og bønner til Faderen; og idet den opsteg, hvilede der et klart lys over Jesus og over nådestolen, og de alvorlige, bedende mennesker, der følte sig besværede som følge af den opdagelse, at de havde overtrådt Guds lov, blev velsignet" og deres ansigter oplystes af håb og glæde. De sluttede sig til den tredje engel i dens gerning og lod deres røst høre i forkyndelsen af den højtidelige advarsel. Til at begynde med var der imidlertid kun få, der modtog den, men de trofaste fortsatte energisk med at forkynde budskabet. Derefter så jeg mange andre omfatte det tredje englebudskab og forene deres stemmer med de andres, der først havde forkyndt advarselen, og de ærede Gud ved at holde hans helligede hviledag.

Mange, der tog imod det tredje budskab, havde ingen erfaring haft i de to foregående budskaber. Satan forstod dette, og han havde sit onde øje fæstet på dem for at overvinde dem; men den tredje engel gjorde dem opmærksomme på det allerhelligste, og de, der havde haft en erfaring i de tidligere budskaber, viste dem vejen til den himmelske helligdom. Mange så den fuldkomne sandhedskæde i englebudskaberne og modtog dem med glæde i den rækkefølge, hvori de fremkom, og fulgte Jesus i troen ind i den himmelske helligdom. Disse budskaber blev fremstillet for mig som et anker for Guds folk. De, der forstår dem og tager imod dem, vil blive bevaret fra at rives bort ved Satans mange vildfarelser.

Efter den store skuffelse i 1844 var Satan og hans engle stærkt optaget med at lægge snarer for at bringe adventfolkets tro til at vakle. Han påvirkede sindet hos nogle, som havde haft en erfaring i budskaberne og som havde udseende af at være ydmyge. Nogle mente, at opfyldelsen af det første og det andet budskab hørte fremtiden til, medens andre henviste til en fjern fortid og påstod, at de var blevet opfyldt en gang. Disse vandt indflydelse over de uerfarnes sind og gjorde dem usikre i deres tro. Nogle granskede bibelen for at oprette deres egen tro, uafhængigt af adventfolket. Satan jublede over dette, for han vidste, at dem, der rev sig løs fra ankret, kunne påvirke ved forskellige vildfarelser og omtumlede ved enhver lærdommens vind. Mange, som havde taget en ledende del i der første og det andet budskab, fornægtede dem nu, og der opstod splid og forvirring i samfundet.

Efter den store skuffelse i 1844 Min opmærksomhed blev derpå henledet til William Miller. Han så besværet ud og var nedbøjet af ængstelse og bekymring for sit folk. Den skare, som i 1844 havde stået sammen i enighed og kærlighed, var i færd med at miste deres kærlighed, således at de stod hverandre imod og henfaldt i en kold, sløv tilstand. Synet af dette forhold fyldte ham med sorg, som tærede på hans kræfter. Jeg så, ledende mænd give agt på ham i frygt for, at han skulle antage den tredje engels budskab og Guds befalinger. Og når han til tider hældede til lyset fra himlen, lagde disse mænd en eller anden plan for at aflede hans tanker. En menneskelig indflydelse blev øvet for at holde ham i mørke og for at beholde hans indflydelse på deres side, der stod sandheden imod. Til sidst opløftede William Miller sin røst imod lyset fra himlen. Han tog ikke imod det budskab, der fuldstændigt ville have forklaret hans skuffelse og kastet et lys og en herlighed over fortiden" som ville have genoprettet hans udtømte kræfter, givet ham et lyst håb og ledet ham til at ære Gud. Han støttede sig til menneskelig visdom i stedet for til den guddommelige; men nedbrudt som han var af alder og af ihærdigt arbejde i mesterens sag, var han ikke ansvarlig i samme grad som dem, der holdt ham borte fra

sandheden. De bærer ansvaret; synden hviler på dem.

Dersom William Miller kunne have set lyset i det tredje budskab, ville mange ting, der forekom ham dunkle og mystiske, være blevet opklaret. Men hans brødre foregav at omfatte ham med så megen kærlighed og interesse, at han syntes, han ikke kunne rive sig løs fra dem. Undertiden kunne hans hjerte drages til sandheden, og så vendte han sig til sine brødre; de stod den imod. Kunne han vel løsrive sig fra dem, der havde stået skulder til skulder med ham i forkyndelsen af Jesu komme? Han tænkte, at de sikkert ikke ville lede ham på vildspor.

Gud tillod, at han kom ind under Satans magt, dødens herredømme, og lod graven skjule ham for dem, der stadig drog ham bort fra sandheden. Moses begik fejl, da han stod i begreb med at indtræde i det forjættede land. Således så jeg, at også William Miller handlede forkert, kort før han skulde være gået ind i det himmelske Kanaan, idet han lod sin indflydelse gå sandheden imod. Det var andre, der forledte ham til dette; andre må svare for det. Men engle våger over det dyrebare støv af denne Guds tjener, og han vil stå frem, når den sidste basun lyder.

En fast platform

Jeg så en skare, som indtog et fast og meget forsigtigt standpunkt og ikke gav dem noget medhold, der ville rokke ved den tro, samfundet hyldede. Gud så på dem med velbehag. Der blev vist mig tre trin, det første, det andet og det tredje englebudskab. Min ledsagende Engel sagde: "Ve den, der vil flytte en blok eller røre ved en pind i disse budskaber! Den rigtige forståelse af disse budskaber er af den største betydning. Sjæles skæbne afhænger af den måde, på hvilken de bliver modtaget." Jeg blev på ny ført ned gennem disse budskaber og så, hvor dyrt Guds folk havde købt deres erfaring. De havde opnået den ved megen lidelse og alvorlig kamp. Gud havde ledet dem fremad trin for trin, indtil han havde stillet dem på en

fast, urokkelig platform. Jeg så nogle nærme sig platformen og undersøge grundvolden. Nogle trådte øjeblikkelig op på den med glæde. Andre begyndte at finde fejl ved grundvolden; de ønskede, at der blev foretaget forbedringer, og så ville platformen blive mere fuldkommen og folket meget lykkeligere. Nogle steg ned fra platformen for at undersøge den, og erklærede, at den var fejltagtigt anlagt. Men jeg så, at næsten alle stod fast på platformen, og de formanede dem, der var steget ned, til at holde op med deres klager; for Gud var den store bygmester, og det var ham, de kæmpede imod. De fortalte om Guds underfulde værk, der havde ført dem til den faste platform, og i forening opløftede de deres øjne til himlen og ærede Gud med høj røst. Nogle af dem, der havde klaget og forladt platformen, blev påvirket heraf og trådte i ydmyghed atter op på den.

Jeg blev vist tilbage til forkyndelsen af Kristi første komme. Johannes blev udsendt i Elias' ånd og kraft for at berede vejen for Jesus. De, der forkastede Johannes' vidnesbyrd, fik ingen gavn af Jesu lære. Deres modstand mod det budskab, som forudsagde hans komme, førte dem derhen, hvor de ikke beredvilligt modtog selv de stærkeste beviser på, at han var Messias. Satan ledte dem, der forkastede Johannes' budskab, til at gå endnu videre: til at forkaste og korsfæste Kristus. Ved at handle således stillede de sig på et standpunkt, hvor de ikke kunne modtage pinsedagens velsignelse, som ville have lært dem vejen ind i den himmelske helligdom. At forhænge i templet splittedes, viste, at de jødiske ofringer og anordninger ikke længere ville blive antaget. Det store guddommelige offer var blevet bragt og godkendt, og Helligånden, som nedsteg på pinsedagen, ledte disciplenes tanker fra den jordiske helligdom til den himmelske, hvor Jesus var gået ind ved sit eget blod for at udgyde forsoningens goder over disciplene. Men jøderne blev efterladt i fuldstændigt mørke. Alt det lys, de kunne have haft angående frelsesplanen, gik tabt for dem, og de forlod sig stadigvæk på deres unyttige ofringer. Den himmelske helligdom var trådt i stedet for den jordiske, men de havde intet kendskab til

forandringen. Derfor kunne Kristi midlergerning i det hellige ikke gavne dem.

Mange ser med forfærdelse på jødernes handle måde, idet de forkastede og korsfæstede Kristus; og når de læser beretningen om den skammelige mishandling, han blev udsat for, mener de, at de elsker ham og ikke ligesom Peter ville have fornægtet ham eller korsfæstet ham, således som jøderne gjorde. Men Gud læser alles hjerter, og den kærlighed til Jesus, som de bekendte sig til at nære, har han stillet på prøve. Med den dybeste interesse gav hele himlen agt på den modtagelse, det første englebudskab fik. Men mange, der bekendte sig til at elske Jesus" og som fældte tårer, når de læste beretningen om korset, hånedes det glade budskab om hans komme. I stedet for at modtage budskabet med glæde, erklærede de, at det var et bedrag. De hadede dem, som elskede hans åbenbarelse, og udstødte dem af kirkesamfundene. De, der forkastede det første budskab, kunne ikke høste gavn af det andet; ej heller fik de gavn af midnatsråbet, der skulle berede dem til ved troen at følge Jesus ind i det allerhelligste i den himmelske helligdom. Og ved at forkaste de to første budskaber har de således formørket deres forstand, at de ikke kan se noget lys i den tredje engels budskab, som viser vejen ind i det allerhelligste. Jeg så, at ligesom jøderne korsfæstede Jesus, således har de navnkrystne kirkesamfund korsfæstet disse budskaber; derfor er de uden kendskab til vejen ind i det allerhelligste, og Jesu midlergerning der kan ikke gavne dem. I lighed med jøderne, der bragte deres unyttige ofre, således opsender de deres unyttige bønner til den afdeling, som Jesus har forladt; og Satan, som er vel tilfreds med dette bedrag, påtager sig et religiøst præg og leder disse såkaldte kristnes tanker hen til ham, idet han virker med sin kraft, med sine tegn og med løgnens underer for at fæste dem i sin snare. Nogle forfører han på en måde, andre på en anden måde. Han har forskellige bedrag i beredskab for at kunne påvirke forskellige karakterer. Nogle ser med forfærdelse på et bedrag, medens de med lethed omfatter et andet. Satan bedårer nogle med spiritisme. Han kommer også som en lysets engel og spreder sin indflydelse ud over

landet ved hjælp af falske reformer. Kirkesamfundene triumferer og mener, at Gud virker for dem på en forunderlig måde, medens det dog er en anden ånd, der virker. Spændingen vil dø hen og efterlade verden og menigheden i en slettere tilstand end før.

Jeg så, at Gud har oprigtige børn i de faldne kirkesamfund og iblandt dem, der i navnet hylder adventlæren, og inden plagerne udgydes, vil prædikanter og lægfolk blive kaldet ud fra disse kirkesamfund og med glæde modtage sandheden. Satan ved dette, og før den tredje engels høje råb lyder, sætter han en bevægelse i gang inden for disse religiøse kredse, for at de, der har forkastet sandheden, skal tro; at Gud er med dem. Han håber at kunne bedrage de oprigtige og lede dem til at tro, at Gud stadigvæk virker for kirkesamfundene. Men lyset vil skinne, og alle de, som er oprigtige, vil forlade de faldne samfund og slutte sig til levningen af Guds folk.

Spiritismen

Forførelsen ved bankeånder blev fremstillet for mig, og jeg så, at Satan har magt til at vise os skikkelser, der udgiver sig for at være vore slægtninge eller venner, som er hensovet i Jesus. Det vil se ud, som om disse venner virkelig er til stede; de ord, som de udtalte, medens de var her, og som vi kendte til, vil blive udtalt, og den samme stemme, som de havde, medens de levede, vil lyde for vore øren. Hensigten med alt dette er at bedrage verden og forlede den til at tro på denne vildfarelse.

Jeg så, at de hellige må have en grundig forståelse af den nærværende sandhed, som de vil måtte forsvare med den hellige skrift. De må have forståelse af de dødes tilstand, for djævlænder vil komme til at vise sig for dem og udgive sig for at være afholdte slægtninge eller venner, som vil fremholde ubibelske lærdomme for dem. De vil gøre alt, hvad der står i deres magt for at vække sympati, og de vil gøre undergerninger for deres øjne for at stadfæste deres påstande. Guds folk må være

forberedt på at stå disse ånder imod med den bibelske sandhed, at de døde ved ikke noget, og at de, som viser sig for dem, er djævlænder.

Vi må nøje ransage grundvolden for vort håb, thi vi vil komme til at aflægge regnskab derfor fra den hellige skrift. Dette bedrag vil sprede sig, og vi vil komme til at kæmpe mod det ansigt til ansigt; og dersom vi ikke er forberedt til det, vil vi blive besnæret og overvundet. Gør vi derimod, hvad vi kan fra vor side for at være beredt til den strid, som vi står lige over for, vil Gud udføre sin del, og hans almægtige arm vil beskytte os. Før ville han sende hver eneste engel fra herlighedens rige til at danne et hegn omkring trofaste sjæle, end han ville lade disse blive forført og ledet bort ved Satans løgnagtige undere.

Jeg så den hurtighed, hvormed denne vildfarelse spredte sig. Der blev vist mig et jernbanetog, der gik med lynets hastighed. Engelen bad mig se nøje efter. Jeg fæstede mine øjne ved toget. Det syntes, som om hele verden befandt sig om bord. Derpå viste han mig togføreren, en smuk, statelig mand, som alle de rejsende så op til og højagtede. Jeg blev forlegen og spurgte min ledsagende engel, hvem denne var. Han sagde: "Det er Satan. Han er togføreren i skikkelse af en lysets engel. Han har taget verden til fange. De er hildet i stærke vildfarelser, så at de tror løgnen, for at de skal dømmes. Hans medhjælper, som er den højeste i rang næst efter ham, er lokomotivføreren, og andre af hans medhjælpere, beklæder forskellige stillinger, efter som han måtte behøve dem, og med lynets hastighed går de alle til fortabelse."

Jeg spurgte engelen, om der ikke var nogen igen. Han bad mig se i modsat retning, og jeg så en lille skare, der gik på en smal sti. De syntes alle at være fast forenet ved sandheden. Denne skare havde et bekymret udseende, som om den havde gennemgået alvorlige prøvelser og kampe. Og det syntes, som om solen netop var kommet frem bag en sky og skinnede på deres ansigter, hvilket bibragte dem et udtryk af sejr, som om deres strid næsten var til ende.

Jeg så, at Herren har givet verden anledning til at opdage snaren. Dette ene er bevis nok for en kristen, hvis intet andet forelå: at der ikke gøres forskel på det dyrebare og det slette. Thomas Paine, hvis legeme nu er hensmuldret til støv, og som vil opstå i den anden opstandelse ved slutningen af de tusinde år for at få sin løn og lide den anden død, fremstilles af Satan som værende i himlen, hvor han er højt ophøjet. Satan benyttede ham på jorden, så længe han kunne, og nu fortsætter han den samme gerning ved at påstå, at Thomas Paine er så højt ophøjet og hædret i himlen; han vil give det udseende af, at denne mand forkynder den samme lære der, som han forkyndte her nede. Og nogle, der med forfærdelse har betragtet hans liv og død og hans fordævelige lære, medens han levede, finder sig nu i at lade sig undervise af ham en af de sletteste og mest fordærvede iblandt mennesker, en, som foragtede Gud og hans lov.

Han, som er løgnens fader, forblinder og bedrager verden ved at udsende sine engle for at tale i apostlenes sted og give det udseende af, at de modsiger, hvad de skrev efter Helligåndens diktat, medens de var på jorden. Disse løgnagtige engle får apostlene til at forvanske deres egen lære og til at erklære, at den er blevet forfalsket. Det fryder Satan ved en sådan fremgangsmåde at kunne hensætte bekendende Kristne, ja hele verden, i uvished angående Guds ord. Den hellige bibelbog står ham direkte i vejen og krydser hans planer, og derfor leder han menneskene til at betvivle dens guddommelige oprindelse. Derpå fremstiller han den vantro Thomas Paine, som om denne mand ved sin død blev ført ind i himlen og nu sammen med de hellige apostle, som han hadede her på jorden, var beskæftiget med at undervise verden.

Satan giver hver af sine engle et hverv at udføre. Han pålægger dem alle at være fiffige, snu og listige. Han pålægger nogle af dem at spille apostlenes rolle og tale på deres vegne, medens andre skal optræde som vantro og ugudelige mennesker, der i døden forbandede Gud, men nu viser sig som meget religiøse. Der gøres ingen forskel mellem de helligste apostle og de sletteste fritænkere. Man lader

dem alle forkynde den samme lære. For Satan er det ligegyldigt, hvem han lader tale, når han blot opnår sin hensigt. Han var nøje knyttet til Paine her på jorden og bistod ham i hans gerning, og det er en let sag for ham at kende netop de ord og den håndskrift, der blev benyttet af Paine, der tjente ham med en sådan troskab, og som fuldførte hans hensigt på en så fortrinlig måde. Satan dikterede en stor del af Paines skrifter, og det er en let sag for ham nu at diktere Indskydelser ved sine engle og give det udseende af, at disse tanker kommer fra Thomas Paine. Dette er Satans mesterstykke. Al denne lære, der påstås at stamme fra apostlene, fra hellige og fra ugudelige mennesker, der er afgået ved døden, kommer direkte fra hans majestæt Satan.

Når Satan påstår, at en mand, som han elskede så højt, og som hadede Gud med et så fuldkomment had, nu skulle være sammen med de hellige apostle og engle i herligheden, burde dette være tilstrækkeligt til at fjerne dækket fra alles øjne og afsløre for dem Satans mørke, hemmelighedsfulde gerninger. Han siger i virkeligheden til verden og til de vantro: "Det er ligegyldigt, hvor ugudelige I er; det er ligegyldigt, om I tror på Gud og bibelen eller ikke. Lev, som I ønsker, himlen er jeres hjem; for alle ved, at dersom Thomas Paine er i himlen og er så højt ophøjet, vil de visselig også komme dertil." Dette er så iøjnefaldende, at alle må kunne indse det, hvis de vil. Ved personer som Thomas Paine udfører Satan nu, hvad han har forsøgt at gøre, siden han faldt. Ved sin magt og ved løgnens underer river han grundvolden bort under de kristnes håb og slukker den sol, der skal oplyse den trange vej til himlen. Han leder verden til at tro, at bibelen ikke er inspireret, at den ikke er bedre end en eventyrbog, medens han frembyder noget til at indtage dens plads, nemlig spiritistiske foreteelser.

Her er et virkemiddel, der er fuldstændig hans eget og står under hans kontrol, og han kan få verden til at tro, hvad han vil. Den bog, der skal dømmes ham og hans tilhængere, stiller han i skyggen, netop hvor han ønsker at have den. Verdens frelser gør han til et

almindeligt menneske og intet mer; og ligesom den romerske vagt, der vågede ved Jesu grav, udbredte det falske rygte, som ypperstepræsterne og de ældste lagde dem i munden, således vil arme, forførte tilhængere af disse foregivne spiritistiske manifestationer gentage og søge at give det udseende af, at der ikke er noget overnaturligt ved vor Frelasers fødsel, død og opstandelse. Efter at have stillet Jesus i baggrunden henleder de verdens opmærksomhed på sig selv og på deres mirakler og løgnens undergerninger, som, påstår de, langt overgår Kristi gerninger. Således fanges verden i snaren og dysses i en følelse af tryghed for ikke at opdage det forfærdelige bedrag, før de syv sidste plager udgydes. Satan ler, når han mærker, at hans planer lykkes så godt, og at hele verden går i snaren.

Begærlighed

Jeg så, at Satan bød sine engle lægge deres snarer særligt for dem, der forventede Kristi andet komme og holdt alle Guds bud. Han sagde til sine engle, at kirkesamfundene sov. Han ville forøge sin magt og løgnens undere, og dem ville han kunne beholde. "Men," sagde han, "dem, der holder sabbaten, hader vi; de modarbejder os uafsladeligt og berøver os vore undersåtter og får dem til at holde Guds forhadte lov. Gå hen og gør dem, der har landejendomme og penge, drukne af bekymringer. Kan I bringe dem til at sætte deres hu til disse ting, vil vi endnu kunne beholde dem. Lad deres bekendelse være, hvad den vil, men få dem blot til at interessere sig mere for penge end for Kristi riges fremgang eller for udbredelsen af de sandheder, som vi hader. Fremstil verden for dem i det mest tiltrækkende lys, således at de kommer til at elske og forgude den. Alle de penge, vi kan få magt over, må vi beholde inden for vore rækker. Jo flere midler Kristi efterfølgere yder til hans tjeneste, desto mere vil de skade vort rige ved at fratage os vore undersåtter. Når de bestemmer møder på forskellige steder, er vi i fare, og da må I være meget årvågne. Afstedkom forstyrrelse og forvirring, hvis det er muligt. Ødelæg den

indbyrdes kærlighed. Gør deres prædikanter modløse og forsagte, for dem hader vi. Benyt ethvert antageligt påskud for at få dem, der er i besiddelse af midler, til ikke at give slip på disse. Behersk pengeforholdene, hvis det er muligt for jer, og påfør deres prædikanter nød og savn. Dette vil svække deres frimodighed og iver. Gør modstand tomme for tomme. Gør begærlighed og lyst til jordiske skatte til herskende træk i deres karakter. Så længe disse træk råder, vil frelse og nåde holdes tilbage. Omgiv dem med alt, hvad der er tiltrækkende, så har vi dem visselig på vor side. Og ikke alene vil vi være sikre på dem, men deres forhadte indflydelse vil ikke lede andre til himlen. Når nogen forsøger at skænke gaver, så indgyd i dem en nærrighedens ånd, for at de kun må yde sparsomt."

Jeg så, at Satan gennemfører sine planer vel. Når Guds tjenere bestemmer møder, er Satan med sine engle på pladsen for at hindre værket. Han bringer stadig indskydelser ind i Guds folks sind. Nogle leder han på en måde, andre på en anden, idet han altid benytter sig af dårlige træk hos brødrene og søstrene ved at påvirke og opægge deres naturlige svagheder. Er de tilbøjelige til at være egennyttige og begærlige, stiller Satan sig ved deres side og søger med al sin magt at lede dem til at give efter for deres skødesynder. Guds nåde og sandhedens lys kan for en kort stund smelte deres begærlighed og egennytte; men dersom de ikke vinder en fuldstændig sejr, trænger Satan sig ind, når de ikke befinder sig under en frelsende indflydelse, og bringer ethvert ædelt, højsindet princip til at visne hen, og de synes, at der kræves for meget af dem. De bliver trætte af at gøre godt og glemmer det store offer, som Jesus bragte for at genløse dem fra Satans magt og fra håbløs elendighed.

Satan benyttede sig af Judas's tilbøjelighed til at være begærlig og egenkærlig og fik ham til at klage, da Maria udøste den kostbare salve på Jesus. Judas betragtede dette som et stort spild og udtalte, at salven kunne være blevet solgt og givet til de fattige. Han havde ingen omhu for de fattige, men betragtede dette rigelige offer til Jesus som en overdrivelse.

Judas vurderede sin Herre netop så højt, at han solgte ham for nogle få sølvpenge. Og jeg så, at der iblandt dem, som bekender sig til at forvente Herren, var nogle, der lignede Judas. Satan har dem i sin magt, men de ved det ikke. Gud kan ikke billige den mindste smule begærlighed eller egen nytte, og han afskyr deres bønner og formaninger, som nærer disse onde træk. Eftersom satan indser, at hans tid er kort, forleder han menneskene til at blive mere og mere egenkærlige og begærlige, og han fryder sig, når han så ser, at de er optaget med sig selv, er smålige, nærrige og selviske. Hvis sådanne øjne kunne oplades, ville de se den onde jubel over dem med djævelsk fryd og le ad deres dårskab, der følger hans indskydelser og går i hans snarer.

Satan og hans engle mærker sig alle de lave og nærrige handlinger hos disse mennesker og fremholder dem for Jesus og hans hellige engle, idet han hånligt siger: "Disse er Kristi efterfølgere! De bereder sig til himmelfart!" Han sammenligner deres handlemåde med skriftsteder, hvor den tydelig fordømmes, og spotter derpå de himmelske engle ved at sige: "Disse følger Kristus og hans ord! Disse er frugten af Kristi offer og genløsning!" Engle vender sig med afsky bort fra dette skue. Gud kræver stadig handling af sit folk, og når de bliver trætte af at gøre det gode, bliver han træt af dem. Jeg så, at det mindste udslag af egenkærlighed hos hans folk, for hvis skyld Jesus ikke sparede sit eget dyrebare liv, mishager Gud i høj grad. Hver eneste egenkærlig, begærlig sjæl vil falde fra undervejs. Ligesom Judas, der solgte sin Herre, vil sådanne sælge gode principper og et ædelt, gavmildt sindelag for en smule jordisk vinding. De vil alle blive rystet ud fra Guds folk. De som ønsker at opnå himlen, må med al den styrke, de ejer, opelske himlens principper. I stedet for at henvisne på grund af egenkærlighed bør deres sjæle vokse i godgørenhed. De bør udnytte enhver anledning til at gøre godt mod hverandre og således nære de himmelske principper. Jesus blev fremstillet for mig som det fuldkomne mønster. Hans liv var blottet for egenkærlige interesser, altid præget af uegennyttig godhed.

Rystelsen

Jeg så nogle, der med stærk tro og kvalfulde råb bad inderligt til Gud. Deres ansigter var blege og bar præg af dyb sjæleangst, et vidnesbyrd om deres indvortes kamp. Fasthed og stor alvor stod udtrykt i deres ansigter; store sveddråber faldt fra deres pander. Nu og da oplystes deres åsyn ved beviserne på Guds velbehag, hvorpå det samme højtidelige, alvorlige, ængstelige udtryk atter lagde sig over dem.

Onde engle samledes omkring dem og indhyllede dem i mørke for at skjule Jesus for dem, således at deres øjne kunne drages til mørket, som omgav dem, og de derved kunne ledes til at fatte mistillid til Gud og knurre imod ham. Kun når de holdt blikket vendt opad, kunne de være trygge. Guds folk stod under himmelske engles ledelse, og når den giftige atmosfære fra de onde engle lagde sig omkring disse ængstede sjæle, bevægede de himmelske engle uafledeligt deres vinger over dem for at sprede det tætte mørke.

Idet disse bedende sjæle vedblev med deres alvorlige råb, kom der undertiden en lysstråle fra Jesus til dem for at opmuntre deres hjerter og oplyse deres ansigter. Jeg så, at der var nogle, som ikke tog del i denne alvorlige bønnens sjælekamp. De syntes at være ligegyldige og ubekymrede. De kæmpede ikke imod mørket, som omgav dem, og det omslutede dem ligesom en tyk sky. Guds engle forlod disse og gik hen for at komme de alvorlige, bedende til hjælp. Jeg så engle fra Gud ile til for at stå alle dem bi, som kæmpede af al magt for at modstå de onde engle, og som søgte at hjælpe sig selv ved standhaftigt at påkalde Gud. Men hans engle forlod dem, der ikke gjorde nogen anstrengelse for at hjælpe sig selv, og jeg tabte dem af syne.

Jeg spurgte angående betydningen af den rystelse, jeg havde set, og det blev vist mig, at den ville fremkaldes af det tydelige vidnesbyrd, som var en følge af det sanddru vidnes råd til menigheden i Laodikæa. Dette vil have sin virkning på modtagerens hjerte, og det vil lede ham til at løfte retfærdighedens

principper højt og fremholde den tydelige sandhed. Nogle vil ikke tåle dette tydelige vidnesbyrd. De vil sætte sig op imod det, og det er dette, som vil forårsage en rystelse iblandt Guds folk.

Jeg så, at det sanddrue vidnes vidnesbyrd ikke er blevet halvt påagtet. Det alvorlige vidnesbyrd, som afhænger af menighedens skæbne, er blevet agtet ringe, om ikke ladet fuldstændigt ude af betragtning. Dette vidnesbyrd må bevirke en grundig omvendelse; alle, der virkelig modtager det, vil adlyde det og blive rensat.

Engelen sagde: "Lyt!" Snart hørte jeg en røst lig mange musikinstrumenter, der alle lød i fuldkomne toner, yndigt og harmonisk. Den overgik al musik, jeg nogensinde havde hørt, og syntes at være fuld af barmhjertighed, medlidenhed og opløftende, hellig fryd. Den påvirkede hele mit væsen. Engelen sagde: "Se!" Min opmærksomhed blev nu henledt til den skare, jeg havde set rystet. De, som jeg før havde set græde og bede i sjæleangst, blev vist mig. Antallet af beskyttende engle omkring dem var fordoblet, og de var iført en rustning fra hovedet til fødderne. De bevægede sig i fuldkommen orden ligesom et kompagni soldater. Deres ansigtstræk vidnede om den alvorlige strid, de havde haft, og den sjælekamp, som de havde gennemgået. Trods præget af alvorlige indvortes kvaler skinnede deres træk dog nu af himmelsk lys og herlighed. De havde vundet sejr, hvilket fremkaldte den dybeste taknemmelighed og en hellig glæde hos dem.

Denne skare var aftaget i antal. Nogle var blevet rystet ud og havde forladt den undervejs. De ligegyldige og ubekymrede, som ikke forenede sig med dem, der satte tilstrækkelig pris på sejr og frelse til at bede alvorligt og vedholdende derom, opnåede den ikke; de blev efterladt i mørke, og deres pladser blev straks fyldt af andre, der antog sandheden og trådte ind i rækkerne. Onde engle trængte sig stadigvæk omkring disse, men kunne ikke få nogen magt over dem.

Jeg hørte dem, der var iført rustningen, tale sandheden med stor kraft. Den havde sin

virkning. Mange havde været bundet, hustruer af deres mænd, børn af deres forældre. De oprigtige, der var blevet forhindret i at høre sandheden, greb den nu med begærlighed. Al frygt for deres pårørende var forsvundet, og sandheden alene var stor for dem. De havde hungret og tørstet efter sandhed; den var kærere og dyrebare end livet. Jeg spurgte, hvad det var, som havde medført denne store forandring. En engel svarede: "Det er den sildige regn, vederkvælgelsen fra Herrens åsyn, den tredje engels høje råb.

Stor kraft fulgte disse udvalgte. Engelen sagde: "Se!" Min opmærksomhed blev derpå henledt til de ugudelige eller vantro. Der var stort røre iblandt dem. Guds folks nidkærhed og kraft havde vækket dem op og forbitret dem. På alle hold var der forvirring og atter forvirring. Jeg så, at der blev taget forholdsregler mod den skare, som havde lyset og sandheden fra Gud. Mørket blev tættere omkring dem, men i tilid til Gud holdt de stand og nød hans anerkendelse. Jeg så, at de var besværede, og derpå hørte jeg dem råbe inderligt til Gud. Hverken dag eller nat ophørte deres råb: "Ske din vilje, o Gud! Kan det tjene dit navn til ære, så bered en udvej til redning for dit folk. Udfri os fra hedningerne omkring os. De har bestemt os til døden, men din arm kan bringe frelse." Dette er alle de ord, jeg kan erindre. Alle syntes at have en dyb forståelse af deres uværdighed og underkastede sig fuldstændigt Guds vilje; men som Jakob kæmpede og bad enhver af dem uden undtagelse alvorligt om befrielse.

Snart efter at disse alvorlige råb var begyndt, ønskede englenerne af medlidenhed at træde til for at befri dem, men en bydende engel, høj af skikkelse, tillod dem det ikke. Han sagde: "Guds vilje er endnu ikke fuldbyrdet. De må drikke kalken. De må døbes med dåben."

Snart hørte jeg Guds røst, som rystede himlene og jorden. Der blev et mægtigt jordskælv. Overalt blev bygninger rystet omkuld. Derpå hørte jeg et frydefuldt sejrsråb" højt, melodisk og klart. Jeg betragtede den skare, der for lidt siden befandt sig i sådan nød og trængsel. Deres skæbne havde vendt sig. Et herligt lys

skinnede på dem. Hvor dejlige de nu så ud! Ethvert spor af bekymring og udmattelse var forsvundet, og sundhed og skønhed var at se i hvert ansigt. Deres fjender, hedningerne rundt omkring dem, faldt om som døde; de kunne ikke tåle det lys, der skinnede på de befriede hellige. Dette lys og den herlighed vedblev at hvile over dem, indtil Jesus kom til syne i himlens skyer og den trofaste, prøvede skare i en fart, i et øjeblik, blev forvandlet fra herlighed til herlighed. Gravene åbnedes, og de hellige stod frem iført udødelighed, idet de råbte: "Sejr over døden og graven!" og sammen med de levende hellige blev de rykket bort for at møde deres herre i luften, medens høje, melodiske råb om herlighed og sejr lød fra hver udødelig tunge.

Babylons synder

Jeg så, at kirkesamfundene er blevet mere og mere fordærvede siden den tid, da den anden engel forkyndte deres fald. Af navn er de Kristi efterfølgere, men det er umuligt at skelne dem fra verden. Præsterne henter deres tekster fra Guds ord, men prædiker smiger. Dette møder ingen modstand i det naturlige hjerte; det er kun sandhedens ånd og kraft samt frelsen i Kristus, det kødelige hjerte nærer afsky for. I den gængse forkyndelse er der intet, som vækker Satans vrede, bringer syndere til at bæve eller stiller hjerte og samvittighed over for en nær foreståendes forfærdelige virkeligheder. Ugudelige mennesker finder i almindelighed behag i et skin af fromhed uden sand gudsfrygt, og de vil hjælpe og støtte en sådan kristendom.

Engelen sagde: Intet andet end retfærdighedens hele rustning kan sætte et menneske i stand til at overvinde mørkets magter og til at opretholde sejren over dem. Satan har taget menighederne som et samfund i fuld besiddelse. Men dvæler ved menneskers udsagn og gøren og laden i stedet for ved Guds ords tydelige, skarpe sandheder, dens ånd og venskab med verden er fjendskab mod Gud. Når sandheden i sin enfoldighed og kraft, sådan som den er i Jesus, stilles op imod verdens ånd, vækkes forfølgelsens ånd

øjeblikkelig til live. Mange, mange, der gør krav på at være kristne, kender ikke Gud. Det naturlige hjerte er ikke forandret, og det kødelige sind er stadigvæk i fjendskab mod Gud. De er Satans tro tjenere til trods for, at de har tiltaget sig et andet navn.

Jeg så, at siden Jesus forlod det hellige i den himmelske helligdom og gik inden for det andet forhæng, er kirkesamfundene blevet fyldt med alle hånde urene og afskyede fugle. Jeg så stor ugudelighed og moralsk fordærvelse i disse samfund; og dog bekender deres medlemmer sig til at være kristne. Deres bekendelse, deres bønner og deres formaningstaler er en vederstyggelighed i Guds øjne. Engelen sagde: "Gud er led ved deres forsamlinger. De lever i egoisme og øver svig og bedrag uden at føle samvittighedsbebrejdelse, og alle disse onde træk dækker de med religionens kappe." De navnkristne samfunds hovmod blev fremstillet for mig. Gud er ikke i deres tanker; deres kødelige sind dvæler ved dem selv. De pryder deres usle, forkrænkelige legemer og betragter derpå sig selv med tilfredshed og velbehag. Jesus og englenerne ser på dem i vrede. Engelen sagde: "Deres synder og deres hovmod når lige til himlen. Deres lod er dem beredt. Retfærdighed og dom har slumret længe, men vil snart vågne. Hævnen hører mig til, og jeg vil gengælde, siger Herren." Den tredje engels frygtelige trusler vil blive til virkelighed, og alle de ugudelige vil komme til at drikke af Guds vredes vin. En talløs hær af onde engle spredes over hele landet og fylder kirkesamfundene. Disse Satans redskaber betragter de religiøse samfund med fryd; for kristendommens kappe skjuler den største forbrydelse og ugudelighed.

Hele himlen ser med harme, hvorledes menneskelige væsener, Guds hænders gerning, af deres medmennesker er blevet sænket ned i det største dyb af elendighed og stillet på samme trin som umælende dyr. Såkaldte efterfølgere af den kære frelser, som altid rørtes til medlidenhed ved synet af menneskelig smerte, hengiver sig med iver til denne store og forfærdelige synd og handler med slaver og menneskesjæle. Menneskelig kval føres omkring fra sted til sted, købes og

sælges. Engle har nedtegnet det hele; det står skrevet i bogen. Gudfrygtige trælles og trælkvinders, fædres, mødres og børns, brødres og søstres tårer er gemt på flaske i himlen. Endnu kun en kort stund vil Gud holde sin vrede tilbage. Hans harme brænder imod dette land, og da navnlig imod de religiøse samfund, der har billiget denne frygtelige trafik og selv drevet den. Mange, som bekender sig til at følge den ydmyge og sagtomdige Jesus, betragter en sådan uretfærdighed, en sådan undertrykkelse og sådanne lidelser med en hjerteløs ligegyldighed. Og mange af dem kan med en afskyelig tilfredshed selv påføre andre denne ubeskrikelige kval og vover alligevel at tilbede Gud. Dette er ligefrem bespottelse; Satan fryder sig over den og håner Jesus og englene for en så selvmodsiggende handlemåde og siger med djævelsk triumf: "Sådanne er Kristi efterfølgere!"

Disse såkaldte kristne læser om martyrernes lidelser, og tårer rinder ned ad deres kinder. De undres over, at mennesker nogensinde kunne blive så forhædede, at de ville øve en sådan grusomhed mod deres medmennesker. Men de, der tænker og taler således, holder samtidigt menneskelige væsener i slaveri. Og ikke nok med det; de sønderriver naturens bånd og undertrykker grusomt deres medmennesker. De kan påføre andre den mest umenneskelige tortur med den samme ubarmhjertige grusomhed, som katolikker og hedninger har udvist mod Kristi efterfølgere. Engelen sagde: "På den dag, da Guds straffedom skal fuldbyrdes, vil det gå hedningerne og pavekirkens tilhængere tåleligere end sådanne mennesker." De undertryktes råb er steget op til himlen, og engle står forbavsede over de uhørte, kvalfulde lidelser, som mennesker, der er dannet i skaberens billede, påfører deres medmennesker. Engelen sagde: "Undertrykkernes navne er skrevet med blod, overkrydset med striber efter slag og vædet med smertens bitre, brændende tårer. Guds vrede vil ikke lægge sig, før dette oplyste land har drukket bærmens af hans vredes bæger, før han har betalt Babylon dobbelt. Betal hende, som hun har betalt jer, og gengæld hende

dobbelt efter hendes gerninger; skænk hende dobbelt i det bæger, som hun har iskænket!"

Jeg så, at slaveejeren vil komme til at svare for sin slaves sjæl, som han har holdt i uvidenhed, og slavens synder vil blive hjem søgt på hans Herre. En slave, som blev holdt i uvidenhed og undertrykkelse, som ingen kundskab havde om Gud eller bibelen, og som intet frygtede uden sin Herres pisk og indtog en lavere stilling end de umælende dyr, kan Gud ikke give adgang til himlen. Men han gør det bedste for ham, som en medlidende Gud kan gøre. Han lader ham blive som om han aldrig havde været til, hvorimod hans Herre må gennemgå de syv sidste plager og derefter stå frem i den anden opstandelse og lide den over al måde frygtelige anden død. Da vil Guds retfærdighed være sket fyldest.

Det høje råb

Jeg så engle haste frem og tilbage i himlen, stige ned til jorden og derpå atter stige op til himlen som forberedelse til fuldbyrdelsen af en eller anden vigtig begivenhed. Derefter så jeg en anden mægtig engel blive sendt ned til jorden for at forene sin røst med den tredje engel og give kraft og vægt til hans budskab. Stor magt og herlighed blev tildelt denne engel, og da han steg ned, blev jorden oplyst af hans glans. Det lys, der ledsagede denne engel, trængte ind overalt, idet han med høj røst og et mægtigt råb sagde: "Faldet, faldet er Babylon, og den er blevet dæmoners bolig og et fængsel for alle hånde urene ånder og et fængsel for alle hånde urene og afskyede fugle." Budskabet om Babylons fald, som det blev forkyndt af den anden engel, bliver gentaget, idet der tillige henvises til den fordærvelse, der er kommet ind i menighederne siden 1844. Denne engels gerning indtræffer på det rigtige tidspunkt til at forene sig med det tredje englebuds kabs store værk, idet dette udvikler sig til et højt råb. Guds folk sættes således i stand til at bestå i den fristelsens stund, som de snart vil møde. Jeg så et stort lys hvile på dem, og de

sluttede sig sammen for uforfærdet at forkynde den tredje engels budskab.

Engle blev sendt for at bistå den mægtige engel fra himlen, og jeg hørte røster, der syntes at lyde overalt: "Gå ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal blive meddelagtige i hendes synder og ikke rammes af hendes plager. For hendes synder er opdyngede indtil himlen, og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu." Dette budskab syntes at være et tillæg til det tredje budskab og at slutte sig til dette, ligesom midnatsråbet sluttede sig til den anden engels budskab i 1844. Guds herlighed hvilede over de tålmodige, ventende hellige, og frygtløst gav de den sidste højtidelige advarsel, forkyndte Babylons fald og opfordrede Guds folk til at gå ud fra hende, for at de kunne undgå hendes frygtelige skæbne.

Det lys, der blev udgydt over de ventende, trængte igennem overalt, og de inden for de religiøse samfund, som havde lidt lys, og som ikke havde forkastet de tre budskaber" fulgte kaldet og forlod de faldne menigheder. Mange var kommet til den ansvarlige alder, siden disse budskaber lød. Lyset skinnede på dem, og der blev givet dem anledning til at vælge livet eller døden. Nogle valgte livet og stillede sig ved deres side, der forventede Herren og holdt alle hans bud. Det tredje budskab skulle udføre sin gerning; det skulle stille alle på prøve, og de udvalgte skulle kaldes ud fra de religiøse samfund. En tvingende kraft påvirkede de oprigtige, medens åbenbarelsen af Guds kraft indgød frygt hos deres vantro slægtninge og venner og lagde et bånd på dem, således at de ikke turde og heller ikke havde magt til at hindre dem, der følte, at Guds Ånd virkede på dem. Det sidste kald blev bragt endog til de arme slaver, og de fromme iblandt dem lod deres henrykte glædessange lyde ved udsigten til en lykkelig befrielse. Deres herrer kunne ikke hindre dem; frygt og forbavselse fik dem til at tie. Mægtige undergerninger blev udført, syge blev helbredt, og tegn og undere fulgte de troende. Gud var med i værket, og uden frygt for følgerne fulgte enhver af de hellige sin egen samvittigheds overbevisning og forenede sig med dem, der holdt alle Guds

bud, og med kraft lod de det tredje budskab lyde viden om. Jeg så, at dette budskab vil afsluttes med en kraft og en styrke, som langt overgår midnatsråbet.

Udrustet med kraft fra det høje og med deres ansigter oplyste og strålende af hellig hengivenhed gik Guds tjenere ud for at forkynde budskabet fra himlen. Spredte sjæle overalt i de religiøse samfund efterkom kaldet, og de udvalgte blev revet ud fra de dømte menigheder, ligesom Lot blev revet ud af Sodoma, før staden gik til grunde. Guds folk blev styrket af den overordentlige herlighed, som i rig fylde hvilede på dem og beredte dem til at bestå i fristelsens stund. Overalt hørte jeg en mangfoldighed af stemmer sige: "Her er de helliges tålmodighed, de, som holder Guds bud og Jesu tro."

Det tredje budskab afsluttet

Jeg blev vist fremad til den tid, da den tredje engels budskab afsluttedes. Guds kraft havde hvilet over hans folk; de havde fuldført deres gerning og var beredt til den prøvende stund, der ventede dem. De havde modtaget den sildige regn, vederkvælgelsen fra herrens åsyn, og det levende vidnesbyrd var blevet genopvækket. Den sidste store advarsel havde lydt overalt, og den havde opflammet og forbitret jordens beboere, som ikke ville antage budskabet.

Jeg så engle haste frem og tilbage i himlen. En engel med et skrivetøj ved sin lænd vendte tilbage fra jorden og meddelte Jesus, at han havde fuldført sin gerning, og at de hellige var talt og besejlet. Derpå så jeg Jesus, som havde gjort tjeneste ved arken, der indeholdt de ti bud, kaste røgelsekarret fra sig. Han opløftede sine hænder og sagde med høj røst: "Det er sket!" Og hele engleskaren lagde sine kroner af, medens Jesus afgav den højtidelige erklæring: "Lad den, som gør uret, stadigvæk gøre uret, og den urene stadigvæk blive uren, og den retfærdige stadigvæk øve retfærdighed, og den hellige stadigvæk blive helligoriort."

Enhvers skæbne var blevet afgjort til liv eller til død. Medens Kristus udførte tjeneste i helligdommen, var der blevet holdt dom over de retfærdige døde og derefter over de retfærdige levende. Kristus havde modtaget sit rige efter at have gjort forsoning for sit folk og udslettet deres synder. Rigets undersætter var fuldtallige. Lammets bryllup var fuldendt, og riget og herredømmet og rigernes magt under al himlen blev givet til Jesus og til frelsens, arvinger, og Jesus skulle regere som kongers Konge og herrers Herre.

Da Jesus gik ud af det allerhelligste, hørte jeg lyden af bjælderne på hans kåbe, og da han gik, blev jordens beboere indhyllet i mørke. Der var da ingen mellemmand mellem syndige mennesker og en oprevet Gud. Så længe Jesus stod imellem Gud og syndige mennesker, havde der været et hæmmende bånd på folket; men da han forlod sin plads mellem menneskene og faderen blev det hæmmende bånd fjernet, og Satan havde fuldt herredømme over de uigenkaldeligt ubodfærdige. Det var umuligt for plagerne at falde, så længe Jesus gjorde tjeneste i helligdommen; men når hans gerning derinde afsluttes og hans midlertjeneste ophører, er der intet, som holder Guds vrede tilbage, og den bryder løs i heftighed over de ugudelige synderes ubeskyttede hoveder, fordi de har ringeagtet frelsen og hadet tilrettevisning. I den frygtelige tid efter afslutningen af Jesu midlertjeneste levede de retfærdige for en hellig Guds åsyn uden en forbeder. Enhvers skæbne var bestemt, enhver udvalgt var blevet talt. Jesus dvælede et øjeblik i den ydre afdeling af den himmelske helligdom, og de synder, som der var aflagt bekendelse for, medens han opholdt sig i det allerhelligste, blev lagt på Satan, syndens ophavsmand, der må lide straffen for disse synder.

Derpå så jeg Jesus lægge sin præstelige klædning af og iføre sig sin allerkongeligste dragt. På hans hoved var der mange kroner, den ene krone inden i den anden. Omgivet af engleskaren forlod han himlen. Plagerne var i færd med at falde over jordens beboere. Nogle anklagede Gud og forbandede ham. Andre ilede hen til Guds folk og tryglede om at få at vide, hvorledes de kunne undgå hans

straffedomme. Men de hellige havde intet at meddele dem. Den sidste tåre for syndere var fældet, den sidste brændende bøn opsendt, den sidste byrde båret, den sidste advarsel givet. Nådens liflige stemme skulle ikke mere rette nogen indbydelse til dem. Medens de hellige og hele himlen interesserede sig for deres frelse, havde de ingen Interesse for sig selv. Livet og døden var blevet dem forelagt. Mange ønskede livet men gjorde ingen anstrengelse for at opnå det. De valgte ikke livet, og nu var der intet forsonende blod til at rense de skyldige, ingen medlidende frelser til at bede for dem og råbe: "Spar, spar synderen endnu lidt længere!" Alle i himlen havde forenet sig med Jesus, da de hørte de forfærdelige ord: "Det er sket! Det er fuldbragt!" Frelsens plan var fuldbyrdet, men få havde valgt at antage den. Og da nådens milde stemme døde hen, grebes de gudløse af frygt og rædsel. Med forfærdelig tydelighed hørte de ordene: "For sent! For sent!"

De, der ikke havde sat pris på Guds ord, hastede frem og tilbage, vankende fra hav til hav og fra nord til øst for at søge Herrens ord. Engelen sagde: "De vil ikke finde det. Der er hunger i landet, ikke hunger efter brød, ikke tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord. Hvad ville de ikke give for et eneste bifaldsord fra Gud! Men nej, deres hunger og tørst må blive ved. Dag efter dag har de forsmået frelsen og agtet jordiske skatte og jordisk vellyst højere end nogen himmelsk skat eller tillokkelse. De har forkastet Jesus og foragtet hans hellige. De må stedse forblive urene."

Mange af de ugudelige blev meget forbitrede over følgerne af plagerne, som de led under. Det var en tid med frygtelige kvaler. Forældre bebrejdede bittert deres børn og børn deres forældre" Brødre deres søstre og søstre deres brødre. Fra alle sider lød der høje jammerklager: "Det var dig, som afholdt mig fra at antage den sandhed, der ville have frelst mig fra denne forfærdelige time." Folk vendte sig mod deres præster med bittert had og bebrejdede dem og sagde: "I har ikke advaret os. I fortalte os, at hele verden ville blive omvendt" og råbte: Fred, fred! for at stille enhver frygt, der opstod. I har ikke fortalt os

om denne time, og dem, som advarede os derom, erklærede i for at være fanatikere og slette mennesker, der ville ødelægge os." Jeg så, at præsterne ikke undgik Guds vrede. Deres lidelser var tifold større end folkets.

Trængselstiden

Jeg så de hellige forlade stæderne og byerne, samle sig i grupper og opholde sig på de mest afsides beliggende steder. Engle skaffede dem føde og vand, medens de ugudelige led sult og tørst. Derpå så jeg de ledende mænd på jorden rådslå sammen, medens Satan og hans engle var travlt beskæftiget omkring dem. Jeg så en skrivelse, af hvilken der blev udbredt eksemplarer i forskellige dele af landet med bestemmelse om, at dersom de hellige ikke ville opgive deres ejendommelige tro, give slip på sabbaten og holde den første dag i ugen, stod det efter et vist tidspunkt folket frit for at slå dem ihjel. Men i denne prøvelsens time var de hellige fattede og rolige, idet de forlod sig på Gud og stolede på hans løfte om, at der ville blive gjort en udvej til deres redning. På nogle steder blev de troende angrebet af de ugudelige, inden tidspunktet for befalingens fuldbyrdelse endnu var kommet; men engle i skikkelse af krigsmænd stred for dem. Satan ønskede sig den forret at kunne ødelægge den højstes hellige, men Jesus pålagde sine engle at vogte dem. Gud ville blive æret ved i de hedenske omgivers påsyn at gøre en pagt med dem, der havde holdt hans lov, og Jesus ville blive æret ved, at de trofaste, som så længe havde ventet på ham, blev forvandlet uden at se døden.

Snart så jeg de hellige lide stor åndelig ængstelse. De syntes at være omringet af jordens ugudelige beboere. Tilsyneladende havde de alting imod sig. Nogle begyndte at frygte for, at Gud til sidst havde overladt dem til at omkomme ved de gudløses hånd: Men dersom deres øjne kunne være blevet opladt, ville de have set, at de var omringet af engle fra Gud. Dernæst var der en skare forbitrede ugudelige mennesker og efter disse en mængde onde engle, der tilskyndede de ugudelige til at dræbe de, hellige. Men for at

nærme sig disse måtte de ugudelige først komme forbi denne skare af mægtige, hellige engle, hvilket umuligt lod sig gøre. Guds engle fik dem til at vige og bragte også de onde engle, der trængte sig omkring dem, til at trække sig tilbage.

Det var en frygtelig og forfærdelig ængstelsens time for de hellige. Dag og nat råbte, de til Gud om befrielse. Hvad de ydre udsigter angik, var der ingen udvej til redning, De gudløse var allerede begyndt at triumfere og råbte: "Hvorfor udfrier jeres Gud jer dog ikke af vore hænder? Hvorfor farer I ikke op til himlen og redder livet?" Men de hellige ænsede dem ikke. Ligesom Jakob kæmpede de med Gud. Englene længtes efter at befri dem, men de måtte vente lidt endnu; Guds folk måtte drikke kalken og døbes med dåben. Trofaste i deres gerning blev englene på deres post. Gud ville ikke tillade, at hans navn blev vanæret blandt hedningerne. Tiden var næsten kommen, da han ville lægge sin vældige magt for dagen og skaffe sine hellige en herlig befrielse. Til sit navns forherligelse ville han udfri hver eneste en af dem, der tålmodigt havde biet på ham, og hvis navne var skrevet i bogen.

Jeg blev henvist til den trofaste Noa. Da det begyndte at regne og floden kom, var Noa og hans familie gået ind i arken, og Gud havde lukket til efter dem. Noa havde med troskab advaret jordens beboere før syndfloden, medens de havde hånet og spottet ham. Og da vandmasserne faldt ned på jorden, og den ene efter den anden af folket druknede, så de arken, som de havde gjort så meget nar af, flyde trygt på bølgerne med den trofaste Noa og hans familie i sikkerhed. På samme måde så jeg, at Guds folk, som trofast havde advaret verden om den tilkommende vrede, ville blive befriet. Gud ville ikke tillade de onde at ødelægge dem, der ventede at blive overflyttet, og som ikke ville bøje sig for dyrets påbud eller modtage dets mærke. Jeg så, at dersom det blev de onde tilladt at ihjelslå de hellige, ville det fryde Satan og hele hans onde hær og alle dem, som hader Gud. Og hvilken sejr ville det ikke være for hans majestæt Satan, som han i den sidste og afsluttende strid fik magt over dem, der så

længe havde ventet at se ham, som, de elskede! De, som har hånet tanken om de helliges himmelfart, vil blive vidne til Guds omhu for sine børn og se deres herlige befrielse.

Da de hellige forlod stæderne og byerne, blev de forfulgt af de ugudelige, der søgte at slå dem ihjel. Men de sværd, der blev løftet for at dræbe Guds folk, gik i stykker og faldt lige så kraftesløse som et strå. Engle fra Gud skærmede de hellige. Deres råb dag og nat om befrielse steg op for Herrens åsyn.

De helliges befrielse

Det var ved midnat, det behagede Gud at befri sit folk. Medens de ugudelige bespottede rundt omkring dem, kom solen pludseligt til syne, skinnende i sin kraft, og månen stod stille. De ugudelige betragtede dette skue med forbavselse, medens de hellige med højtidelig glæde så tegnene på deres befrielse. Tegn og undere fulgte i hurtig rækkefølge. Alting syntes at være kommet ud af sit naturlige løb. Strømmene ophørte at flyde. Mørke, tunge skyer steg op og stødte mod hverandre. Men der var een plet af uomskiftelig herlighed, hvorfra Guds røst lød lig mange vandes lyd og rystede himlene og jorden. Der skete et stort jordskælv. Gravene åbnedes, og de, som var døde i troen under den tredje engels budskab og havde holdt sabbaten, stod herliggjorte frem af deres leje i støvet for at høre den fredspagt, som Gud ville gøre med dem, der havde holdt hans lov.

Himlen åbnede og lukkede sig og var i bevægelse. Bjergene rystedes som et siv i vinden og kastede sønderrevne klippestykker rundt omkring. Havet kogte som en gryde og slyngede sten ind på land. Og idet Gud meddelte dagen og timen for Jesu komme og overgav sit folk den evige pagt, udtalte han een sætning og holdt derpå op, medens ordene rullede hen over jorden. Guds Israel stod med opadvendte øjne og hørte på de ord, der udgik fra Jehovas mund og rullede hen over jorden som de kraftigste tordenskrald. Det var overvældende højtideligt. Ved slutningen af

hver sætning råbte de hellige: "Ære, halleluja!" Deres ansigter oplystes af Guds herlighed, og herligheden skinnede fra dem, ligesom den skinnede fra Moses' ansigt, da han kom ned fra Sinaj. De ugudelige kunne ikke se på dem på grund af herligheden. Og da den stedsevarende velsignelse blev udtalt over dem, som havde æret Gud ved at helligholde hans Sabbat, lød der et mægtigt råb om sejr over dyret og over dets billede.

Derpå begyndte jubelåret, da landet skulle hvile. Jeg så den gudfrygtige slave rejse sig i sejr og triumf og afryste de lænker, der bandt ham, hvorimod hans ugudelige Herre var forvirret og ikke vidste, hvad han skulle gøre; for de ugudelige kunne ikke forstå ordene i Guds røst.

Snart kom den store, hvide sky til syne, hvorpå Menneskesønnen sad. Da denne sky først viste sig i det fjerne, så den meget lille ud. Engelen sagde, at det var Menneskesønnens tegn. Da den kom jorden nærmere, kunne vi se Jesu overvældende herlighed og majestæt, idet han drog ud til sejr. Et følge af hellige engle med skinnende, funkende kroner på deres hoveder ledsagede ham på hans færd. Intet sprog kan skildre herligheden af dette skue. Den levende sky, majestætisk og af uovertruffen herlighed, kom endnu nærmere, og vi kunne tydeligt se Jesu elskelige skikkelse. Han bar ikke en tornekrans, men en herligheds-krone sad på hans hellige pande. På hans kappe og lænd var et navn skrevet: kongers Konge og herrers Herre. Hans ansigt lyste som middagssolen, han øjne var som ildslue, og hans fødder havde udseende som fint kobber. Hans røst lød som mange musikinstrumenter. Jorden bævede for ham, himlene veg bort ligesom en bog, der sammenrulles, og hvert bjerg og hver ø flyttedes fra deres steder. "Og kongerne på jorden og stormændene og krigsøverstene og de rige og de vældige og hver træl og fri skjulte sig i hulerne og i bjergenes kløfter, og de sagde til bjergene og klipperne: Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen, og for lammets vrede! Thi deres vredes store dag er kommen; og hvem kan bestå?" De, som for kort tid siden ville have udryddet Guds trofaste børn af jorden, var nu

vidne til Guds herlighed, der hvilede over dem. Og midt i al deres forfærdelse hørte de de helliges stemmer råbe med frydefulde strofer: "Se, her er vor Gud, som vi biede på, og han frelste os!"

Jorden rystede voldsomt, da Guds Søns røst kaldte de sovende hellige frem. De hørte kaldet og kom frem iførte herlig udødelighed, idet de råbte: "Sejr, sejr over døden og graven! Død, hvor er din brod? Grav, hvor er din sejr?" De levende hellige og de opstandne opløftede nu deres stemmer i et langt henrykkelsens sejrskab. De legemer, som blev lagt i graven med mærkerne af sygdom og død, opstod i udødelig sundhed og kraft. De levende hellige forvandles i hast, i et øjeblik, og rykkes hen tillige med de opstandne, og i forening møder de deres herre i luften. O hvilket herligt møde! Venner, som døden havde adskilt, forenedes for aldrig mere at skilles.

På hver side af skyvognen var der vinger og nedenunder levende hjul; og idet vognen rullede opad, råbte hjulene: "Hellig!" og idet vingerne bevægede sig, råbte de: "Hellig!" og det hellige englefølge omkring skyen råbte: "Hellig, hellig, hellig er Herren Gud den almægtige!" Og de hellige i skyen råbte: "Ære! halleluja!" Og vognen rullede opad til den hellige stad. Før indtoget i staden blev de hellige ordnet i en fuldkommen firkant med Jesus i midten. Hans hoved og skuldre ragede op over de hellige og over englene. Hans majestætiske skikkelse og hans elskelige åsyn kunne ses af alle i firkanten.

De helliges belønning

Derefter så jeg et meget stort antal engle bringe herlige kroner fra staden en krone til hver hellig med vedkommendes navn påskrevet. Idet Jesus bad om kronerne, blev disse overrakt ham af engle, og med sin højre hånd satte den elskelige Jesus kronerne på de helliges hoveder. På lignende måde hentede englene harper, og Jesus gav også disse til de hellige. De ledende engle slog først tonen an; derpå opløftede enhver sin stemme i taknemmelig lovsang, og hver hånd bevægede sig med færdighed hen over harpens strenge,

frembringende melodisk musik i rige og fuldkomne strofer. Derpå så jeg Jesus lede den forløste skare hen til stadens port. Han tog fat i porten, svingede den tilbage på de skinnende hængsler og bød folkeslagene, der havde bevaret sandheden, at træde ind. Inde i staden fandtes alt, som kunne fryde øjet. Pragtfuld herlighed var at se overalt. Jesus betragtede derpå sine forløste hellige. Deres ansigter lyste af herlighed, og med sine kærlige øjne fæstet på dem sagde han med sin fyldige, melodiske stemme: "Jeg ser det, som min sjæl har haft møje for, og er tilfreds. Denne rige herlighed skal I eje og nyde til evig tid. Eders sorg er til ende. Der skal ikke mere være død, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere." Jeg så den genløste skare bøje sig og lægge de funklende kroner ned ved Jesu fødder, hvorpå de, efter at hans kærlige hånd havde løftet dem op" berørte deres gyldne harper og fyldte hele himlen med deres herlige musik og med sange til Lammets pris.

Derpå så jeg Jesus lede sit folk hen til livets træ, og atter hørte vi hans elskelige stemme, lifligere end nogen musik, der har lydt i dødelige menneskers øren, sige: "Bladene på dette træ tjener til lægedom for folkeslagene. Spis alle deraf!" På livets træ var der den dejligste frugt, og de hellige kunne nyde frit deraf. I staden var der en overmåde herlig trone, og derfra udvældede livets vands rene flod, klar som krystal. På hver side af denne flod var livets træ, og på flodens bredder var der andre smukke træer, der bar frugt, som var god til føde.

Ord er alt for svage til, at man skulle kunne forsøge at give en beskrivelse af himlen. Når dette skue oprulles for mig, henrives jeg af forundring. Betaget af den overvættede pragt og den overvældende herlighed lægger jeg pennen fra mig og udbryder: "O hvilken kærlighed, hvilken underfuld kærlighed!" Det mest ophøjede sprog formår ikke at skildre himlens herlighed eller frelserkærlighedens uforlignelige dybder.

Jorden lægges øde

Min opmærksomhed blev atter henledet til jorden. De ugudelige var omkommet, og deres døde legemer lå på dens overflade. Ved de syv sidste plager havde Guds vrede hjemstøgt jordens beboere og bragt dem til at forbande Gud og tygge deres tunger af smerte. Særlig havde de falske hyrder været genstand for Jehovas vrede. Deres øjne var blevet fortæret i deres huler og tungerne i deres mund, medens de stod på deres fødder. Efter at de hellige var blevet befriet ved Guds røst, lod de ugudelige deres vrede gå ud over hverandre. Jorden syntes at være oversvømmet af blod, og døde kroppe lå fra dens ene ende til den anden.

Jorden lignede en øde ørken. Stæder og byer" der var styrtet sammen under jordskælvet, henlå som ruinhobe. Bjerge var blevet flyttet bort fra deres steder, efterladende store fordybninger. Sønderrevne klippestykker, der var slynget op af havet eller revet ud af selve jorden, lå spredt over hele dens overflade. Store træer var blevet rykket op og lå strøet ud over landet. Her skal satan og hans onde engle have deres hjem i et tusind år. Her vil han blive indesluttet for at vandre frem og tilbage over jordens sønderbrudte overflade og se følgerne af sit oprør mod Guds lov. I et tusind år kan han nyde frugten af den forbandelse, han har forårsaget. Begrænset alene til jorden vil han ikke have frihed til at strejfe om til andre planeter for at friste og plage dem, der ikke er faldet i synd. I den tid gennemgår Satan svære lidelser. Siden han faldt, har hans onde karaktertræk været i stadig virksomhed; men da vil han være berøvet sin magt og være henvist til at overveje den rolle, han har spillet efter sit fald, og til med bæven og rædsel at se fremad til den frygtelige fremtid, da han må lide for alt det onde, han har gjort, og blive straffet for alle de synder, hvis udøvelse han har været årsag til.

Fra englene og fra de genløste hellige hørte jeg fryderåb, der lød som ti tusind musikinstrumenter, fordi Satan ikke mere skulle plage og friste dem, og fordi beboerne i

andre verdener var befriet for hans nærværelse og hans fristelser.

Dernæst så jeg troner, og Jesus og de hellige sad på dem; og de hellige regerede som konger og præster for Gud. Sammen med sit folk dømte Kristus de ugudelige døde, idet man jævnførte deres handlinger med lovbogen, Guds ord, og afgjorde hvert enkelt tilfælde efter de gerninger, der ved legemet er gjort. Derpå udmålte de til de gudløse den del, disse måtte lide efter deres gerninger, og dette blev skrevet over for deres navne i dødens bog. Også Satan og hans engle blev dømt af Jesus og de hellige. Satans straf ville blive langt større end deres, som han havde bedraget. Hans lidelser ville overgå deres i en sådan grad, at de ikke kunne tåle nogen sammenligning. Efter at alle de, som han havde bedraget, var omkommet, skulle Satan stadigvæk leve og vedblive at lide meget længere.

Efter at dommen over de ugudelige døde var afsluttet ved udløbet af de tusinde år, forlod Jesus staden, og de hellige og en del af engleskaren ledsagede ham. Jesus steg ned på et stort bjerg, og så snart han satte sine fødder derpå, delte det sig og blev til en mægtig slette. Derpå skuede vi opad og så den store, skønne stad med tolv grundvolde og med tolv porte, tre på hver side, og en engel ved hver port. Vi råbte: "Staden, den store stad! Den kommer ned fra himlen fra Gud!" Og den kom ned i al sin pragt og blændende herlighed og tog plads på den mægtige slette, som Jesus havde beredt til den.

Den anden opstandelse

Jesus og hele det hellige englefølge tilligemed alle de genløste hellige forlod derpå staden. Englene omringede deres hersker og ledsagede ham på hans vej, og den genløste skare fulgte efter. I forfærdelig, frygtelig majestæt kaldte Jesus derpå de ugudelige døde frem, og de opstod med de samme svækkede, sygelige legemer, som de havde, da de gik i graven. Hvilket syn, hvilket skue! I den første opstandelse kom alle frem

med uforgængelig sundhed og kraft; men i den anden opstandelse er forbandelsens mærker synlige på alle, jordens konger og stormænd, de simple og de lave, de lærde og de ulærde kommer frem tilsammen. Alle ser menneskesønnen, og de selvsamme mænd, som foragtede og hånede ham, som satte tornekronen på hans hellige pande og slog ham med røret, beskuer ham i al hans kongelige majestæt. De, som spyttede på ham, da han stod for rådet, vender sig bort fra hans gennemborende blik og fra hans åsyns herlighed. De, der drev naglerne gennem hans hænder og fødder, ser nu på mærkerne efter hans korsfæstelse. De, der stak spyddet ind i hans side, ser mærkerne af deres grusomhed på hans legeme. Og de ved, at han er den samme, som de korsfæstede og forhånede i hans dødsangst. Og nu opstiger der ét langt, kvalfuldt jammerskrig, når de flygter bort for at skjule sig for hans åsyn, som er kongers Konge og herrers Herre.

Alle søger at gemme sig i klipperne og at skjule sig for den frygtelige herlighed, der omgiver ham, som de engang foragtede. Overvældede og forpinte ved synet af hans majestæt og overordentlige herlighed opløfter de alle i samdrægtighed røsten og udbryder med forfærdelig tydelighed: "Velsignet være den, som kommer, i Herrens navn!"

Jesus og de hellige engle sammen med alle de frelste vender derpå tilbage til staden, og de fordømte, gudløses jammer og bitre klageråb fylder luften. Da så jeg, at Satan atter begyndte sit værk. Han gik omkring iblandt sine undersåtter, gjorde de svage og skrøbelige stærke og fortalte dem, at han og hans engle havde stor magt. Han pegede på de utallige millioner, der var blevet oprejst. Der var mægtige krigere og konger, som var vel opøvede i kamp, og som havde erobret riger. Og der var vældige kæmper og modige mænd, der aldrig havde tabt et slag. Der var den stolte, ærgerrige Napoleon, hvis ankomst havde bragt riger til at skælve. Der stod høje, statelige mænd, som var faldne i slaget, medens de tørstede efter erobringer. Når de opstår af deres grave, fortsætter de den samme tankegang, der blev afbrudt i døden. De nærer den samme erobringlyst, som

beherskede dem, da de faldt. Satan rådfører sig med sine engle og derefter med disse konger og erobrere og mægtige mænd. Derpå ser han ud over den uhyre hær og meddeler dem, at skaren derinde i staden er fåtallig og svag, og at de kan drage op og indtage staden, fordrive dens beboere og selv tage dens rigdom og herlighed i besiddelse.

Det lykkes Satan at bedrage dem, og alle begynder øjeblikkelig at berede sig til kamp. Der er mange dygtige mænd i denne vældige hær, og de tilvirker alle slags krigsredskaber. Med Satan i spidsen går skaren derpå frem. Konger og krigere følger nær efter Satan, og mængden følger efter i kompagnier. Hvert kompagni har sin anfører, og der iagttages orden, idet de marcherer frem over jordens sønderbrudte overflade til den hellige stad. Jesus lukker stadens porte, og den uhyre armé omringer den og opstiller sig i slagorden i forventning om en voldsom kamp. Jesus og hele englehæren samt alle de hellige med funklende kroner på deres hoveder stiger op på toppen af stadens mur. Med majestætisk myndighed udtaler Jesus: "Se, I syndere, de retfærdiges belønning! Og se, I mine genløste, de gudløses belønning!" Den uhyre mængde ser den herlige skare på stadens mure. Og når de bliver vidne til glansen af deres funklende kroner og ser deres ansigter strålende af herlighed og genspejlende Jesu billede, og når de dertil beskuer den uovertrufne herlighed og majestæt hos ham, som er kongers Konge og herrers Herre, svigter modet dem. En forståelse af den skat og den herlighed, som de er gået glip af, trænger sig ind på dem, og de indser, at syndens sold er døden. Den hellige, lykkelige skare, som de har foragtet, ser de iført herlighed, ære, udødelighed og evigt liv, medens de selv er uden for staden sammen med alt, hvad der er slet og vederstyggeligt.

Den anden død

Satan styrter ind mellem sine tilhængere og søger at opflamme mængden til handling. Men ild af himlen fra Gud regner ned over dem, og de store mænd og de mægtige mænd,

de fornemme, de fattige og elendige fortæres alle tilsammen. Jeg så, at nogle omkom hurtigt, medens andre led længere. De blev straffet efter de gerninger, som ved legemet var sket. For nogles vedkommende hengik der mange dage, før de blev fortæret, og så længe en del af dem ikke var fortæret, var al følelse af smerte til stede. Engelen sagde: "Livets orm skal ikke dø; deres ild skal ikke udslukkes, så længe der er det mindste tilbage til at nære den."

Satan og hans engle led længe. Satan bar ikke alene straffen for sine egne synder, men også for den genløste skares synder, der var blevet lagt på ham, og han måtte tillige lide for den ødelæggelse af sjæle, som han havde forårsaget. Derefter så jeg, at Satan og hele den ugudelige skare var fortæret, og Guds retfærdighed var sket fyldest; og hele engleskaren og alle de genløste hellige sagde med høj røst: "Amen!"

Engelen sagde: "Satan er roden, og hans børn er grenene. De er nu fortæret, både rod og gren. De har lidt en evig død. De skal aldrig opstå, og Gud vil have et rent verdensalt." Derpå skuede jeg og så, at ilden, som havde fortæret de gudløse, opbrændte alt urent og rensede jorden. Jeg skuede igen og så jorden rensed. Der var ikke et eneste spor igen at forbandelsen. Jordens sønderbrudte, ujævne overflade så nu ud som en jævn, udstrakt slette. Hele Guds verdensalt var rent, og den store strid var for evigt afsluttet. I hvilken retning vi end så, var alt, som øjet fæstede sig ved, skønt og helligt. Og hele den genløste skare, gammel og ung, stor og lille, lagde deres funklende kroner ved deres genløses fødder, kastede sig ned for ham i hyldest og tilbad ham, som lever evindeligt og altid. Den skønne nye jord med al dens herlighed var de helliges evige arv. Riget og herredømmet og storheden, som tilhørte alle rigerne under himlen, blev givet til den højstes hellige, som skulle besidde det evindeligt, ja evindeligt og altid.